

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple in formal attire embracing against a starry night background with a golden halo.

HIS HIDDEN ROYAL HEIRS

Lorraine Hall

MILLS & BOON
MODERN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LORRAINE HALL yarı zamanlı bir münzevi ve tam zamanlı bir yazar. Yaşlı bir ruhla doğmuş ve kafası bulutlarda, ki bu da günlerini gök gürültülü alfa kahramanlar ve vahşi yaratarak geçirmek için mükemmel bir kombinasyon, kalplerini kazanan kararlı kahramanlar. Ruh eşi ve eğitimdeki münzevi grubuyla birlikte perili olma ihtimali olan bir evde yaşıyor. Aşk romanları yazmadığı zamanlarda, onları okuyor.

Lorraine Hall tarafından yazılan kitaplar

Prensin Kraliyet Düğünü
Sicilyalılardan Saklanan Bir Oğul
İstiyor
Arzuladığı Yasak Prenses
Sicilyalı'nın İntikam Oyununu Oynamak
Meydan Okuyan Külkedisi İçin Bir
Elmas

Kalyva Tacı'nın Sırları

Kraliyet İntikamı İçin Kiralandı
Saray Sunağında Hamile

Elmas Kulübü

İtalyan'ın Çalınan Karısı

Daha fazlasını millsandboon.co.uk
adresinde keşfedin.

Onun Gizli Kraliyet Varisleri

Lorraine Hall

MILLS & BOON

www.millsandboon.co.uk

MILLS & BOON

Okumaya başlamadan önce, neden kaydolmuyorsunuz?

Bu Mills & Boon kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz. Özel indirimler, özel teklifler ve yarışmalardan haberdar olmak istiyorsanız, e-posta bültenimize bugün kaydolun!

**BENİ
İŞARETLE!**

Mills & Boon e-postalarını almak tamamen ücretsizdir ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıyı kullanarak istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

ISBN: 978-0-008-93604-4

GİZLİ KRALLIK

VARİSLERİ

© 2024 Lorraine Hall tarafından

Büyük Britanya'da yayınlandı 2024
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers 1
London Bridge Street, London, SE1 9GF tarafından

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu baskı Harlequin Enterprises ULC ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusaldır ve hiçbir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek yerler, ticari kuruluşlar, mekanlar, olaylar ya da olaylarla hiçbir ilişkisi yoktur. Her türlü benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabı yalnızca kişisel bilgisayarınıza, tablet bilgisayarınıza, akıllı telefonunuza veya diğer elektronik okuma cihazınıza (her biri bir "Lisanslı Cihaz") indirmek ve kurmak ve bu e-kitabın metnine Lisanslı Cihazınızdaki ekrandan erişmek, görüntülemek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez hak ve lisans verilir. Bu eylemlerden herhangi birine, aşağıdaki herhangi bir zorunlu hüküm uyarınca izin verildiği durumlar hariç

geçerli yasa, ancak daha fazla değil, bu e-kitabın hiçbir bölümü veya metin veya görüntüler çoğaltılabilir, iletilebilir, dağıtılabilir, tercüme edilebilir, başka bir dosya formatında kullanılmak üzere dönüştürülebilir veya uyarlanabilir, kamuya iletilebilir, indirilebilir, kaynak koda dönüştürülebilir, tersine mühendislik uygulanabilir veya elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya

herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma
sistemine,

Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek.

® ve ™ ticari marka sahibine ve/veya lisans sahibine ait ve onun tarafından kullanılan ticari markalardır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazarda Uyumlaştırma Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

www.millsandboon.co.uk

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-kitap okuyucunuz/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliğinin değiştirilmesi
- Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi
- Yazı tipinin değiştirilmesi
- Gerekçelendirmeyi değiştirme
- Metinden konuşmaya

"Sadece yardım etmekle kalmayıp sır da sakladığını duydum Cristhian."

"Tüm çalışmalarım gizlidir, Majesteleri."

"Buna güveniyorum. Sen benim için dünyadaki en önemli şeyle ilgili son umudumsun."

Cristhian dosyayı açtı ve omurgasından aşağıya doğru kaygan bir buz damlasıyla karşılaştı.

"Prenses kaçtı," diye açıkladı Kral Rendall. "Üzerinden aylar geçti. Kız kardeşi bize onun hayatta ve iyi olduğunu söylüyor ama başka bir bilgisi yok. Onun bulunmasını istiyorum. I onu geri istiyorum."

Prenses.

Bu resimde aynı görünmüyordu. Bu kraliyet portresinde saçları koyu kahverengiydi. Uzun ve omuzlarının etrafında. Gözleri büyüleyici bir yeşildi. Saçları ve açık teniyle uyumluydu. Ama o ağzı, o asil gülümsemenin altındaki sırıtışı nerede olsa tanırdı.

Prenses Zia Rendall onun gizemli kadınıydı. Ve şimdi onu bulmak zorundaydı.

Asi Prensesler

Hayatları boyunca saklanmak zorunda kalan iki prenses.
Onlara gerçekte kim olduklarını gösterecek iki adam!

İkiz prensesler ve Lille Krallığı'nın varisleri olan Zia ve Beaugonia, her zaman sadece birbirlerine sahip olmuşlardır. Taçlarının ve kraliyet beklentilerinin gölgesinde büyüyen Zia, Beau'yu korumak için her zaman oradaydı; dünyaya ve güçlü ebeveynlerine karşı... Ama şimdi ortadan kayboldu!

Zia, özgür geçirdiği nadir bir gecenin hayatını değiştirecek bir sonuca yol açtığını fark ettiğinde tek seçeneği kaçmaktır kraliyet spot ışıkları. Ancak peşine düşen adamdan uzun süre saklanamaz - olağanüstü bulucu Kristiyan Sterling... ve ikiz varislerinin babası!

Her şeyi şuradan okuyun

Onun Gizli Kraliyet Varisleri

Şimdi hazır!

Kız kardeşi kayıp olan Beau, Zia'nın kraliyet düğününde gelin rolünü üstlenerek onun yerini almak zorundadır! Kız kardeşi için yaratılmış olan adam, sonunda onu özgür bırakacak kişi olabilir miydi?

Öğrenmek için

Prenses Gelin Takası

Çok yakında!

Kız kardeşler için.

İçindekiler

Kapak

Yazar Hakkında

Kitap Listesi

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Okuyuculara Not

Giriş Asi

Prensesler İthaf

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

BÖLÜM ON BİRİNCİ

BÖLÜM BÖLÜM ON

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM ONDÖRT

BÖLÜM ONBEŞ

BÖLÜM ON ALTI

SONSÖZ

Özüt

Yayıncı Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

CRISTHIAN STERLING nereye gitse tanınmayacağını çok iyi biliyordu. Yaşlandıkça daha kolay oluyordu, daha az Anne ve babasını yeni kaybetmiş şaşkın, acılı bir çocuğa benziyordu; geçirdikleri korkunç trafik kazası her gazetede, dergide, tabloidde ve benzerlerinde onun resminin yanında yer alıyordu.

Üst tabaka onu hala çoğu zaman sima olarak tanıyordu, bu yüzden başarılarını daha orta sınıf mekanlarda kutlamayı tercih ediyordu. Genellikle kimse onun kim olduğunu ya da annesinin bir prenses, babasının da Hollywood kraliyet ailesinden olduğunu fark etmezdi.

İstemedi de olsa, ikisi de onun meslek seçimine ilham vermişti - her ne kadar inanılmaz zenginlikleri ve prestijleri ona geçmiş ve çalışmasına gerek kalmamış olsa da. Annesi şöhretiyle ne yapacağını hiçbir zaman tam olarak bilememişti, halkın babasıyla olan ilişkisini oluşturan her şeye olan acımasız ilgisi.

Öldüklerinde sadece on yaşında olmasına rağmen, "kaçmak" üzerine yapılan konuşmaları hatırlıyordu. Bir daha asla bulunmamak üzere ortadan kaybolmak.

Ancak babası, Cristhian ve annesini her zaman ön planda tutmasına rağmen film çekmeye devam etmişti. Annesi, her ne kadar ona ağır gelse de, babasıyla seyahat etmedikleri ya da Amerikalı büyükanne ve büyükbabasını ziyaret etmedikleri zamanlarda onu kale duvarlarının dışındaki mütevazı bir evde büyütürken bile, ülkesi Hisla'ya karşı kraliyet görevlerini yerine getirmeye devam etmişti.

Sonunda paparazzilerden bıktıklarında. Annesinin ailesi sürekli olarak anne ve babasını ayırmak için fırsat kolladıkları halde, kendileri için ayağa kalkmamışlardı. Durumu kontrol altına almamışlardı. ve doğru olanı yaptı.

Parlak yıldız ışıklarından kaçışlarını planlamaya başlamışlardı.

Ve bu süreçte, ikisini de anında öldüren feci bir araba kazasına karışmışlardı.

Onu geride bırakarak.

Belki de ailesi kaçmak için güvenli bir yer bulmaya çalışırken kaldığı Amerika'da babasının ailesiyle kalmasına izin verilseydi, bugünlerde tüm bu durum hakkında farklı hissedebilirdi. Fakat

Onun yerine annesinin kraliyet sarayına götürüldü.

Onu istemeyen ama Amerikalılar tarafından büyütüldüğüne dair hikâyelere de katlanamayan bir aile.

Cristhian bundan bir şeyler öğrenmişti. Yirmi küsur yıl sonra hâlâ tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mesleği -kendisi için oyduğu bir meslek- bir çeşit bulucu olmasını içeriyordu. Kraliyet ailesinin kaçakları, serseri eşler, ortadan kaybolmak isteyenler. Fahiş ücretini ödemek isteyenler için onları buluyordu.

Bazıları buna paralı askerlik diyordu. Genellikle bulduğu insanlar, kendilerine eşlik edilmesinden memnun olmazlardı.

kaçarlardı.

Ama o soğuk, acımasız dünyada onları başka nelerin beklediğini biliyordu. Hayatınızı, kendinizi yöneten kuralların dışına çıktığınızda sizi felaket bekliyordu. Dünyanın adaletsizliğiyle başa çıkmanın tek bir yolu vardı; tüm sorunlarla yüzleşmek. Kaçmak asla acıdan başka bir şey değildi. Çünkü bu kraliyet tipleri asla durmaz, asla pes etmezdi. Onları kendi oyunlarında yenmek ya da kaybetmek zorundaydınız.

Bu yüzden Cristhian kendine çok net kuralları olan bir hayat kurmuştu. Kendisini kontrol etmek isteyen kraliyet ailesine karşı durmuş ve başkalarının fikirleriyle kendini endişelendirmemişti.

Hiç.

Önündeki içkiyi inceledi, beyninin o anı şeridinde bir gezintiye çıkmasına neyin sebep olduğunu merak etti.

son kaçak dönüşünü kutlamak için iyi bir içkinin ve belki de güzel bir kadının tadını çıkarıyor olmalıdır.

Kız on üç yaşındaydı. Küçük krallığındaki hayatını sevmiyor olabilirdi ama on üç yaş bir kontes için dışarıda kendi başına bir hayat kurmaya çalışacağı yaş değildi. Hizmeti için ona asla teşekkür etmeyecekti ama sonu ölüm olmayacaktı.

Teşekküre ihtiyacı yoktu. İyi yapılmış bir işin tatminini yaşıyordu.

Barın etrafına göz gezdirdi. Bu cuma gecesi çok sayıda kurumsal tip vardı. Kravatlar gevşetilmiş, üst düğmeler açılmış, blazer ceketler atılmıştı. Yüksek sesli kahkahalar ve iş arkadaşlarına bu kadar yakın oturmamaları gerektiğini biliyormuş gibi barın etrafına gizlice bakan çiftler. Portekizce, İspanyolca ve az da olsa İngilizce, geniş salonda yankılanıyordu.

Kapı açıldı, içeri barın aşırı sıcak atmosferinden biraz daha serin bir hava girdi. Cristhian içkisini yudumladı ve bir kadının tereddüt edişini izledi.

Kapı aralığı.

Belli ki yalnızdı ve bir an için kadının yüz ifadesinde, o tereddütte bir korku parıltısı gördü. Sonra kadın mecazi anlamda omuzlarını dikleştirmiş, yapmaya geldiği şeyi yapma kararlılığıyla tüm o korkuyu bir kenara itmiş gibiydi. Bir an için, kraliyetle ilgili bir olayla karşılaşmadan önce aynı şeyi yapan annesinin görüntüsünü gördü.

Ama kadın gülümsediğinde uzun zamandır kayıp olan annesini tamamen unuttu. İnanılmaz mavi gözlerinde heyecan parlıyordu. Kısa kızıl saçları, kendinden emin adımlarla içeri girerken çene kemiğine çarpıyordu. Vücudunu çok fazla göstermeyen kutu gibi siyah bir elbise giymişti ama elbisesi kalçasının ortasında bitiyordu ve uzun, ağız sulandıran bacaklarını sergiliyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaşmadı. Görünüşe göre bir görevdeydi ve doğruca adamın oturduğu bara doğru gidiyordu. Ama bakışları barmendeydi.

Öne doğru eğildi ama önce bir şey söylemedi. Barmen iç çekte. "Size ne ikram edebilirim?"

"Menünüz var mı?" İlginç bir aksanı vardı. Cristhian bunu daha önce duyduğunu biliyordu ama hangi küçük Avrupa ülkesi olduğunu hatırlamak için biraz düşünmesi gerekecekti aitti. Şu anda bulundukları güney Portekiz'in çok kuzeyinde bir yer.

Barmen gözlerini devirerek alay etti.

Cristhian, "Bir öneride bulunmama izin verin," diyerek kadının meraklı bakışlarını üzerinde topladı. Yarı yarıya ikna olmuştu

Bir çeşit renk düzeltici lens takıyordu. Mavinin tonu ona hiç yakışmıyordu.

Yine de çok güzeldi. Narin omuzlar ve kararlı bir tavır. Aşk tanrısının yayı gibi bir ağız ve şimdi ona doğru kaldırdığı anlamlı kaşlar. Sanki devam et der gibi, ve beni etkilesen iyi edersin.

Cristhian sırttı. Hemen hemen her konuda etkileyiciydi. Bunu kibirden çok gerçeklerin sağlıklı bir takdiri olarak görüyordu. "Beirão," dedi ve dikkatini barmene çevirdi. "Benim hesabıma yaz."

Barmen başıyla onayladı ve kadının içkisini hazırlamak için döndü. Cristhian yanındaki boş koltuğu işaret etti. "Bana katıl."

Kadın gözlerini biraz kısarak ona baktı. "Genellikle bu tür bir davet bir rica olarak sunulur, efendim."

Hiç irkilmedi. İlgisini saklamadı. Neden zahmet ettin? "Ben tipik değilim. Doğal olarak."

Güldü. Biraz boğuk bir sesle karışık lirik bir ses, uzunca bir süre ilgisini çektiğini hatırlayamayacağı kadar ilgisini çekti. Eğitimden -hem de kraliyet eğitiminden- söz eden bir zarafetle yanındaki tabureye kaydı.

Kraliyet iması onu daha yakından incelemesine neden oldu. Kıyafetleri, saç kesimi, bunların hepsi kesinlikle kraliyete ait değildi. Ama Cristhian dış görünüşün aldatıcı olabileceğini iyi biliyordu.

Faro'da bir şirket barında mı? İşinin onu etkilemesine izin veriyordu.

Barmen onun için sipariş ettiği içkiyi ve Cristhian'ın kendi içkisinden bir yudum daha uzattı. Kadın belli belirsiz bir yudum aldı ve Cristhian onun tepkisini dikkatle izledi.

"Mükemmel," dedi ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. Belayı işaret eden türden bir gülümsemeydi bu.

Neyse ki Cristhian bela konusunda çok başarılıydı. Uymayı sevdiği tüm kuralların içine sokuyordu.

"Peki, sizi Faro'ya getiren nedir?"

"Çalışmak," dedi tereddüt etmeden. Ve kraliyet mensupları çalışmaz, diye hatırlattı kendine. "Ama şimdi işim bitti ve yarın eve gidiyorum."

"Peki ev nerede?"

Bu konuda tereddüt etti. Bu da bir kadının bir erkeğe ne söylediğine dikkat etmesi olarak değerlendirilebilir.

"Hamburg," diye teklif etti sonunda. "Şimdilik."

Aksan tam olarak uyuşmuyordu ama şimdilik onun bir Alman yerlisi olmadığını düşünüyordu. Hepsi bir araya geldi ve o çalışmayı değil, iyi yapılmış bir işi kutluyordu, bu yüzden

rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Keyfini çıkarın.

"Buralı mısınız?" diye sordu ona, içkisini yudumlamaya devam ederken. Gerçek elmaslar kulaklarına göz kırptı. Pahalı elmaslar.

Kaşlarını çatmamaya çalıştı. Artık çalışmak yok. Kutlamak. "Ben daha çok bir göçebeyim. Yine de kendimi sık sık Faro'da buluyorum."

"Bir göçebe," dedi, sanki düşünüyormuş gibi. "Ana üssün yok o zaman?"

"Birçok ana üssüm var."

Çenesini ona doğru eğdi, öylece. Kibirliydi ama mesafeli bir şekilde değil. Bu kazanılmamış güven ona yakışıyordu.

"Her birinde bir kadınla mı?"

Ağzı buruştu. "Ah, karakterimi zedeliyorsun." Elini sallayarak bir hareket yaptı. "Ve sen bunu inkar etmiyorsun."

"Böyle bir ev üssünde belirli bir kadın yok. İlişkilerin seyahat programıma pek uymadığını görüyorum. İşim hayatımın büyük bir bölümünü kaplıyor."

İş kelimesiyle ilgili bir şey yüz ifadesini gerginleştirdi. Gözlerindeki o kolay şaşkınlığın bir kısmı eriyip gitti.

"Evinde ateş yanan birine benziyorsun," dedi, bakışlarındaki o ışıltıyı biraz olsun geri getirmeyi umarak.

Başını salladı, hiç eğlenmiyordu. Onun yerine yüz hatlarının kenarında bir parça hüznün vardı. "Kastettiğiniz şekilde değil.

Ama sorumluluklar, sanırım. İş. Beni eve çağırıyor." Derin bir yudum aldı ve bardağı barın üzerine koydu. "Ama yarına kadar değil," dedi sertçe, gözlerini bara dikerek. "Bu gece sorumluluklarımdan kurtulmanın tadını çıkaracağım."

"Sanırım kısmet bu. Ben de bu gece özgürlüğümün tadını çıkarıyorum. Özgürlük bir arkadaşla çok daha eğlenceli, sence de öyle değil mi?"

Onu inceledi, yüz ifadesine biraz da olsa o eğlence geri dönmüştü. "Evet," diye kabul etti. "Buralarda dans edilebilecek bir yer var mı?"

"Caddenin karşısında bir kulüp var. Rua Noturna." Başıyla kapıyı işaret etti.

Taburesinden kaydı. "Gidelim o zaman."

Zia Rendall bu akşam bir erkek tavlama niyetinde değildi. Planlarının tamamen dışında değildi. Sadece bir bakışıyla bile içini kıpır kıpır eden biriyle tanışmayı umabilirdi ama bunun pek olası olmadığını biliyordu.

Özgürlük haftası en hafif tabirle zor kazanılmıştı. Mesele sadece saraydan ve Lille'den kaçmak değildi - ergenliğinin çoğunu bunları mükemmelleştirmek için harcamıştı. Bu bir hafta boyunca dışarı çıkıp radarın altında uçmakla ilgiliydi.

Neyse ki ikiz kardeşi Beaugonia pek çok konuda uzmandı ve ona yardım etmişti. Zia'nın şu anda taktığı renkli lensleri, bir zamanlar saında kullandığı boyayı temin etmişti. saraydan kurtulmuştu. Beau bu şerefe nail olmuş ve Zia'nın saçlarını bile kesmişti.

Beau'nun bilgisayar konusundaki uzmanlığı sayesinde Zia'ya sahte bir kimlik, Portekiz'e bir uçuş ve önce Lizbon'da, sonra da Faro'da bir otel ayarlanmıştı.

Zia ailesine bir not ve geri döneceğine dair bir söz bırakmıştı ve Zia bunun ve Beau'nun ailesinin öfkesini yatıştırma çabalarının, geri dnmemelerinin tek nedeni olacağını biliyordu.

peşinden silahlı korumalar gönderdi.

Denemediklerinden değil, şüphesiz, ama daha çok alttan alıyorlardı. Haftası dolduğunda daha da sertleşeceklerdi. Yarın sabah erkenden Lille'e dönmek için uçağa binmek zorundaydı, yoksa işler... şüphesiz patlayacaktı.

Demek buydu. Uğruna kendini herhangi bir erkeğin kollarına atacak değildi. Onun eğlencesi normal bir insan olmak, korumalar olmadan dolaşmaktı. Kraliyet protokolüne ve bir başkasının onun için hazırladığı programa uymak yerine uyumak, yemek yemek, içmek ve canı ne isterse onu yapmak.

İlk kez nefes alıyor gibiydi. Kendisi için yaşamıştı. Evde ailesiyle yalnız kalan Beau için hl endişeleniyor olsa da, her adımında onu nasıl koruyacağını düşünmek zorunda kalmamıştı. Hayatında ilk kez, o kadar aldıştığı bir ağırlık, artık üzerinde durmuyordu. kalkmış olduğunu fark ettim.

Ve şimdi her şey bitmişti. Saraya geri döndü. İstemediği ama yüzleşmek zorunda olduğu sorumluluklara geri dönmüştü. Beau için.

Ama henüz bitmemişti. Hala bu gece vardı.

O bara girmek ve bu adamın bakışlarıyla karşılaşmak çılgınca yakışıklı bir yabancının, hatta belki de onunla geçireceği bir gecenin, özgürlüğünün son gecesinin üstüne konan kiraz olacağına karar vermesini çok kolaylaştırmıştı.

Ona bazı konularda yalan söylemişti ama özgürlük ve bunun son günü olduğu konusunda değil. Yarın Lille'e, Prenses Zia Asta Alberte Elisabeth Rendall rolüne ve onu bekleyen sorumluluklara geri dönecekti.

Baharda yapılan bir kraliyet düğünü gibi. Veliaht Prens Lyon Traverso yeterince yakışıklıydı ve hiç de kaba biri değildi. Ama en iyi ihtimalle mesafeliydi. Ve onun için planları vardı.

yardım istemediği bir krallık. Karısı olarak hiçbir söz hakkı olmayacaktı. Onun rolü, krallık tatmin olana kadar prensler ve prensesler doğurmak olacaktı.

Bırakın bir yabancıyı, hiç kimse için damızlık olmak gibi bir arzusu yoktu ama babasının planlayıp imzaladığı bu siyasi birleşme kesinlikle onun seçimi değildi. Varis olsun ya da olmasın, babasının seçimlerinde söz hakkı yoktu. Lyon'a söz verilmişti.

Reddedebilirdi, ama ailesi sorumluluklarını yerine getirmezse bedelini herkesin ödeyeceğini açıkça belirtmişti. En çok da eksantrik olan ikizi.

En azından saray öyle diyordu.

Bu hafta, bir daha hiç göremeyeceği kadar yakındı. Kendi seçimlerini yapmak zorundaydı ve bundan ne kadar nefret etse de, Beau'nun babalarının sapan ve oklarına maruz kalması fikrinden daha çok nefret ediyordu.

Zia bu gece bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. O Bu son gecede özgürlüğünü hissetmek istedi. İçmek, dans etmek istedi.

Barda tanıştığı yabancıyı istiyordu. Günahkâr derecede yakışıklı, herkesin iyiliği için fazla çekici. Adam inanılmaz uzun boylu, geniş omuzlu. Koyu renk saç kısa kesilmiş, kara gözlü, bir tür şeytani ruh gibi simsiyah giyinmişti. Gülümsemesi günahın ta kendisiydi. Sevip terk edecek bir tip olduğuna şüphe yoktu.

Yani, mükemmel. Belki kötü bir ruh, ama hayatının geri kalanını geçirmek zorunda kalmadan önce çok eğlenceli olacak biri

Metaforik olarak bir monarşiye ve zerre kadar umursamadığı bir adama zincirlenmişti.

Ama kız kardeşini önemsiyordu ve-

Bu gece bunu düşünmüyordu. Onunla dans eden adamı düşünüyordu. Adamın vücudu sert bir ısı duvarıydı. Sırtındaki eli bir damga gibi hissettiriyordu ama Birlikte hareket etmelerinin hiçbir anlamı yoktu. Birbirine kenetlenmiş iki parça gibi.

Etraflarında ışıklar yanıp sönerken ve müzik uğuldarken, sanki var olan tek iki kişi onlarmış gibi hissediyorlardı. Bu, tek başına bulduğu özgürlükten bile daha büyük ve heyecan verici bir özgürlüktü. Çünkü sadece kendisi olduğunda hâlâ bir prenesti. Onunlayken ise isimsiz bir kadındı. Unvanıyla ilgili hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ülkesiyle, kendisinden beklenenlerle ya da kimi koruması gerektiğiyle ilgili hiçbir şey yoktu. O sadece kim olursa olsun onun altındaydı.

Hiçbir şey olmadığından korkmaya başlamıştı. Ama bu adam bir fıkra anlattığında güldü. O dinlediğinde Portekiz'de neleri sevdiğini anlattı. Konuşmalarında ve danslarında bir alış-veriş vardı. Sadece kontrol değil.

Aslında, sanki ikisi arasında hiçbir kontrol yokmuş gibi görünüyordu. Burada var olan her şey temeldi. Kimya, sıcaklık ve arzudan başka bir şey yoktu.

Adamın eli kadının omurgasında gezinerek bir arzu sarsıntısı yarattı, içinde derin, karanlık bir arzu dönüp durdu ve doğrudan kadının çekirdeğine doğru bir sıcaklık oku fırlattı. Kendini ona daha da sıkıca bastırdı ve adamın bacağı onunkilerin arasından geçti, çıplak iç uyluğuna hafifçe temas etti.

Nefesi, saklamak için daha iyi bir iş çıkarması gereken bir hışımla çıktı. Özellikle de kıkırdaması alçak sesle ve açıkta kalan boynu boyunca gürlediğinde. Birdenbire Kız kardeşinin okumayı sevdiği o abartılı vampir romanslarını anlıyordu. Ne kadar pervasızca ya da tedbirsizce olursa olsun, onun ağzını boynunda hissetmek için her şeyi yapardı.

O da tüm bu pervasızlığı tavşan deliğine kadar takip etti ve ayak parmaklarının ucuna kalkarak ağzını onunkine bastırdı.

Onu isteyen bir kadın dışında kimsenin olmadığı kalabalık bir kulüp.

Tadı tehlike gibiydi. Kan dolaşımına karıştı. Bu gece içtiği tüm içkilerden daha güçlüydü. Sıcaklık, ihtiyaç ve canı ne isterse onu yapmanın baş döndürücü, ısıltılı keyfi.

Kraliyet protokolünün canı cehenneme. Sonunda.

"Buradan çok uzakta olmayan bir otel süitim var." Sesi kızın kulağında bir törpü gibiydi. "Ve bizi oraya götürecek bir araba."

İhtiyacı olan tek davet buydu. "Hadi gidelim."

İKİNCİ BÖLÜM

CRISTHIAN kendisini özellikle gergin biri olarak görmüyordu, ihtiyaçlarına göre iyi organize edilmiş bir hayata rağmen. Fırsat bulduğu her yerde ve her zaman kadınlardan hoşlanıyordu. Seçici değildi.

Ama genellikle dikkatliydi. Belirlenmiş temel kurallar vardı. Kontrol ondaydı, bu yüzden böyle bir karşılaşmadan kötü bir şey çıkmazdı. İster iş ister eğlence olsun, hayatını tam da istediği gibi düzenliyordu. Bu her zaman kolay olmuştu.

Bu kadın kuralları ve kontrolü yerle bir etmişti. O bir eli saçlarında kıvrılmışken çok hızlı sürmüş, çok fazla yasayı çiğnemişti. Bu sırada ağzı etkileyici bir şekilde adamın boynuna bastırılmıştı.

Sahip olduğu çok sayıdaki apartman ve evlerden herhangi birine daha çaresiz bir şekilde girdiğini hatırlamıyordu.

Birçok seyahatinde bir otel odasına muhtaç bir şekilde koşturmuştu. Aklındaki tek olası düşüncenin onun çıplak vücudunun her santimini tekrar tekrar keşfetmek olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu. Henüz yeni yeni anladığı bir şeyin ilk tadına bakmaya hevesli bir genç olduğundan beri hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştir.

Kontrol, hayatının ilkesiydi, ama o evcilleştirmeye çalışılamayacak kadar güzel bir alev gibi görünüyordu. Cesur ve aceleliydi ama altında daha dikkatli bir şey vardı. Onunla konuşan bir şey, sanki bakıma ihtiyacı varmış gibi. Onu kendi ihtiyaçlarına göre şekillendirmek gibi bir arzusu yoktu. O daha çok sadece... bir şeyler deneyimlemek. Onu güvende tuttuğunu bildiği o kurallar ve çizgiler olmadan.

Güvenliğin, kontrolün eksikliğinde açığa çıkarıcı bir şey vardı. Ve otel süitine adım attıkları anda, kadının onu bir gelgit gibi sarıp sarmalaması, içinde boğulana kadar dalga dalga içine çekmesi

onu. Kısa saçları adamın avuçlarında ipek gibiydi, ağzı adaminkine karşı bir ihtiyaç ateşiydi.

Onu az önce kapattığı kapıya doğru bastırdı. Kollarını boynundan çözdü, böylece elbiseyi yukarı çekip üzerinden çıkarabildi.

Gözleri onunkilerle buluştu, hiç uymayan o maviyle. Ve yine de hâlâ onu altına çeken okyanusun bir parçasıydılar. Bu ve altındaki ince, atletik vücut. Her zamanki tipi değildi, ve yine de ağzı sulandı.

Kadının iç çamaşırları ipekti, son derece pahalıydı ve adamın kafasının arkasında, kadının umduğundan daha fazlası olabileceğine, isimlerini değiştirmemiş olmalarına rağmen onun kim olduğunu bilebileceğine dair çalan alarm zilleri, adam elini bacaklarının arasına bastırduğunda kadının çıkardığı sesle tamamen susturuldu.

Kadın titreyip yalvarırken, adam onun vücudunun hatlarını keşfetmek için zaman harcadı. Sütyeninin askılarını aşağı kaydırıp ve ağzıyla omzunun eğimini takip etti.

Gömleğinin düğmelerini açıp onu üzerinden itti.

Bir savaş gibiydi. Eskrim, belki. Hamle ve karşı hamle. Adamın ağzı kadının göğsünde. Elleri fermuarında. Ağzı sıcak, muhtaç, talepkâr. Ve yine de o her talebine boyun eğdi.

Tadı yepyeni bir lezzet gibiydi, daha önce hiç görmediği şeyler yetiştiren gizli bir bahçe gibi hissettiriyordu. Ne kendini tanıyordu ne de bu garip hisleri.

Ağzını dil ve dişleriyle yutarken içinde sekiyordu.

Elini onun üzerinde gezdirdi, yavaşça bir kez vurdu. "Şimdi," diye soludu, onun bakışlarıyla buluşarak. Bu bir emirdi ama yine de... "Lütfen," diye ekledi nefes nefese.

Bunun ötesinde başka bir şey yoktu lütfen. Bir saniye bile düşünmedi. Sadece, daha sonra kendisini tamamen beyin ölümü geçirmiş hale getiren bir tür tıbbi olay yaşayıp yaşamadığını merak edecek kadar her şeyi kapsayan bir ihtiyaç.

Onu kaldırdı ve hızlı adımlarla geniş, lüks yatağa yatırdı. Üzerindeki diğer giysileri saniyeler içinde çıkardı, onun üzerine çıktı, mükemmelliğin yavaş ve kaygan kayışı dışında her şeyi unutturan bir arzuyla eve doğru kaydı.

Kadın adamın etrafında bir anda patladı, o kadar sıcak ve hızlıydı ki neredeyse adamı bayıltacaktı. Kısmet kelimesi dans ediyor gibiydi

Sanki o barda böyle aptalca bir tavlama cümlesini söyleyerek onu var etmiş gibi.

Kader. Kader. Kader.

Onun adını bile bilmiyordu. Ama o anda bu çok sığ bir şey gibi görünüyordu. Nefes alış verişinde, teninin yumuşak kadifesinde. Onun erimiş verimi.

Adam onu üstüne yuvarladı ve kadın iki eliyle adamın göğsünde dengede durdu. Ona doğru sıırttı.

O güzel vücudunu eğerek ona doğru hareket etti. Sahiplenici ellerini onun yanlarına doğru kaydırđı, sonra daha hızlı hareket etmesi için onu teşvik etti. İçinde isyan eden bu şeyleri koalaması için. Adam onun göğüs uçlarıyla oynadı ve kadının nefesi kesildi, ayarladığı zarif tempo bozuldu.

Vahşi bir şeye. Çılgınca. Sadece nefes alış verişlerinin, kesik kesik inlemelerinin ve iç çekişlerinin sesi vardı, vücutları mükemmel bir ritimle birlikte hareket ediyordu.

Kadın haykırdı,

Tekrar tekrar ürperdi ve yine de o küçücük kontrol ipliğine tutundu.

Onu altında yuvarladı, her şeyi almak için yavaşlattı. Her saniyeden bir ons zevk alıyordu. İnlemesi bir adrenalın patlamasıydı. Yüzündeki o kaybolmuş ifade Muhtemelen sonsuza dek.

Onu son sınıra kadar takip ettiğinde, ikisinin de bulunmuş olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

Zia gitmek zorundaydı. O kadar uzun süre kalmamalıydı. Neredeyse sabah olmuştu. Sadece uçağa yetişmesi gerekmiyordu.

ama bu adam onun gerçekte kim olduğunu asla bilemezdi. Ona ne kadar çok zaman verirse, sırrını çözmesi için o kadar çok cephane vermiş oluyordu.

Akşam boyunca, bir şeylerden şüpheleniyormuş gibi ona hafifçe yan gözle bakmıştı. Ama bu bakışın kaybolması için onu öpmesi, ona dokunması yeterliydi.

Ne kadar istese de daha fazla risk alamazdı.

Pişmanlık içinde bir ağırlık gibi değil, özlem dolu bir hasret gibi kıvrılıyordu. Kasıtlı ya da kasıtsız, doğru ya da yanlış tüm yanlışlarının ortaya çıkmasından korkmadan her türlü yakın ilişkinin tadını çıkarabileceği farklı bir hayat için Basına o kadar çok para karşılığında satıldı ki, bunun için bir insanı suçlamak zor olurdu.

Belki basının incelemesinin ağırlığı altında yaşayabileceğini düşündü ama ailesinin sonsuza dek sürecektir hayal kırıklığının ağırlığı altında yaşayamayacaktı. O

zaten onlara çok fazla keder vermişti. Kral ve kraliçe olmaları onların suçu değildi, onun da değildi. Bu sadece dünyanın bir cilvesiydi.

Ve onun dünyası sorumluluk demekti. Çünkü bunu yerine getirmezse Beaugonia acı çekecekti. Ailesi Beaugonia'yı anlamak. Onun kendi kurallarına uymamasını Beau'nun kim olduğundan ziyade bir meydan okuma, bir şiddet eylemi olarak görüyorlardı. Kendine o kadar sadıktı ki rol yapamazdı. Ama bu o kadar basit değildi, yoksa Beau ailesinin onu aşağı bir şey olarak görmesine neden olan panik ataklardan muzdarip olmazdı.

Hayır, Zia bunun Beau'nun kaderi olmasına izin vermeyecekti. Evdeyken ailesi ona ve yaklaşan düğüne odaklanmıştı. Lille'in Lyon'un memleketi Divio ile ortaklık planlarına.

Sonra özgürlük sırası Beau'ya gelecekti.

Böylece Zia sıcak, yumuşak yataktan, hâlâ derin bir uykuda olan iri yarı, muhteşem adamdan uzaklaştı.

Zia gizlice dolaşma konusunda bir uzmandı. Onun bütün Ergenlik dönemi bunun üzerine bir çalışmaydı. Babası onu ne kadar çok korursa, o kadar sinsi olmak zorunda kalmıştı.

Kral bugün aklını kaçırmış olmalı, kızın geri dönüp dönmeyeceğinden endişe ediyordu. Dönmezse diye planlar yapıyor. Ve hepsi sözünü tutmadığı anda bu planlar gerçekleştirilmeye hazır olacaktı.

Eğer uçağı yetişemezse, kıyamet kopacaktı.

Zia'nın zamanı dolmuştu. Tatmin olmalıydı. İsteddiği her şeyi yapabildiğı için mutlu olmalıydı.

Attığı giysilerini topladı, sonra omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Adam hiç kıpırdamadı bile. Bir an için garip bir acı hissetti. Bunun bir kaçamak olduğunu bilerek bu işe girmişti. Tek gecelik bir ilişki ve onun da aynı şeyi yaptığından hiç şüphesi yoktu. Bunu açıkça belirtmişti.

Belki de aradaki zaman zarfında her şey biraz karışmıştı. Onu beslediğinde, biftekli sandviçler ve bir şişe şarap eşliğinde gülüşmüşlerdi. Özel hayatlarına girmemişlerdi ama seyahat ettikleri yerlerden bahsetmişlerdi.

Ondan bile daha iyi seyahat ediyordu ve en sıkıcı şeylerle ilgili bile eğlenceli hikayeler anlatabiliyordu. Müzeler. Büyüleyici bir adamdı... onun hakkında hiçbir şey bilmesene bile.

Tekrar onun yatağına girdiklerinde, sanki eski arkadaşlarmış gibi hissetmişti. Birlikte uyuyup tekrar birbirlerine döndüklerinde, böyle bir hayatın ne kadar güzel olabileceğini düşünmüştü. İki kişi değil Kontrol için savaşmak. Sadece bir tür yoldaşlık. Bir ortaklık. Arkadaşlık. İçine harika seks de katılmış.

Karışıkty, evet, duyguları karışıkty ama seks öyle değildi. Patlayıcıydı. Dayanılmazdı. Bastırılmaz bir açlık. Her biri, ne kadar tıknırırlarsa tıknırsınlar tadına doyamayacakları birer tatlıydı.

Ama artık her şey bitmişti. Geri dönüşü olmayacaktı. Baharda evlenecekti. Belki... belki de

kocası veliaht prens ile bunun bir benzerini bulmak.

Ama Zia bundan şüpheliydi.

Lyon, babası gibi onun da beklentileri olduğunu, doldurması gereken roller olduğunu açıkça belirtmişti. Onunla ilgilenmiyordu. Kulüpteki müzik hakkında fikrini sormayacak ya da ona sandviç yapmayacaktı. Prensle sadece iki kez görüşmesine rağmen bunu biliyordu.

Ama o da hayatı boyunca biliyordu ki arzuladığı tüm normal ve basit şeylere mahkumdu. O bir prenesti. Varis. Tek rolü ülkesi içindi.

Bu hafta ne kadar neşeli, ne kadar doğru olursa olsun, dün gece öyle hissettirmişti.

Gelecek göğsünde ölü bir ağırlık gibi hissediyordu; bu yeni bir duygu değildi ama şimdi daha ağırdı. Çünkü ne olduğunu görmüştü.

bu hafta olabilirdi. Bunun ona sorumluluklarını yerine getirmesi için rahatlama sağlayacağını düşünmüştü.

Ama bunun yerine ona neşenin tadını vermişti. Sadece ona değil, bu hafta yaptığı her şeye. Hiç kimse olmadan sokaklarda yürümek. Korumalar ya da bir yardımcı olmadan vitrinlere bakmak.

onun için alışveriş yapmak zorunda kalmamak. Hayatın tüm normallerini kendi başına deneyimlemek ve Beau'nun cezalandırılabilceği yanlış bir adım atmaktan endişe etmemek. Çünkü her şeye rağmen Şatonun mahremiyetinde isyan etmişti, bunu herkesin içinde yaparsa ailesinin ona inanılmaz bir acı vereceğini biliyordu.

Bu hafta hata yapma şansı vardı. Kim olmak istiyorsa o oldu. Kaba. Kibar. Aşırı hevesli. Histerik.

Tamamen yabancı biriyle mutlak şehvet içinde.

Ayrıcalıklı olduğunu biliyordu ama bu ayrıcalığın bir bedeli vardı ve bazen bu bedel o kadar ağır geliyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Yine de bu ayrıcalık ve evdeki kız kardeşi, sorumluluklarını yerine getirmesi gerektiğini biliyordu.

Lille'e geri döndü. İstemediği bir evliliğe. Hangi suçu işlediğinden emin olmadığı bir hapis cezasına. güzel ikiz olarak doğmak dışında. Zarif ikiz. Doğal sosyal zarafetlere sahip olan ve her an paniğe kapılmayan.

İç çekmemeye dikkat ederek otel odasından çıktı, olabildiğince toparlanmıştı. Bir taksiye atlayıp havaalanına gitti ve eve döndü.

Prenses Zia Rendall olmaya geri döndüm.

Ve bununla birlikte gelen tüm ağırlık.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CRISTHIAN gizlice kaçışını durdurmamıştı. Garip vedaları paylaşmamak en iyisiydi. Ne kadar sık olursa olsun birbirlerine dönüştüklerinde, isimlerini paylaşmamışlardı. İkisi de ne olduğunu biliyordu.

İnanılmaz zevk nöbetleri arasında yaptıkları konuşmalar düzensizdi ama bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Ama üzerinde durdu.

Aylarca.

Adını bile bilmediği kadını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Onu arayabilirdi. Bazen bir gecenin anısı onu öyle çıldırtıyordu ki, neredeyse aramaya başlayacaktı. O bir bulucuydu. O bir bulucuydu.

bunu yapmak kolay olacak.

Ne için? Rastgele bir kadın için mi? Çok gezmiş ve güzel olması dışında hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir kadın için mi? Müziği sanattan daha çok sevdiğini, bahçeleri müzelerden daha fazla. Ve onun kollarında parçalandığında nasıl ses çıkardığını.

Ne yapacaktı ki? Onu takip mi edecekti? Onunla çıkacak mıydı?

O kadar gülünçtü ki, onu unutamamanın döngüsel düşünce sürecinde o kısma her geldiğinde gülüyordu. Ve devam etti.

Bir süreliğine.

Sonunda yeteneklerine uygun ve tercih ettiği ödeme türünde bir vaka geldiğinde, Cristhian ilk uçakla Kuzey Avrupa'da yer alan küçük bir ülke olan Lille'e gitti.

Bir iş onun bu sorununu kesinlikle çözecekti. Sonunda, isimsiz bir kadını ve altı ay önce yatağında geçirdiği bir geceyi unutacaktı.

Ancak havaalanında kralın muhafızlarından biri tarafından karşılandığında, Cristhian kendini gizemli kadını hatırlatırken buldu, çünkü muhafızın aksanı tıpkı onunkine benziyordu. Kadın Hamburg'a evim demişti, ama Cristhian'ın Şu anki evi hakkında doğruyu söylüyor olsa bile, bu ülkeden olduğunu hissediyordu.

Karartılmış bir arabaya bindirildi ve kaleye götürüldü. Ülke küçüktü ve geleneklerini çok ciddiye aldığı belliydi. Sokaklarda kot pantolonlarıyla yürüyen ve burunlarını telefonlara dayamış insanlar olmasa, Cristhian kendini zamanda geri adım atıyordu. Mütevazı bir kalenin önünde büyük bir meydanın uzandığı başkentin merkezine ulaşana kadar mimari çok eskiydi, binalar birbirine girmişti. Hepsi çok eski taşlar, kuleler ve vitraylar.

Ona annesinin ülkesini hatırlatıyordu. Hâlâ zaman zaman onu geri çekmeye çalışan ülkeyi. Fotoğraf çektmek ya da kraliyet ailesinin iyi görünmesini sağlayacak hikâyeler uydurmak için. Neyse ki annesi büyükanne ve büyükbabasının yedinci çocuğu olduğundan ve teyzeleri ile amcalarının hepsinin birden fazla çocuğu olduğundan, Cristhian'ın sadece küçük bir unvanı ve teyzesi şimdiki kraliçeye karşı çıkıp yirmi birinci yaşında serbest bırakılmasını talep ettiğinde pazarlık ettiği birkaç mülkiyeti vardı.

Doğum günü.

Kaçmayı reddetmişti. Onun yerine savaşmıştı. Ve belki de unvanlarından ve miraslarından istediği kadar tamamen özgür değildi, ama özgürdü.

Her nasılsa, şimdi bile, o insanları düşünmekten daha kötüsü, unutulması gereken kadını düşünmekti.

Onu burada hayal edebiliyordu. Sokakta her ne iş yapıyorsa ona doğru yürüyordu. Omuzları geride, atletik vücudu dikkatlice kutu gibi bir şeyin içine saklanmıştı. Belki de bir çeşit atletti. Bu ilginç olurdu.

Ve ne burada ne de orada. Çünkü o gece isimsiz bir geceydi. Onu burada aramayacaktı. Orada

Bir anlamı yok. Yapması
gereken bir işi vardı. Ama
kısmet devreye girerse.

Araba şatonun arka tarafında durdu ve Cristhian kıvrımlı koridorlardan geçerek ve özenli merdivenlerden çıkarak içeri alındı. Kendisinden içerideki bir odada beklemesi istendi ve o da pelüş bir koltuğa oturup etrafı seyretmeye başladı. Derin maviler içinde eski, iyi korunmuş duvar kâğıtları.

Koyu renkli ahşap cilalanarak parlatılmış. Çocukken buraya yaptığı bir ziyareti hayal meyal hatırlıyordu.

Çocukluğundaki kraliyet ziyaretlerinin çoğu birbirine benzerdi ama bunu hatırlıyordu çünkü babasının bir yerde film çekmesi gerekiyordu ama annesine eşlik etmek için setten ayrılmıştı.

bu kraliyet gösterilerini tek başına üstlenmekten nefret ediyordu.

Onun sürpriz gelişinden çok mutlu olmuştu. Cristhian bazen bunun ikisiyle ilgili sahip olduğu en iyi anı olduğunu düşünürdü, oysa o kadar çok anı vardı ki. Ama babasının Bu önemli jest ve annesinin içten minnettarlığı, mükemmel bir imgeyle aklına kazınmıştı.

Bu anının onu eskisi kadar üzmediğini fark etmek garipti. Kederle karışık garip bir memnuniyet vardı. Belki de hayatları çok kısa sürmüştü ve belki de bu hatalarda onların da payı vardı.

onları buraya getirmişti ama birbirlerine sahiptiler. Öyle parlak ve kuşatıcı bir aşk ki, ikisi de bu aşk için fedakârlık yapmıştı.

Ama onu asla feda etmediler ve Cristhian'ın yaptığı gibi Ergenlik çağında lüks çevrelerde gezinirken, bunun ne kadar nadir olduğunu ve tüm bu trajedinin içinde biraz da şansının yaver gittiğini fark etmişti.

Ama burada bulunma nedeni bunların hiçbiri değildi, bu yüzden odanın geri kalanını inceledi ve geçmiş bir kenara bıraktı.

Bir duvara hakim olan büyük bir kraliyet portresi vardı. Cristhian mevcut kralı ve kraliçesini tanıdı onun yanında duruyordu. Genç kızlar ikiz kızları olmalı.

Cristhian resme kaslarını çatarak baktı. Resimdeki kızlar

on yaşımdan fazla olamazdı, yani eski bir tabloydu. Ama

Onlarla ilgili bir şey tanıdık geliyordu.

İçini rahatsız edici bir önsezi kapladı ama kral içeri girdiğinde bunu analiz edecek zamanı olmadı.

Cristhian ayağa kalktı ve kralın uzattığı eli tuttu. Farklı ülkelerdeki kraliyet protokolünü biliyordu, eğer annesi ergenlik çağına kadar yaşasaydı şüphesiz bilirdi. Bunu işinin bir parçası olarak görüyordu ama garip bir şekilde Bir an tüm bu aptalca kuralları onun için mi öğrendiğini merak etti, çünkü bu onu gururlandırırdı.

El sıkışırken kısa bir selam verdi. "Kral Rendall."

"Cristhian. Seni çocukluğundan beri görmemiştim." Kral Adam omzuna bir tokat attı, sonra da oturduğu sandalyeyi işaret etti.

Cristhian annesiyle ilgili kaçınılmaz yorum için kendini hazırladı. Ne kadar güzeldi, ne kadar nazikti, ne kadar özlenmişti. Tüm bunların doğru olduğunu bilerek koltuğuna yerleşti ama yabancılar onun hakkında yorum yaptığında, kimsenin ona yardım etmemiş olmasından dolayı bir öfke dalgası hissetti. Onu mükemmel, dokunulmaz bir prenses olarak gören tüm bu insanların altında acı çekmişti.

Sadece bir kadın olduğu zaman. Annesi.

Gülümsemeye zorladı ve bu kraliyet toplantılarında onu sık sık rahatsız eden hayaleti görmezden gelmeye çalıştı.

Ama Kral Rendall annesi hakkında başka bir şey söylemedi. O Cristhian'a üzerinde Lille kraliyet mührü olan deri bir cilt uzattı. "Sadece yardım etmekle kalmayıp sır da sakladığını duydum, Cristhian."

"Tüm çalışmalarım gizlidir, Majesteleri."

"Ben buna güveniyorum. Bu benim için son derece önemli. Kendi adamlarımdan hiçbiri istediğim şeyi başaramaz.

son birkaç aydır. Bütün kaynaklarımızı kullandık. yapabiliydik. Sen benim için dünyadaki en önemli şeyle ilgili son umudumsun."

Cristhian dosyayı açtı ve omurgasından aşağıya doğru kaygan bir buz damlasıyla karşılaştı.

"Prenses kaçtı," diye açıkladı Kral Rendall. "Üzerinden aylar geçti. Kız kardeşi bize onun hayatta ve iyi olduğunu söylüyor ama başka bir bilgisi yok. Onun bulunmasını istiyorum. I

onu geri istiyorum."

Prenses.

Bu resimde aynı görünmüyordu. Bu kraliyet portresinde saçları koyu kahverengiydi. Uzun ve omuzlarının etrafında. Gözleri büyüleyici bir yeşildi.

Saçları ve açık teniyle uyumluydu. Ama o ağzı, o asil gülümsemenin altındaki sırıtışı nerede olsa tanırdı.

Prenses Zia Rendall onun gizemli kadınıydı. Ve şimdi onu bulmak zorundaydı.

Zia ocaktaki ateşle ilgilenirken titriyordu. Dışarıda kutup gecesi yeni yeni kalkmaya başlıyordu. Öğleden sonraydı ve gökyüzü mavinin ilginç bir tonundaydı. Bu küçük kutup adasındaki hayatı her zaman ilginçti.

Ama sona yaklaşıyordu. Bunu istediği için değil. Soğuktan, izolasyondan, sade hayattan oldukça hoşlanıyordu.

her şeyin güzelliği. Ancak böyle bir adada bir kadının doğum yapması için gerekli olanaklar yoktu. Bu yüzden, hamileliğinin yedinci ayına yaklaştığında adadan ayrılmak zorunda kalacaktı.

Belki geri gelirdi. Belki de dönmez.

Her şey doğum süreci boyunca yeni kimliğini ne kadar iyi koruduğuna bağlı olacaktı.

Zia olmayan elini karnının üzerinde gezdirdi. O vardı anne olmaktan korkması beklenirdi. Sonuçta, kesinlikle planlanmış bir şey değildi, ama her ay kendini daha da sabırsızlıkla beklerken buluyordu. Sahip olmak için Çocuklarına uygun gördüğü şekilde bakma alanı ve özgürlüğü ona bir hediye gibi geldi.

Ancak doğum onu korkutuyordu. Ve sahip olamayacağı şeyleri dilemesine neden oldu. Yanındaki kız kardeşi ya da

Çünkü annem gerçekten doğum yapmıştı ve onu nasıl sakınleştireceğini biliyordu, hatta...

Bu iřte parmaęı olan adamı dūřunmenin pek bir anlamı yoktu. Onun hakkında hiçbir řey bilmiyordu ve bu yūzden tek bařınaydı.

Herkes için en iyisi buydu. Ailesinin hamilelięine vereceęi tepkiyi hayal bile edemiyordu, özellikle de bunun nasıl gerçekleřtięini öęrenirlerse. Onlar kesinlikle sıradan birinin bu iřte rol almasına izin vermezdi. Hiç řūphesiz, babasının ařık olduęu sınıf arkadařı Leopold'a yūklū bir meblaę ödedięi zaman olduęu gibi, yine sus payı duymak zorunda kalacaktı.

Herkesin ona çok önemli olduğunu söylediği o masumiyetten kurtulmak için gizlice dışarı ıktı.

Sonrasında, Leopold için kalbi o kadar da kırılmamıştı. Sadece hayatındaki hiçbir şeyin normal olamayacağı için kalbi kırılmıştı. Her şey saray saçmalığı olmalıydı, genç bir kadının ilk seferi gibi mahrem bir şey bile.

Yani tūm bu hamilelik garip bir tūr zgūrlūktū. Kaçmak, bu sefer temelli. Yeni bir kimlik. Böylece hala hata olarak nitelendiremedięi bu olayda sarayın söz hakkı olmayacaktı.

Ellerini sobanın yaydığı cılız ısının üzerinde ovuşturdu. Sobanın nasıl yandığını dūřunmesine izin vermedi. Hamilelik çok sık oluyordu. Her şeyin pratik yönlerine odaklanmak zorundaydı ve bu da zihnini meşgul ediyordu.

nce hamile olduęunu kabul etmesi gerekiyordu. Bu da kolay olmamıřtı. Beau onunla bu konuda yūzleřmeden önce iki ay boyunca kendini ktū hissetmiřti. Onun çok pragmatik bir řekilde, dizūstū bilgisayar elinde.

Zia, belirtilerinizi arařtırdım ve bu kombinasyon hamilelięe iřaret ediyor gibi grūnūyor.

Zia kız kardeşiyle alay etmişti. Sonra...

O tek gecelik ilişkide korundun, değil mi? Sen mi? Beau sanki seks ya da tek gecelik ilişkiler hakkında bir şey biliyormuş gibi sordu.

Ancak Zia oldukça şaşırtıcı bir sonuca varmak zorunda kalmıştı.

Bazı zamanlar.

Beau cık cık edip başını sallamış ve sarayda kimsenin haberi olmadan ona bir hamilelik testi temin etmişti.

Zia pozitif sonucu gördüğünde, azarlanmış hissetmek için sağduyulu davranmamıştı. Bir an için garip bir sevinç baloncuğu. Sanki o adamla bir bağ kurmanın bir anlamı vardı ve bu sadece sorumsuzluk değildi. Sanki hiçbir çıkış yolu yokken bu onun çıkış yoluydu. Çünkü bir başkasının bebeğine hamileyken Lyon'la ya da başka biriyle evlenemezdi. Gayrimeşru bir Çocuk, babasının onun hayatını her zaman olduğu gibi kontrol edemeyeceği anlamına geliyordu.

Ama yavaş yavaş bunun bir şey yapmadığını anlamaya başlamıştı. İyi bir şey. Herkesin hayatını patlatmanın sonuçları vardı. Ve böylece, Zia'nın düşünce tarzına göre Hayatındaki bu yeni kırıksıklıkla başa çıkmanın yolu kaçmaktı.

Bu sefer iyiliği için.

Beau, her zamanki gibi, onun kurtarıcı lütfuydu. Zia'nın başka biri olarak yeni bir hayata başlamasına izin vermek için her şeyi düşünmüştü. Zia'nın yanında onu koruyacak ya da varisi olacak biri olmadan sarayda yaşamanın sonuçlarıyla başa çıkabileceği konusunda ısrar etmişti.

Zia tartışmıştı. Şiddetle. Gözyaşlarıyla, ama Beau şaşırtıcı derecede kararlıydı. Ve Zia'nın kendi yaptıklarının sonuçlarını kız kardeşinin üstlenmesine izin vermesini sağlayan tek şey, artık kız kardeşinden başka koruyacak birinin olmasıydı.

Masum, çaresiz bebekler onun içinde büyüyor. Kim yapmadı O kalede bir hayatı hak ediyorsun, hata muamelesi görmeyi.

O zaman Zia'nın tek yapması gereken kaçmaktı... ve bu konuda uzman olduğunu kanıtlamıştı. Böylece kaçmış ve Beau'nun yardımıyla küçük bir kasabada sahte bir isimle küçük bir hayat kurmuştu.

Hamileliği boyunca çoğunlukla kutup gecesiyle örtülü olan kutup adası.

Her şeyi evde yapmak ve eğitmenleriyle sadece e-posta veya mesaj yoluyla konuşmak isteyen insanlar için çevrimiçi egzersiz programları tasarlayan küçük bir iş kurmuştu - Beau'nun parlak fikirlerinden bir diğeri. Zia bunu sevmişti. Hayatını bile seviyordu.

kutup adası, kutup gecesinin sıcacık gizemi. Köyü ve içe dönük yaşam tarzını seviyordu.

Aylık kontrolleri için anakaraya yaptığı yolculuklar başka bir sürprizle sonuçlandı.

İkizler.

Belki de bu onu endişelendirmeliydi. Doktor, yüksek riskli bir hamilelik olduğunu söylemişti. Ama o çok sevinmişti. Tıpkı Beau'ya her zaman sahip olduğu gibi, bebekleri de her zaman birbirlerine sahip olacaktı.

Olayları sadece mutlu terimlerle düşünmeye çalıştı - içinde büyüyen bebekler için bunun endişe ve korkudan daha iyi olduğundan oldukça emindi. Korkutucu şeyleri düşünmeyi reddetti. Beau'yu bir daha ekran dışında görememek gibi. Yalnız olmak gibi, bir partneri ya da arkadaşı olmadan Buna ihtiyacım vardı. Bu bebeklerin babasının onların varlığından hiç haberdar olmaması ve bu şekilde mutlu olması gibi.

Hayır, sadece iyi düşüncelere izin vardı. Bebekleri birbirlerine sahip olacaktı ve onlar da ona sahip olacaktı.

Belki o da

Beau'yu korumada başarısız olmuştu, belki babalarının kimliğini nasıl bulacağını bilmiyordu ama çocuklarını hayal kırıklığına uğratmamak için çok çalışmıştı. En azından kendi ebeveynlerinin onu hayal kırıklığına uğrattığı şekilde değil.

Beau'nun başarısızlığından bir şey öğrenmişti. Asla kendini ilk sıraya koyamazdı. Bu yol acıya yol açıyordu.

Bu da pek mutlu bir düşünce değildi, bu yüzden bebekleri nerede doğuracağına karar vermesi gerektiği gerçeğini görmezden gelerek kendine küçük bir öğle yemeği hazırlamaya odaklandı. Beau ona kimliğinin ortaya çıkmasını engelleyebileceğini düşündüğü iki seçenek

sunmuştu.

Saçlarını yeniden kestirmek zorunda kalacaktı ve bunun ve hamilelikle birlikte vücudunda meydana gelen değişimin insanları şaşırtmasını umacaktı.

Kayboluşuyla ilgili haberlerin henüz medyada yer bulmamış olmasına hâlâ şaşıırıyordu. İptal edilen bir düğünle ilgili hiçbir haber yoktu. Beau'dan kısa mesajlar geliyor ve Zia'ya buna rağmen sarayda her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyordu.

Büyümesi gereken bebekleri olduğu için, Zia çok düşük bir ihtimal de olsa buna inanmaya izin verdi.

Mutlu, mutlu düşünceler.

Rutini ve içsel hayali kapının sert bir şekilde çalınmasıyla bölündü. Tuhaftı. Postalarını ve market alışverişlerini teslim etmesi için kasabaya yakın birini tutmuştu ama bu sadece Salı günleri oluyordu. Bugün perşembeydi.

Belki önemli bir şey olmuştur. Ya da Belki de... İçini bir korku kapladı ama bu çok saçmaydı. Eğer babası onu bulmuşsa, onu almak için adamlarını göndermişse, kapıyı çalmazlardı.

Zia kapının yanındaki pencereye doğru eğildi, görünmeden dışarı bakmaya çalıştı. Dışarıda bir adam vardı. Siyahlara bürünmüştü, başında çoraptan bir şapka vardı.

Girdap gibi esen rüzgâra rağmen hiç de üşümüş görünmüyordu.

Ama o yükseklikte tanıdık bir şeyler vardı. Adamın duruş şekli... her şeyiyle. Verandasındaki figürü tanıdığında tüm vücudu gevşemiş gibiydi.

Bu oydu. İçinden sevinç gibi bir şey geçti. Aptalca, biliyordu, ama yine de oradaydı. Onu nasıl bulmuştu? Neden onu bulmuş muydu? Neredeyse gülümsüyordu.

Ta ki bakışları kalkıp camın ardından onunkilerle buluşana ve saf buz gibi öfkeden başka bir şey sunmayana kadar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CRISTHIAN öfkeyi üretken bir duygu olarak görmüyordu. Her türlü kaynama yoğunluğunu Şaka, geri çekilme, dikkat dağıtma. Öfke de korku kadar acele kararlara yol açıyordu.

Ve öfke, hedefe yönelik korkudan başka neydi ki?

Hedefi camın diğer tarafında duruyordu.

Bir prenses. Kraliyet ailesinin ne tür oyunlar oynadığını biliyordu. Hayatı boyunca bu konuda çok bilgili olmuştu. Annesinin denemek için büyük çaba sarf ettiği manipölasyonlar ve manevralar kaçmak için. Sonra, onun yerine öldüğünde, itilip kakılmış, gerçekten umursayan herkesten izole edilmişti, sanki sadece sahip olunacak cansız bir nesneymiş gibi ya da imha edildi. Korunması gereken bir anlatı, korunması gereken bir hayat değil.

Bazen bununla barışık olduğunu düşünüyordu. Bazen de yakın bile olmadığını fark etti.

Pencereden Zia'yı izledi. Derin bir nefes aldı, sonra gözden kayboldu. Adam bu olay karşısında herhangi bir duyguya kapılamadan kapı tokmağı döndü ve kadın kapıyı açtı. Kadın

orada duruyordu, rustik kapıyla çerçevelenmişti.

Çok farklı görünüyordu; koyu renk saçlar, yeşil gözler. Ve yine de burnunun eğimi, çenesinin ucu aynıydı. Kendini tutuşundaki o muhteşem tavır, adamın dikkatini çekmiş ve cinsel sersemliğiyle göz ardı edilmişti.

Ama şimdi ve burada, daha yumuşak görünüyordu. Daha fazla...

Bakışları alçalırken içindeki her şey dışarı çıktı.

Kulaklarında yüksek bir uğultudan başka bir şey duymadı. Artık onu saklayamayan tüylü bir kazağın altında oldukça yuvarlak bir göbekten başka bir şey görmüyordu.

Hamile bir göbek.

"İçeri gelsen iyi olur," dedi o çok iyi hatırladığı sesiyle. Sanki insanlara emir vermeye çok alışkınmış gibi. "Hava çok soğuk."

Soğuğu hiç hissetmiyordu. Onu pencerede gördüğünden beri hissetmemiştir. Ve içeri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Bu tundra yeterince rahat küçük bir kulübe gibi görünüyordu. Bu noktaya bağlı kalmak istiyordu. Ya da zamanı geri sarmak.

Bir şeyler. Ama o bir eylem adamıydı.

Öyle olmalıydı.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapatmasına izin verdi. Burası kesinlikle daha sıcaktı, sert rüzgârdan uzaktı ama onun durumu için yeterince sıcak olduğundan emin değildi. Şimdi ona bakıyordu, içindeki pek çok şey onun için itişip kakışıyordu.

Her duygu, düşünce ve eylemin içinde düzenli bir alan olduğunu uzun zaman önce öğrenmişken.

Neredeyse yedi ay önce her şeyi birbirine karıştırmıştı. Şimdi, yine. Yedi ay. "Nedir bu?" diye sordu, sesi çok sertti.

"Belki de önce bana neden burada olduğunu söylemelisin," dedi, onu mantıksız bir şekilde kızdıran bir tür iş tavrıyla.

Öfke sadece hedefe yönelik bir korkudur.

İç monologuna homurdanmak istedi ama yapmadı.

"Sen... beni mi arıyordun?" diye dikkatle sordu. Yüzünde nötr bir ifade vardı ama adam onun gözlerinde hoşlanmadığı bir şey gördü. Bir tür umut.

Bir an için donup kalmıştı. Umut. Uzun, çok uzun zaman önce umudu sıkıca arkasına yerleştirdiğinde. O zaman fark etmişti ki

kendi iyiliğini düşünen biriydi. Kendisinin, daha kirli gerçeklerini gizlemeye çalıştıklarında ortaya atılan bir anekdottan başka bir şey olmamasını isteyen güçlere karşı tavır alması gerektiğini fark ettiğinde.

Gregio Amca genç bir kadının odasında pantolonu ayak bileklerinde mi bulundu? Bu olayla ilgili derinlemesine bir haber yapalım.

Bir prenses ve bir aktörün zavallı yetim çocuğu, geride kalan kederli aile tarafından hayırsever bir şekilde büyütüldü.

Resimler. Onun. Ailesinin kazası. Hepsi tekrar ortaya çıktı.

Hayır, umut işe yaramazdı ama bir silah olabileceğini öğrenmişti.

Saldırıya uğramış gibi hissetti. Bir çocuk. Bu güzel kadının içinde büyüyen bir çocuk. Asil bir çocuk.

Yine de tüm bunlarla savaşmak için bir silaha ihtiyacı vardı. Böylece yalan söyleyebilirdi.

Şüphesiz, söz konusu yalanla onun tüm savunmalarının altına girecek ve istediği tüm bilgileri saniyeler içinde elde edecekti. Bırakın

Nasıl ilerleyeceğini bilmek için ihtiyaç duyduğu her cevabı alana kadar bu umuda inanmak ve sonra bunu düzeltmek için ne yapılması gerekiyorsa yapmak...

Ama uzun zaman önce nasıl bir adam olmak istediğine dair kendine sözler vermişti. Ailesinin hatıralarına nasıl bir miras bırakacağına dair.

Ve bu mirası bırakma konusunda güvendiği tek kişi o olduğu için Zia'ya gerçeği söyledi.

"Benim adım Cristhian Sterling. Baban tarafından seni bulmam için tutuldum. Bana seninle ilgili detayları verdiğinde

Bu hafta başında kayboldu, bir fotoğraf gördüm ve sizi o zaman tanıdım. Bahsetmedi..." Cristhian karnına doğru bir el salladı.

"Babamın adamları aylardır beni arıyor. Seni bu hafta mı işe aldı?"

"Ben bir bulucuyum, Zia. Bana gelseydi seni aylar önce bulurdum."

Bulucu kelimesiyle ilgili bir şey onu etkilemiş olmalıydı, çünkü başını eğdi ve onu inceledi. "Cristhian Sterling. Bu ismi biliyorum." Kaşları sanki düşünüyormuş gibi birbirine yaklaştı.

Aylar önce onun da kim olduğunu bilmediği için garip bir rahatlama hissetti. Hiç değilse paylaştıkları gece dürüstçe yaşanmıştı. Gerçektir.

Ama artık kimliğini bildiğine göre onun hakkında bir Şeyler bildiği dŐnncesinin yarattığı gergin, kıvrımlı korku her türlü rahatlamayı silip süpürdü.

"Siz... Leydi Lina Sorenson'un izini srmŐsnz," dedi bir süre sonra. "Benim bir arkadaŐım. Yıllar nceydi. Yıllar önce on dört."

İsmi hemen hatırladı, çünkü annesinin akrabalarından birkaçının izini sürmesine yardım ettikten sonra kendi başına resmi bir iş olarak üstlendiği ilk davalardan biriydi.

"Aslında onu sen kurtardın," diye devam etti Zia. "Oldukça vahim bir durumdaydı."

Cristhian omuz silkti, genç delikanlının bir grup çok tehlikeli beyefendinin kaprislerine terk edilmeye ne kadar yakın olduğunu çok iyi hatırlıyordu. "Bu benim işim."

Zia asil bir baş hareketiyle eğildi. "Ah, evet. Demek beni babama geri götürmek için buradasınız." Başını iki yana salladı. "O bilmiyor." İçindeki yaŐamı korumak istercesine ellerini karnının üzerine koydu. Bakışlarını sakın ve onun üzerinde tuttu. "Bilmemesi en iyisi."

"Babası biliyor mu?" diye sordu, bir kez daha karnını işaret ederek. Ve belki de cevabının ne olacağını biliyordu. olabilirdi. Belki de az önce neyin içine girdiğini çok iyi biliyordu.

Ama bunu söylemesini istiyordu. Kesin bir dille.

"Cristhian." Sesi azarlayıcı, biraz da kmseyiciydi. "Babası sensin."

Ve bu her Şeyi karmaŐıklaŐtırdı.

Zia hl bunun gerçekleŐtiđine inanamıyordu. Son altı ayını hayalini kurarak geçirdiği adam için bir isim. Onu buraya getiren Şey. Babası. İŞi. Onu tanımasa da biliyordu ve bunu hiç beklemiyordu.

Ve yine de kendini ona sarılmak isterken buldu. O buradaydı ve sanki... bunun bir anlamı varmış gibi hissediyordu. Çünkü artık bilebilirdi ve bu her şeyi değiştirmez miydi?

Ama yüzündeki ifadeden bunun hiçbir şey ifade etmediğini ve hiçbir şeyi değiştirmedeğini anlayabiliyordu.

"Yani bana söylemeyi hiç düşünmüyordun," dedi sert bir ifadeyle. Bir suçlama, bir soru değil.

Ona göz kırptı. Orada bulunmuştu ve birbirleri hakkında ne kadar az şey bildiklerini biliyordu, bu yüzden iddianame açıkça haksızlık. "Adını, nereden geldiğini bile bilmiyordum. Sana nasıl söyleyebilirdim ki?" Tabii ki söyleyecektin, onu bulmuştu, ama bu babasının yardımıyla olmuştu. Kazara olmuştu.

"Yeterince kaynağın var, Zia." Zia'nın adı adamın dilinden döküldü ve sayılamayacak kadar çok farklı yerden gelen kendine özgü, parça parça aksanıyla Zia'nın tüm vücudu tepki olarak aydınlandı.

Bunun dikkatini asıl önemli şeyden uzaklaştırmasına izin veremezdi. Çocuklarını korumak. Kendini korumak. Onu babası göndermişti ve babasını tam olarak kötü bir adam olarak görmüyordu.

Sadece krallık için en iyisinin onun tek önceliği olduğunu ve başka hiçbir şeyin buna karşı gelemeyeceğini biliyordu. Ne onun iyiliği, ne Beau'nun. Annelerinin değil. Krallık ve sadece krallık. Bunun için onu suçlayamazdı bile- Beşikten itibaren bu şekilde düşünmek, hissetmek ve davranmak için yetiştirilmişti.

Niye onunkini özümseyemediğini bilmiyordu. Taca olan körü körüne inancı her şeyin üstündeydi ama bunu başaramamıştı. Belki de sadece erkekler bu kadar aptal olabilirdi.

Ve şimdi bu adam, çocuklarının babası olsun ya da olmasın, o tacın bir kolu buradaydı. Ve bunu unutamazdı. Krallık onu hiç önemsememişti. Sadece ne tür bir araç olarak kullanılabileceğini önemsiyordu.

Cristhian, "Otelde benim adım yazıyor olabilir," diye devam etti. "Bardaki, dans kulübündeki birinin. Çok fazla

Eğer deneseydiniz, bu yollar sizi adıma ve bana götürebilirdi."

Bunların hepsinin doğru olduğunu varsayıyordu, ama asla aklına gelmezdi, bu da zekâsına bir hakaret gibi geliyordu. Ya da belki de ne kadar aksi olmaya çalışsa da ne kadar korunaklı olduğuna. Ama yalan söylemenin, yüzünü kurtarmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Babası onu işe aldıysa, kızla ilgili her kötü ayrıntıyı zaten biliyordu.

"Bunların hiçbirisi aklıma gelmedi, Cristhian. Ben kayıp şeyleri bulan biri değilim. Ben sadece bir prensesim. Artık o bile değilim. O hayatı geride bıraktım."

"Ne yazık ki yanıyorsunuz. Sen sadece başka bir Kaçak prenses, hayatındaki sorumlu insanlara geri dönerse en iyisini yapmış olur. Hemen yola çıkıyoruz."

Derin bir iç çekti. Onun sadece bir fantezi olduğu zamanlar çok daha güzeldi. Onu istediği erkeğe dönüştürebildiği zamanlar. Şimdi o, tanıdığı diğer tüm erkekler gibi davranarak bunu mahvetmişti. Tabii ki o ya da onu tedarik eden kral bilgi-her şeyi biliyordu.

Cristhian açıkça hiçbir şey bilmezken. Kraldan para alıyordu. Ve bu yeni bilgiyi dikkate almamıştı. Çünkü onun hamileliğine karışması her şeyi değiştirmişti.

"Gerçekten beni bu şekilde saraya geri getirip zarar görmeden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Babamın şimdi ne yapacağını sadece hayal edebiliyorum. Sen sıradan biri değilsin, değil mi? Annen... kendi başına bir tür kraliyet ailesiydi, değil mi?"

Adam buna hemen cevap vermedi. Bunun yerine tamamen kayıtsız görünüyordu, bu yüzden onun hikayesini hatırlamaya çalışarak geri döndü. Kraliyet soyunun bulucusu. Babası Amerikalıydı. Bir film yıldızı mı? Onun gibi bir şeydi. Ama annesi... "Sana prens diyorlar."

"Ben bir prens değilim."

"Annen bir prenesti." Tüm detayları hatırlamıyordu, ama Lina'nın dönüşünden sonra hakkında çok konuşulmuştu. onu kurtaran yakışıklı genç adam. Ona gerçekten de bulucu denmişti. Yıllar boyunca belki başka hikâyeler de duymuş olabileceğini düşündü ama bunlara hiç dikkat etmemişti. Ama o tanınıyordu ve asil biriydi.

Bu aslında her ikisi için de en kötü senaryoydu.

"Annem çok çok küçük bir ülkenin yedi prens ve prensesinin en küçüğüydü," dedi ve her kelimesinde isteksizliği okuyabiliyordu.

Ama her kelime yerindeydi. "Sıralamadaki yeri ne olursa olsun, bir şeyin varisi olacaksın. Bir varisin olmalı. unvanını kendin al. Kraliyet unvanı."

"Reddettim," diye karşılık verdi, çok fırtınalı ve küçümseyici görünüyordu ama yine de... Kraliyet ailesini yeterince iyi tanıyordu, hikâyesini az çok biliyordu. Bu bir dalgalanmaya neden olabilirdi ve o hiçbir dalgalanma hatırlamıyordu.

"Resmi olarak mı?" diye karşılık verdi. Hatta sakın sakın gülümsedi. "Yoksa işine geldiğinde kafanın içinde mi?" Çünkü her iki dünyada da yaşamak isteyen pek çok küçük asilzade tanıyordu. Kim işlerine geldiğinde her şeyi iddia ettiler.

Adamın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmasından ve hiçbir şey söylemeden ağzını sertleştirmesinden bunu anlayabiliyordu. Tam on ikiden vurmuştu. Kraliyet ailesinden olmak istemiyordu ama bir şekilde öyleydi. Ve bununla tüm bağlarını koparmamıştı.

Bu da durumu olduğundan daha da karmaşık hale getirdi. "Babam evlenmemiz için ısrar edecek. Belki de küçük, bilinmeyen bir kraliyet ailesinden daha büyük biri için yaratılmışımdır ama..." Karnını biraz okşadı. "Eğer beni geri alırsan, bu ikimizin de geleceğini mühürleyecek."

Bu Cristhian'ı bir an bile korkutmadı. İri, kaslı bir omzunu kaldırdı. "Belki de evlenmemiz için ısrar ederim."

Bunun üzerine ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Henüz karar vermedim. Bu bir şok. Olasılıklar üzerinde çalışmam gerekecek."

Ciddi olamazdı. "Birbirimizi tanımıyoruz. Yapamayız..."

Bakışları başının tepesinden ayak parmaklarına kadar indi ve tekrar yukarı çıktı. Vücudu, bir süredir geceleri onu sıcak tutan anılarla zonkluyordu.

Şimdi, onun kimliğini öğrenmeyi dilediği uykusuz gecelerde bu hayallere kapılmak yerine onları yok etmiş olmayı diliyordu. Bir geleceğin hayalini kurarken onun içinde olma ihtimali.

Ve şimdi orada bir hapis cezası gibi duruyordu. İçindeki her şeyin, duygusal korkusuyla eşleşmeyen fiziksel bir beklentiyle vızıldamasına neden olan bir şey olsa bile.

"Birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz, Princesa," dedi, sesi kadının en hassas bölgelerine karşı alçak bir sıırıktı.

Ama evliliğin bir tür seçenek olduğunu söylüyordu. Onu babasına geri vermek de bir seçenektir. Sadece ayakta durabiliyordu, ağzı açık kalmıştı, hava ciğerlerine ulaşmakta zorlanıyordu. Deli miydi bu adam?

Kışkışlar gibi bir hareket yaptı. "Hadi git o zaman. Eşyalarını topla."

"Babama geri dönmeyeceğim," dedi dişlerini sıkarak. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Onunla savaşılamayacağını biliyordu. Fiziksel olarak değil. Ama bunu yapma arzusu yine de içinden geçiyordu.

"Henüz değil. Hayır," diye kabul etti can sıkıcı bir rahatlıkla. "Önce vermemiz gereken bazı kararlar var ama burada değil." Küçük kulübesinin etrafına açık bir hoşnutsuzlukla baktı. "Malikânelerimden birine gideceğiz."

"Mülkler mi? Bana bir daha kraliyet ailesinden olmadığını söyle, Cristhian."

"Ben kendi kendini yetiştirmiş bir adamım," diye karşılık verdi. Sonra büyük ve zarif bir selam verdi ama bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. "Beklemeyeceğim, Majesteleri. Otuz dakika içinde yola çıkıyoruz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

O otuz dakikanın son bir saniyesini bile almamıştı. Fazla bir şeyi yoktu, ama Cristhian Kaçak bir prensesin bile ancak taşıyabileceği kadarıyla seyahat edebileceğini varsayıyordu. Elinden çantaları aldı ve onları arabasına doğru yürüttü.

Onu çok daha yavaş bir tempoda takip etti. Yürüyüşü dikkatliydi, karlı patikadaki buzlu yerlerin etrafından dolanırken bir eli yuvarlak karnının üzerindeydi. Ona doğru geçip kolunu uzatma isteğiyle savaştık zorunda kaldı. Her durumda kibar davranmakla övünürdü, hatta görev bulurken bile, ama bu ikisi için de en iyisi olurdu. Tehlikeli bir hatırlatıcı olabilecek her türlü fiziksel teması sınırlandırın.

Özellikle de onu Lille'in hemen kuzeyindeki malikânesine götürmeyi planladığı için. Onu geri getirmek için yeterince yakın, kaderlerinin bu olacağına karar verirse. Ama aynı zamanda kendi sahasında, yani kararları o verecekti.

Sadece ikisi ve çok az sayıda personeli olacaktı. Özel ve güvenli bir şekilde bir tür anlaşma yapabilecekleri bir yer. Riskliydi, vücudunun artık onun düşmanı olduğu mesajını almadığını düşünürsek. Ama gerekli.

Evlilik mi? Artık kraliyet hilelerine ve manevralarına alet olmak istemiyordu, bu yüzden evlilik en kötü ihtimal gibi görünüyordu.

Senaryo. Yine de çocuğunun hayatının bir parçası olacaktı. Belki de hiçbir zaman baba olmak gibi bir arzusu olmamıştı ama aktaracak bir bilgeliği olduğunu biliyordu. Çocuğunun, kraldan geleceğine şüphe olmayan herhangi bir kraliyet beyin yıkaması yerine bunu almasını sağlayacaktı.

Zia gençti. Belki de kaçması, babasının tam olarak kontrolü altında olmadığı anlamına geliyordu, ama Cristhian

bu gitti. Annesinin kısa hayatında bunu izlemişti. Prensesler kaçmaya çalışabilirdi ama asla başaramazlardı. Karşı koymak yerine kaçarlardı.

Örnek olarak.

Dahası, Zia Lille'e geri dönmekten kendini alamayacaktı. Annesinin bir zamanlar yaptığı gibi, o da çocuğu için daha fazlasını isteyecekti. Bir insan kraliyet hayatını ne kadar boğucu bulursa bulsun, doğum hakları derinlere kazılırdı.

Cristhian'ın düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Plan yapmak için. Hazırlanmak için. Dünyayı kendi isteklerine göre yeniden düzenlemek için. Ailesinin başaramadığı bir şekilde.

Çünkü onların kaderiyle karşılaşmayacaktı ve Zia'nın da karşılaşmasına izin vermeyecekti. Kaçış olmayacaktı ve çocuğu ailesine kavuşacaktı. Öyle ya da böyle.

Onları küçük havaalanına götürdü. Gökyüzü karanlıktı ve kar yağmaya başlamıştı. Kalkış zor olacaktı ama Gerekli. Arabayı park ettikten sonra Zia'nın eşyalarını topladı. Arabadan inmesine yardım etmekten kendini alamadı, ince, eldivenli eli, onu amacından uzaklaştırmakla tehdit eden çok fazla anı sunan elinin içine kaydı.

Ama Cristhian bundan daha güçlüydü. Kızın elini bıraktı ve onu havaalanının terminaline götürdü. Asistanını buldu.

"Uçak hazır mı?"

"Evet, efendim. Ama bir an önce yola çıkmalıyız. Hava yaklaşıyor. Bir saat dolmadan her şeyi kilitlemek zorunda kalacaklarını tahmin ediyorlar."

Cristhian başıyla onayladı. Sonra asistanının onları labirent gibi koridorlardan geçirip piste çıkarmasını izledi. As

uçağına yaklaştıklarında, çantaları uçağın arkasına yerleştirecek olan yardımcısına teslim etti.

Cristhian yine isteksizce, Zia'nın merdivenlerden uçağa çıkmasına yardım edebilmek için elini uzattı.

Ama o tereddüt etti. "Bu uçak çok küçük."

"Özel pistime inecek bir uçak için mükemmel bir kalite."

Ona bir bakış attı, "Bana bir daha kraliyet ailesinden olmadığını söyle, Cristhian," dediğinde kabin içinde ona yönelttiği bakışın aynısını.

Ama o değildi. Belki Hisla'da resmi bir unvanı vardı ama bunu hiç kullanmadı ve annesinin ablası olan mevcut kraliçenin de ona ihtiyacı yoktu. Onun da kraliçeye ihtiyacı yoktu. Belki bazı mülkleri annesinden miras olarak kalmıştı ama kendi servetine dönüştürdüğü miras paranın çoğu babasından kalmıştı. film kazançları.

Bir an için Amerika'daki büyükanne ve büyükbabasını düşündü. Annesinin ailesi onları onun ailesinden uzak tutmuştu.

Çocukluğunu ellerinden geldiğince iyi geçirmişlerdi ama bir yetişkin olarak onlarla bir ilişki kurmuştu. Artık yaşlanmışlardı, büyükannesi zayıf, büyükbabası inatçıydı. Ama bir çocuk haberini memnuniyetle karşılayacaklardı.

Bu onu neredeyse ısıttı.

Ama önce halletmesi gereken çok fazla sorun vardı. Bir prensesle yaptığı tek yetişkin hatasını nasıl yaptığı gibi.

Merdivenlerden çıkmasına yardım etti ve ona oturmasını işaret etti. "İstediğinizi seçin ve rahatınıza bakın. Uçuş birkaç saat sürecek."

Talimatları takip etmeye başladı, sonra kokpite doğru eğilmeye başlayan adama baktı.

"Uçuyor musun?" diye sordu, sesi bir oktav yükselmişti.

Omzunun üzerinden ona baktı, kaşlarını kaldırdı.

"Bütçede bir pilot yoktu."

Alay etti. "Bulma hizmetleriniz için ne kadar ücret aldığınızı ancak hayal edebilirim. Bütçenizin dilediğiniz her şeyi içerebileceğini hayal ediyorum."

Bir omzunu kaldırdı ve cevap verme zahmetine girmedii. "Ben olsam kemerimi bağlardım, Princesa. Görünüşe göre biraz uçacağız

hava."

Onun varlığını zihninden uzaklaştırdı ve uçmaya odaklandı.

Uçuş hiç de sorunsuz geçmemişti. İnişe geçtiklerinde Zia'nın sinirleri iyice gerilmişti. Çok sıkı tuttuğu için sertleşen parmaklarını kolçaklardan kurtarmak zorunda kaldı.

Bu kez uçağın merdivenlerinden inmesine yardım eden Cristhian değil, havaalanında tanıştığı adamdı. Ona nazik ve cesaret verici bir gülümseme sunan bu adam, kesinlikle bir değişiklik olmuştu.

Kar giderek daha yoğun bir şekilde yağarken başka bir arabaya götürüldü. Hangi ülkede oldukları, Cristhian'ın onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu konuda kendisinden daha fazla endişelenmesi gerektiğini biliyordu ama yapacak ne vardı ki? Babası oydu. Bu konuda söz söyleme hakkı vardı.

Sadece onun bir şekilde tüm söz hakkına sahip olmamasını nasıl sağlayacağını bulması gerekiyordu. Burada bir miktar güç ve yetki sahibi olması gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu. Öğrenmek için hiç şansı olmamıştı. Kaçmak her zaman tek cevap olmuştu.

Bundan kaçamazdı, hamilelikten ya da Cristhian'ın çocuklarının babası olduğu gerçeğinden kaçamayacağı gibi.

Çocuklar. Tüm bunların en önemli parçası. Onlar için her şeyi yapar, savaşması gereken güçlü adamlarla savaşırdı. Söz sahibi olacaktı çünkü onları her konuda koruyacaktı. Onların ihtiyaçlarını her şeyin üstünde tutacaktı.

Kendi annesinin hiçbir zaman devreye girip onu ya da Beau'yu korumamış olması. Babasının hiçbir kimsenin ihtiyaçlarını ülkesininkilerden üstün tutmamış olması.

Ellerini karnının üzerinde gezdirdi, çocuklarına ne gerekiyorsa yapacağına dair içten bir söz verdi. Onları güvende tutmak için. Onları mutlu tutmak için. Bir yolunu bulacaktı.

Cristhian arabanın direksiyonuna geçti, yardımcısı onlarla birlikte. Zia, bir parça nezaket gösteren tek kişiyi kaybettiği için kendini biraz sönük hissediyordu ama yorgunluk da onu ele geçirmeye başlamıştı. Uçakta yemek yemişti ama uyuyamamıştı.

Cristhian onları virajlı ve inişli çıkışlı yollardan geçirdi, kar yol boyunca neredeyse gözlerini kör ediyordu. Zia arabanın kapısını, uçaktaki koltuğuna tutunduğu gibi sıkıca kavradı. Cristhian ağır ağır ilerliyordu ama yine de yolların nerede olduğunu bilmesi imkânsız gibiydi.

Kar biraz hafiflemeye başladı. Büyük taneler hâlâ düşüyordu ama o kadar da korkutucu bir hızda değildi. Cristhian birkaç dakika sonra yavaşça açılmaya başlayan bir kapıda yavaşladı. Yeterince yer açıldıktan sonra geçitten geçti, sonra da dolambaçlı bir yol... "Cristhian."

"Ne?"

"Burası bir kale." Belki hayatında gittiği kraliyet saraylarının birçoğundan daha küçüktü ama yine de kraliyet için inşa edildiği çok açıktı. Görkemli taşlar, kuleler, karmaşık pencereler ve kornişler. Karlı bir peri masalı gibi Etraflarında iri taneler uçuşuyor, ağaçlar ve toprak karla ağırlaşıyordu.

Cristhian sanki bu terimi daha önce hiç düşünmemiş gibi büyük binayı inceledi. "Bir kale değil."

"Kuleleri var."

Ama o caymayacaktı, çünkü elbette fiziksel olarak çok etkilendiği adam her şeyi unutmuştu.

yaşayan en inatçı adam olurdu. "Eski, evet," diye

karşılık verdi. "Bazı antik

İskandinav soyundan büyükannemin ailesine. Ama biz ona hiçbir zaman şato demedik. Burası Espinas Kulübesi."

Kulübe kelimesini duyunca homurdandı ama adam onu duymazdan geldi.

"Çok özel. Yoldan çok uzakta. Nasıl ilerleyeceğimizi belirlemek için birkaç günümüz olacak."

"Biz mi siz mi?"

O kibirli haliyle omuz silkti. "İstedığınız kadar anlam tartışması yapmakta özgürsünüz. Şimdilik soğuktan kurtulmalıyız."

Bu da demek oluyordu ki, her şeyi onun yapacağını düşünüyordu. seçenekler. Ve açıkça burada, bir şatoda, kar fırtınasının ortasında, dünyayı yönettiğini düşünen bir adamla sıkışıp kalmıştı.

Ne kadar tanıdık, hepsi bu.

Ve bu tanıdık ve sinir bozucu olduğu için Karda yürümesine, büyük şato merdivenlerini çıkmasına yardım ederken içinde o eski isyanlar yüzüyordu. Kadın saldırmak, şok etmek, tüm o erkeklerden bir adım öne geçmek Kesin. Tıpkı sadece kız kardeşine yönelik tehditlerle korkutulan vahşi, aceleci bir genç kızken olduğu gibi. Çünkü ailesi Beau'nun panik ataklarını bir zayıflık, bir hastalık olarak görüyordu. Tedavi edilmesi gereken bir durum olarak değil. Zia yıllarca onların her istediğini yaptı. Beau'yu kilit altına almazlardı.

Ama kız kardeşi burada değildi. Zia'nın şu anda zarar verebileceği tek kişi kendisiydi. Bir de o.

"Bahsetmeyi unuttuğum bir şey var," diye teklif etti büyük, yankılı bir fuayeye adım attıklarında.

"Neymiş o?" diye karşılık verdi dalgınca. "Senin bebeğini doğurmayacağım, Cristhian."

Ağır bir iç çekti, sesin her saniyesinde küçümseme vardı. "Zia-"

"Senin bebeklerini doğuracağım. İkiz." Ve onun ağzının bir an için gevşediğini görmekten büyük bir memnuniyet duydu. Yüz ifadesine tam ve mutlak bir şok yerleştirmişti. O boş bakışı bulacak kadar bile toparlanmamıştı. Sadece saf, katıksız bir şok.

Bu yüzden, hayatına tekrar girdiğinden beri ilk kez ona gülümsedi ve bu gülümsemesinde ciddiye.

ALTINCI BÖLÜM

ZIA GÜLÜMSÜYORDU. Bu kendinden memnun gülümseme, tehlikeli ve talihsiz bir kombinasyon olan öfke ve arzunun bir bükülmesiyle birlikte midesine indi. Çünkü kendisini rahatsız eden iki duyguyu da tatmin edemiyordu.

İkizler. İki bebek. Sayının pek önemi yoktu, diye düşündü, ama yine de bir darbe gibi hissetti. Bunu o istemişti. Eğer gülümsemesi bir şey ifade ediyorsa, bir darbe gibi hissetmek için.

Bu yüzden onun sözlerine tepki vermeyecekti. Onun sözlerine tepki vermemeye çalışacaktı.

"Size odalarınızı göstereyim." Sesi kendi kulaklarına bile sert geliyordu ve bu işe yaramayacaktı. Dikenlerinin ne zaman indiğini anlamasına izin veremezdi. Herhangi bir zayıflık gösteremezdi. Bu çok hassas bir konuydu. "Yorgun olduğunuza şüphe yok. Kesinlikle öyle görünüyorsun."

Sanki bu bir hakaret değilmiş gibi kıkırdadı. "Hiç şüphesiz," diye hemen kabul etti. "Açım da."

"Aşçıya size bir tepsi hazırlamasını söyleyeceğim."

"Mükemmel." Onu merdivenlere doğru götürdü. Belki merdivenler süslüydü. Belki büyük, benzersiz şekilli pencereler, yükselen apsisler, karmaşık kornişler ve kavisler büyük bir zarafet yanılsaması yaratıyordu ama sonuçta bina biraz bodurdu. Kulübe onun eline geçmeden önce kraliyet eşyalarının çoğu sökülüp götürülmüştü.

Burayı tuttu ve sevdi çünkü alışılmışın dışındaydı. Hiçbir akrabası, krallığının kuzeyindeki bu kır evine, diğer bazı mülklerine yaptıkları gibi "uğramaya" çalışmadı, Genellikle dedikodu ya da kırgınlık yaratmak için. Hayır, bu annesinden kalan ve onunmuş gibi hissettiği birkaç şeyden biriydi.

Böylece kızın bir taretı olduğu konusunda ısrar etmesine ya da kraliyet ailesine ait olduğu konusunu ısrarla vurgulamaya devam etmek istemesine sinirlenmeyecekti. Onun ne düşündüğü önemli değildi.

Peki ya Kral Rendall?

Bu kesinlikle daha zordu ve henüz hepsini çözememişti ama çözecekti. Duygusal tepkilerini kontrol altına aldıktan sonra.

İkizler. Sadece bir değil, iki çocuk. Durumu pek değiştirmemişti ama yine de değiştigini hissetti. Sanki daha önce

Hamileliğı sadece bir taneyken çözülmesi gereken bir sorunmuş gibi davranabiliyordu ve şimdi içinde iki çocuğun büyüdüğünü bildiğı için daha... gerçek görünüyorlardı.

Onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve personeline hazırlaması için talimat verdiği ilk yatak odasına götürdü. Odaları daha çok

Kalenin derinliklerinde, kulübede. Ondan çok, çok uzakta. Küçük misafir odasının kapısını açtı.

"Odalar hazır, ancak buradaki personelım çok az ve kar yağışı nedeniyle bir süre bu şekilde mahsur kalabiliriz. İşleri kendi başınıza yapmaya alışmanız gerekecek."

Ona kibirli bir bakış fırlattı. O zarif çene ucunda nasıl olup da prensesi görmediğini merak etmesine neden olan bir bakış. "Aylardır bir kutup adasında bir kulübede kendi başımın çaresine bakıyorum Cristhian. Ben üstesinden gelebileceğimden oldukça eminim."

"Siz bir prensessiniz. Birkaç kaçma teşebbüsü sizi sertlik konusunda bilgili yapmaz, Princesa."

"Kesinlikle katılıyorum. Önümüzdeki birkaç günü yetersiz personele sahip bir kalede geçirmenin sandığınız kadar zor olacağından emin değilim, ama demek istediğinizi anladım. Son birkaç aydır babamın gözetimi altında tek başıma yaşamak bana çok şey öğretmiş olsa da, bu hayatta pek çok yastığım oldu.

Ama her yastıkla birlikte bir koşul gelir ve bazen bu koşullar..." Uygun bir kelime bulmakta zorlandığı her halinden belliydi.

Kendisi de birkaç tane düşünebilirdi ama ağzını kapalı tuttu.

kararlılıkla kapattı. Onunla ilişki kurmak istemiyordu. İster

kendi deneyimlerinden ya da annesinin deneyimlerinden olabilir.

Belki de çocuklarına ebeveyn olmak için bir şekilde ortak olarak çalışmaya başlamaları gerekecekti, ama o gelene kadar

nasıl çalışacağına karar vermişti, onlar düşmandı. Her şeyi tam istediği gibi ayarlayana kadar.

Cümlesini hiç bitirmedi. Onu süite götürdü.

-Güzel döşenmiş bir oturma odası. Yatak odasının ve en-suite banyonun kapıları açıktı, böylece etrafı inceleyebilirdi. Duvar boyunca düzgünce yerleştirilmiş çantalarını görebiliyordu.

Zia odanın içinde hareket ediyordu.

Kendini affettirmek için. Aşçıya biraz yemeğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Planlarını uygulamaya başlayabilmek için onu terk etmeliydi.

Ama ona çok garip bir şey oluyordu. Hangi ileri adımı atarsa atsın, nasıl yapacağına bir türlü karar veremiyordu.

bu geceyi atlatmak istiyordu.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Her zaman atacağı bir sonraki adımı bilen bir adamken. Her konuda hızlı ve doğru kararlar verirdi. Sağ salım hayatta kalmanın tek yolunun bu olduğunu öğrenmişti. Kararsızlık zehirdi.

Ve şu anda attığı her adıma bulaşıyordu. Çünkü bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Onun hakkında.

Bu yüzden hiç tereddüt etmediği halde tereddüt etti. Odadan çıkmadı, çünkü çıkarsa kendisiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

ve bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"O zaman planlarınız neydi?"

Onu incelemek için döndü. "Ne demek istiyorsun?" "Planların. Senin için. Bebekler için."

Çalışması hiç durmadı ama bir süre sonra sanki ona gerçeği söylemeye karar vermiş gibi başını salladı. "Yakın gelecekte,

Doğuma nerede gireceğime karar veriyordum. Bir gün Adada bunun için tesis yok, bu yüzden anakaraya gitmek

zorundasınız. Bazı yarışmacılarım vardı. Nasıl hallettim

Bundan sonra ne olacağı, işlerin ne kadar iyi gittiğine ve öğrenilip öğrenilmediğime bağlı olacaktı."

İyi düşünölmüştü ama birinin kendi başına yapabileceğı türden bir şey değildi. "Yardım almış olmalısın."

Omuz silkti. Ve hiçbir şey söylemedi.

Detay vermemesinden rahatsız olmaya hakkı yoktu. Bu önemli değildi. Önemli olan ne olduğuydu.

Sonraki. "Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım. Yakında biri yemek getirecek."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Ayarlamalar yapacağım."

"Bensiz mi?"

"Görünüşe göre bensiz düzenlemeler yapmak için yeterince zamanınız olmuş. Belki de sıra bana gelmiştir."

Başını iki yana salladı. "Onları taşıyan benim. Onları dünyaya getiren ben olacağım. Beni alınan hiçbir kararın dışında bırakamazsınız. Elimden ne gelirse yapacağım, babamı da dahil etmek gerekse bile. Bu."

Kızın biraz öfke göstermesi onu rahatlatmıştı. Mücadele ediyordu. Bir kavgada her zaman kendi yolunu bulabilirdi.

"Beni kralınızla nasıl tehdit ettiğimize dikkat ederdim, Majesteleri."

"Bu bir tehdit değil," diye cevap verdi, en ufak bir endişe ya da üzüntü duymadan. "Sadece kendimi açıklıyorum. Onlar benim

en önemli öncelik. Onları korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ben onların annesiyim."

"Ve ben onların babasıyım."

İç çekti, yüz ifadesindeki bir şey yumuşamıştı. Bir süre sonra, "Bunu bilmene sevindim," dedi. Sonra ona doğru ilerledi. Geniş, ciddi yeşil gözleriyle onun önünde durdu. "Şüphesiz anlaşılamayacağımız tüm yollara rağmen, bunu bilmene sevindim."

Ona inanmak istemedi. Onun sadece usta bir yalancı olduğuna kendini ikna etmek istiyordu. Bilmiyordu.

onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Gezegendeki en hilekar kadın olabilir.

Ancak hiçbir istek yalanları gerçeğe dönüştüremez. Zia şüphesiz bir noktada ona yalan söyleyecekti ama bu bir yalan değildi.

Belki de üzerinde çalışılacak ortak bir zemindi. Belki de Çocuklarının iyiliği için buna sevinmeliydi. Belki de bu tutunacak bir umuttu.

Ama umut etmenin bir insanı ne hale getirdiğini çok iyi biliyordu. Birinin kendi çıkarlarından başka bir çıkarı olabileceğine inanmanın bir insanı nereye götürebileceğini. Bunu öğrenmişti.

annesinin ailesiyle zor yoldan ders aldı. İlk olarak, onu babaannesi ve dedesinden aldıklarına inandı.

Çünkü önemsiyorlardı. Sonra, umursamadıklarını bilerek büyümüş, kuzenlerinden birinin onunla iyilik ve dürüstlük için arkadaşlık ettiğine inanacak kadar aptal olmuştu.

Bunun yerine Antonio'nun yaptığı tek şey, o zamanlar yeni kraliçe olan annesinin onu ve hikayesini kendi çıkarları için en iyi şekilde nasıl kullanacağına karar verebilmesi için onu takip etmektir.

Yani Cristhian güvenmekten daha iyisini biliyordu. İnanmaktan. Umut etmekten.

Kız çok yakınında dururken, içinde bir şey genişlemeye çalıştı. Anılar zihninin kapısını çalıyordu. O gecenin onu nasıl sarıp sarmaladığı, iradesi dışında nasıl tuttuğu.

Şimdi bile. Vücudunun ellerinin altında nasıl hissedeceğinden başka bir şey düşünmesi gerekirken. Onun burada, kendi dünyasında yeniden tadacaktı - o gece inşa ettikleri kurgusal dünyada değil. Hayır, bu gerçek olacaktı.

Ve kabul edilemez.

Ama şimdi sanki bir şey varmış gibi ona bakıyordu. Kurtarılacak gerçek bir şey vardı ve o da silahıydı.

Kendini açıkça ifade etmezse ona karşı kullanacağından şüphesi yoktu. Tam burada. Şu anda.

"Beş dakika içinde seni yatağıma alabilirim," dedi, nefesinin boynunda dans ettiğini hissetmesini sağlayarak. "Ve ben ne dersem, ne istersem onu yapardın."

Kadının içindeki titremenin, bir daha asla paylaşamayacakları sıcaklığın yeşil gözlerine sıçradığını gördü. Kendi vücudu da tepki olarak sertleşti ama dikkati o kadar kolay dağılmayacaktı. Aralarında yaylanan şey ne kadar güçlü olursa olsun, yine de onu genellikle ekseni mükemmel bir şekilde korudu.

"Ama biz buraya geleceğe karar vermek için geldik, Princesa. Başka bir şey için değil."

Topuklarının üzerinde dönüp kızın odasından çıkarken kendini beğenmişlik sırası şimdi ondaydı.

Zia alışılmadık ve talihsiz koşullara rağmen iyi uyumuştı. Günler geçtikçe fiziksel olarak daha da rahatsız olmaya başlamıştı, ama yorgunluğu içinde büyüyen iki bebeği taşımak geceleri her zaman çok yorucu oluyordu.

O gittikten sonra, ne kadar sinirli, kafası karışık ve öfkeli olursa olsun, aç da olsa, büyük, rahat yatağa girmiş ve doğruca uykuya dalmıştı.

Ne yazık ki, rüyaları çok canlıydı. Ve rüyadan çok anılardan oluşuyordu. Onunla dans etmesi, yaptığı sert, sıcak duvar. Pervasızca otel odasına dönüşü. Onun üzerinde, onun içindeyken çıkardığı ses. Bakışlarını onun üzerinden ayırmayan o karanlık gözler.

...ve ona beş dakika içinde onu yatağına alabileceğini söylerken nasıl da aynı gözlere sahip olduklarını.

Uyandığında kendini daha iyi dinlenmiş hissetse de, rahatlamış hissetmiyordu. Çünkü uyanırken bile onun sözleri zihninde tekrarlanmaya devam ediyordu

bir çeşit büyü gibi.

Seni beş dakika içinde yatağıma alabilirdim. Ve ne dersem, ne istersem yapardın.

Kendine rağmen bunun doğru olduğunu biliyordu ve onun, birbirlerine yabancı oldukları ve bir tür büyü'nün etkisi altında oldukları o ilk geceden farklı olarak neyi "sevdiğini" merak etmekten kendini alamıyordu.

Ama bunu sadece ona haddini bildirmek için söylemişti, biliyordu. Erkekleri tanıyordu, güçlü erkekleri. Her şey onların istediği gibi olmak zorundaydı.

Her şey onların akıllıca olduğunu düşündükleri kontrolleri altında olmalıydı. Babasının, annesine karşı

İşler tam olarak istediği gibi gitmediğinde herkese ve her kesime fırlatabildiği kadar kesici sözler söyledi.

Yani Cristhian'ın veda atışını yaptığını biliyordu. Çünkü kendini kontrol altında hissetmiyordu. Ve bu ona en azından biraz tatmin veriyordu.

Onunla, bununla ne yapacağını bilmiyordu ve bu memnuniyet vericiydi çünkü o da ilk başta ne yapacağını bilmiyordu.

Ama şu anda yemekten sonraki adımlarını düşünemeyecek kadar açtı. Kıyafetlerini çabucak değiştirdi ve oturma odasında kısa bir süre durdu. Küçük masalardan birinin üzerinde bir dizi unlu mamulün bulunduğu bir tabak duruyordu.

Koltuğa yerleşti ve bir iki nefes daha almadan iki tanesini bitirdi. Hemen kendini daha iyi hissetti. Üçüncüyü içmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Bir bardak su içti - sanki soğuktu

Bir süre önce buzlu su vardı, ama buz erimişti.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu odalarda bir saat bulamamıştı ve telefonu da gecenin bir vakti bozulmuştu. Telefonu prize taktı, açılmasını bekledi, sonra Beau'ya adadan ayrıldığını, iyi olduğunu ve daha fazla bilgi geleceğini bildiren küçük bir mesaj gönderdi.

Beau bundan hoşlanmayacaktı ama Zia'nın sonraki adımların ne olacağını öğrenene kadar sunabileceği en iyi şey buydu.

Cristhian tarafından Lille'e geri götürülmeyeceği kesindi ama Cristhian'ın alternatifleri çocuklar için en iyisi olmadığını düşündüğü bir şey içeriyorsa, babasına geri dönmek ve ondan yardım istemek zorunda kalabilirdi.

Bu düşünce midesine sert ve acı verici bir şekilde battı. Bu olasılık çocuklarını korumayacaktı, çünkü babası onun için, onlar için ne yaparsa yapsın, bu sadece Lille'e hizmet etmek için olacaktı.

Bu da muhtemelen Cristhian'la evleneceği anlamına geliyordu. Annesinin ailesiyle bir çeşit aşağılayıcı anlaşma. Başka seçenek yok. Çocuklarına küçük bebekler ya da robotlar gibi davranmış, kendi duygularına veya kusurlarına sahip olamazlar.

Bu düşünce bile onu çocukları için iyi olmayacak türden bir endişeyle doldurdu. Bunların hepsi eğerler ve en kötü durum senaryolarıydı. Çok fazla ileriye gitmemeliydi.

kendisi. Bununla adım adım pratik bir şekilde başa çıkmak zorundaydı. Tıpkı ortadan kaybolma kararını verdiğiinden beri olduğu gibi.

Beau'yla konuşabilmeyi diliyordu ama telefon konuşmalarını çok tehlikeli bulmuşlardı. Çok kolay izlenebilir ve bulunabilirdi. Bu işi kendi başına halletmesi gerekecekti, sadece arada sırada işaretlenmemiş bir numaradan mesaj atacaktı.

Nefesini dışarı üfledi. Bunu yapabilirdi. Bunca aydır bunu yapıyordu. Ama önce bir pastadan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Odasından çıktı, koridoru takip ederek Cristhian dün gece onu büyük merdivenlerden çıkarmıştı. Alt katta, boş odaları dolaştı.

yemek odası gibi görünen bir yer buldu. Dar ama uzun, ortadaki odayı taklit eden bir masa...

Başında da Cristhian oturuyordu. Bir yanda önünde bir tabak yemek, diğer yanda dizüstü bilgisayar. Koyu renk saçları biraz nemliydi, sanki kısa bir süre önce duştan çıkmış gibiydi ve üzerinde rahat bir kazak ile yumuşak görünümlü bir pantolon vardı.

Kalbi göğsünde kendi kendine çarpıyormuş gibi hissetti. Bir erkeğin nasıl bu kadar yakışıklı olabileceğini bilmiyordu.

O

ne kadar az hoşuna gitse de kraliyet ailesinden olduğunu söyleyip duruyordu ama öyle görünmüyordu. Çok uzun boylu ve genişti, sanki çok çalışmış gibi kaslıydı. O olmalı Amerikalı babasına çekmiş.

Şüphesiz bir başka hassas konu. Çünkü anne ve babasının çok ünlü bir trafik kazasında öldüğünü geç de olsa hatırlamıştı. Gerçek olayı hatırlayamayacak kadar küçüktü ama büyürken bu konu hala konuşuluyordu. İnsanların fısıldayarak anlattığı trajedilerden biriydi bu; kısa kesilen hayatlar için yeterince üzüntülerini dile getirirlerse kendi başlarına gelmeyeceğini umuyorlardı.

Onun hayatında bir daha geri dönmeyecek bir hayalet olduğuna kendini ikna ettikten sonra, şimdi ve burada onun tüm yönlerinin ortaya çıkması çok garipti. Ama bir gün kucağına alacağı bebeklerin gerçekliği hakkında fazla düşünmesine izin vermemişti. Şimdi bu düşünceye kapılmıştı. Kim

nasıl görünürlerdi? Onun koyu renk gözlerine mi yoksa onun yeşilinin bir karışımına mı sahip olurlardı?

Cinsiyet konusunda şaşırmak istemişti, çünkü gerçek şu ki, o hayatında yokken bebekleri insan olarak düşünmek çok fazlaydı.

Ve şimdi de öyleydi... bir bakıma. Nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu her şeyi daha da gerçek hissettiriyordu.

"Günaydın," dedi, biraz dalgınca, bakışlarını kaldırmadan. Sanki onun orada durduğunu biliyormuş gibi

her şeyi değerlendiriyor. "Gerçekten de kar altında kaldık. En az kırk sekiz saat boyunca kazı yapabileceğimizi düşünmüyoruz. Elinizden geldiğince rahat etmenizi ve bir şeye ihtiyacınız olursa personele haber vermenizi öneririm." Geniş bir jest yaptı. "Oturun. Ramon size bir tabak getirecek."

Yemek yemek istiyordu ama aykırı olma ihtiyacı görmezden gelinemeyecek kadar derindeydi. "Yukarıda benim için bırakılan yiyeceklerden biraz yedim."

Başıyla onayladı. "Ve şimdi oturup biraz protein yiyeceksin."

Elinde tabak olan bir adam sanki işaretle ortaya çıktı. Tabağı Cristhian'ın yanındaki koltuğa yerleştirdi, Cristhian adama sert bir bakış attı ama adam bunu görmezden geldi.

Zia bir kaşını kaldırdı, Cristhian'ın onun yanında oturmasını ne kadar az istediğini yüzünden okuyunca şaşırmıştı.

Bu, ayaklarını hareket ettirmesi ve adamın yanındaki koltuğa yerleşmesi için yeterliydi. Önce geri çekilen adama, sonra da kahvaltı arkadaşına bir gülümseme fırlattı.

Dizüstü bilgisayarına bakmak dışında herhangi bir tepki vermedi.

Tabağı lezzetli görünen büyük bir omletle doluydu. Hamileliği boyunca kahveyi kesmişti, bu yüzden tabağındaki büyük bardak meyve suyu ve su için minnettardı. Yine de daha sonra sıcak bir içeceğe hayır demezdi. Oda sıcaktı, ancak pratikte dışarıdan gelen soğğun kalenin duvarlarına baskı yaptığını hissediyorum.

Kahvaltısından birkaç ısırık aldı, sonra yanında oturan adamı inceledi. "Babama beni bulduğunu haber verdin mi?" Gerçekten de adamın ne dediğini bilmiyordu. dün gece yapardı. Bir yandan, o görünüyordu tamamen...kendisi. Kimseden emir almayan ve tam olarak istediği gibi davranan bir adam.

Öte yandan, insan bulmak için bu işleri kabul ettiğine göre, kendisine ödeme yapanlara biraz saygı duyuyor olmalı.

Cristhian'dan hafif bir tereddüt geldi. Yüz ifadesindeki hiçbir şey değişmedi. Hareket etmedi. Ama o sadece hissetti bir şeyin ipucuydu. Rahatsızlık değil, çünkü adam her durumda sonsuz derecede rahat görünüyordu. Fakat ona benzer bir şey.

"Nasıl ilerleyeceğime dair kararımı babana rapor vermeden önce vereceğim," dedi uzun uzun. Duruşu ve konuşması sertti.

İlginç. Lezzetli omletinden bir ısırık daha aldı ve Cristhian'ı izledi. "Ve sen henüz bunları yapmadın kararlar?"

Yüz ifadesi değişti. Hafifçe sertleşti.

Bu adamla isimsiz bir gece geçirmesine neden izin verdiği bir sır değildi. Herkesin kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı. İlk karşılaşmalarındaki o sinsi gülümseme ve kolay flörtler ya da o sert, öfkeli tavır fark etmiyordu. Hepsi ona bir şeyler hissettiriyordu.

Nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gereken bir şey. Her zaman biraz kindar olmuştu. En iyi özelliği değildi ama kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu - sürekli ne yapması gerektiği söylenen bir prenses olarak bu bir sorundu. Çelişkili doğasını Beau'dan daha iyi saklıyordu ama yine de mücadele ediyordu. Biri ona yapması gereken bir şeyi söylediğinde, otomatik olarak yapmama isteği duyuyordu.

Babasının ona ulaşmanın tek yolunun Beau'nun geleceğini tehdit etmek olduğunu bu yüzden öğrendiğini tahmin ediyordu. Kin, onu korumanın karşısında asla dayanamazdı.

Babasının bir sopa gibi kullandığı olasılıklardan kız kardeşi. Özel akıl hastaneleri. Kesinlikle ihtiyacı olmayan tıbbi müdahaleler. Beau'nun yaşadığı zorlukların utanması gereken bir şeymiş gibi görünmesine neden olacak her şey.

Zia buna izin vermezdi. Beau şu anda her şeyin kontrol altında olduğunu iddia ediyordu ve Zia ona inanmak zorundaydı ama yine de Cristhian'ın kralla bu konuyu nasıl ele aldığının, babasının Beau'ya yaptıklarına yansıması ihtimali vardı.

Yani Zia bir daha asla Cristhian'la yatmak istememeliydi. Onun yatağıyla ya da içinde ne yapmak istediğiyle zerre kadar ilgilenmemeliydi. Dün geceki küstahça esprisi tüm şehvetini yok etmeliydi.

Ama kesinlikle öyle değildi.

Ta ki bir sonraki sözlerini söyleyene kadar. "Doktorum yolculuğa ıkabildiğinde, babalık testi yapacağız."

YEDİNCİ BÖLÜM

CRISTHIAN ortaya çıktığından beri Zia'ya çok fazla bakmamaya dikkat ediyordu. Güzelliğinde bir tehlike vardı, o kabarık kazakların Onu son gördüğünden beri büyümüştü.

Bu yüzden, şu anki meydan okumasını yapana kadar ona en kısa saniyeden fazla bakmadı. Gözleri kocaman açılmış, ağzı biraz gevşemişti. Adam onu kesinlikle şok etmişti. Bir kez gözlerini kırptırdı ve konuştuğunda bu sabah yemek odasına girdiği kibirle konuşmuyordu.

"Beni buraya sen getirdin ve bana inanmıyor musun?" diye sordu, sesi... olduğundan daha genç ve kırgın çıkıyordu.

Ona inanmadığını düşünmesine izin verebilirdi. O da böyle düşünmesine izin vermek istedi. Ama ne zaman paralı askerlik içgüdüleri devreye girmek istese, aklına anne ve babası geliyordu. Onun güvende ve iyi olmasını sağlamak için -dışarıdaki tüm sorunları ne olursa olsun- birlikte nasıl çalıştıklarını.

Anne ve babası birbirlerini sevmişlerdi, bu yüzden farklıydı, ama üstesinden gelebildiği her şey Çünkü hayatına güvenli ve sevgi dolu bir yerde başlamışlardı.

Çocukları için de aynısını istiyordu ve bu, kendisini kurtarmak için kullanabileceği sağlam bir silah olsa bile annelerine karşı acımasız olamayacağı anlamına geliyordu.

Ama bu, attığı her adımı alıştığından daha karmaşık hale getiriyordu. Burada net bir düşman yoktu. Zia her ne kadar karmaşık bir meseleyi temsil etse de, annesinin ailesi gibi onu kullanmaya çalışmıyordu. Önündeki yolların hepsi dikenliydi. Ve bu yollarda manevra yapıp zirveye çıkma yeteneğinden şüphe duymuyordu. Sadece mükemmele ulaşmak için harcayacağı zaman ve özen onu rahatsız ediyordu,

kontrollü bir sonuç. Bu onu açıkta bırakmadı kullanılıyor. Kaçmaya yönelik aceleci kararlara ve bundan kaynaklanan cezalara yol açmayan bir karar.

Bu yüzden bazen ona gerçeği söylemek zorunda kalıyordu. İstemediği zamanlarda bile.

"Bu inançla ilgili değil. Bu, başımıza bela olacak yasal her şeyle ilgili. Miraslar, tröstler, unvanlar." Bunları masaya getirdiği için onu suçlamak istiyordu ama o bir küçümsediği ama resmi olarak kınamadığı tüm kraliyet şeyleri hakkında biraz fazla burnu havada. Teyzesiyle yaptığı anlaşma buydu. Özgürlüğünü, kendi hayatını elde etmenin koşulu buydu.

Çoğu gün bunu büyük bir zafer olarak görüyordu. Ayağa kalkmak, kaçmamak. Zia'nın karşısında bunun bir zaferden çok bir taviz gibi hissedilmesi canını sıkıyordu.

Ancak hislerinin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey bu konuyu çözüme kavuşturmaktı. "İlerleyebilmemiz için çocuklarımızın biyolojik olarak bize ait olduğuna dair tartışılmaz bir kanıt ihtiyacımız olacak."

Bunun üzerine yutkundu ve adam duygularının yüzünde gezinişinden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Dünyayı çocukları için güvenli bir yer haline getirmek için birlikte çalışmak zorundaydılar ama bu onun duygularıyla ilgilenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Sanırım bu mantıklı. Ama burada en az kırk sekiz saat mahsur kalacağımızı söylemişsiniz."

"Evet."

"Bu arada ne yapacağız?"

Çapkınlık olsun diye söylememiştir. Kızın bakışlarının yemeğinde olmasından, ona şehvetli bakışlar atmamasından bunu anlayabiliyordu. Ama hemen cevap vermediğinde, sorusunun ardından sessizliğin yerleşmesine izin verdiğinde, bunun kulağa nasıl geldiğini fark etmiş olmalıydı. Çünkü yanakları hafif bir pembe tonuna dönmüştü.

Boğazını temizledi. "Demek istediğim, bu büyük şatoda kendinizi nasıl eğlendiriyorsunuz? Tek başıma." Üstüne ekledi

Son kelimeyi yeterince güçlü bir şekilde söylediğinde ağzının hafifçe kıvrılmasına karşı koyamadı.

"Burada yalnız başıma çok zaman geçirdiğimi söyledim mi?" diye karşılık verdi, oysa tam da öyle yapıyordu. Tüm mülkleri arasında burası, etrafındaki dünyayla hiçbir ilgisi olmasını istemediği zamanlarda kişisel, özel sığınağı olarak gördüğü yerdı.

Tesadüf eseri, memleketine en yakın holding burasıydı ve bu yüzden onu buraya getirmişti.

Coğrafya.

İç çekti. "Sanırım her yerde bir kadın geçit töreni var. Kadınlar prensleri sever."

Onun kendisini dürttüğünü biliyordu ama yine de kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

Gülümsemesi keskinleşti, diken diken bir zevk. Bu bakış ona bir darbe gibi çarpmamalıydı, tadını çok net bir şekilde hatırlayacağı kadar aklını başından almıştı.

"Bununla birlikte," diye devam etti, "tavan arasına kilitlenmiş biri olmadıkça, bizim ve asgari personelinizin -Hepsi şu anda burada olan şeyler. Peki önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca ne yapmamızı önerirsin? Birbirimizi tanımamızı mı?"

"İyi tanıştığımızı sanıyordum, Zia."

Gözlerini devirdi. "Belki de bu durumdayken yapmamam gereken pek çok şey olduğunu belirtmekte fayda var."

Onun anlamını görmezden gelebilirdi. Muhtemelen onu görmezden gelmeliydi. Ama kendine engel olamadı. "Bu bir işaret mi, Zia?"

Bakışları dalgalanmadı. Gözlerini ondan kaçırmadı. Asil ve ağırbaşlı bir şekilde çenesini kaldırdı. Ama adam onu görmüştü.

ve bu anı ikisinin de işine yaramadı.

Yine de şımarttı.

"İşaret etmene gerek var mı Cristhian?"

Bir omzunu kaldırdı. Şu anda tam olarak hissetmediği rahat bir dikkatsizliği somutlaştırmak için elinden geleni yaptı. "Ne bilmek istiyorsun o zaman?"

Bu soruyu çok ciddiye alıyormuş gibi çenesini yumruğuna dayadı. "Ailenizden sonra sizi kim büyüttü?"

Öldü mü?"

Ne beklediğinden emin değildi, ama bu değildi ve kendisini desteklenmiş gibi hissettirmesi umurunda değildi. köşeye sıkıştırmak, savunma pozisyonuna geçmek. Özellikle de merak ettiği, bir tür savaş başlatmadığı açıkken.

Cevabı olduğundan daha anlamlıymış gibi göstermek, hiç şüphesiz ona önündeki savaşlar için cephane verecekti, bu yüzden elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde açıkladı.

"Ailemin etrafında döndüm durdum. Onlarda çok vardı." "Onlar mı? Sen değil miydin?"

"Babamın ailesi ilgiliydi ama vatandaşlık ve unvan gibi konularda Amerikalı ve daha az güçlüydü. Annemin ailesi evliliğinin en büyük destekçisi değildi. Ben... her şeyden çok çözülmesi gereken bir problemdim, ama hoşlarına gitse de gitmese de bir tür mirasçıyım.

Ve dikkat çekmek istediklerinde ortaya atmak için uygun bir hikaye."

"Bir sorun olarak görülmek için küçümsenen bir evliliğin sonucu olmak zorunda olmadığınızı gördüm. çözüldü."

Cristhian kahvaltısının son lokmasını bitirirken onu inceledi. "Sen bir prensessin. Bir varis. Bu ne sorun mu var?"

"Protokolü öğrenmektense futbol oynamaya daha çok ilgi duyuyordum. Kurallara uymaktansa etraftan dolanmakta çok daha iyiydim. Özgürlüğe ve temiz havaya ihtiyacım var ve bir prenses olarak büyürken bunlardan çok azına sahip olabiliyorum. Sanırım kız kardeşim bunların bazılarına daha uygun olurdu ama..." Omuzlarını silkti.

"Daha yaşlı mısınız?" diye sordu kadın başka bir şey söylemeyince. Bu bilgiyi kendisi de bulabilirdi ama işinde insanların kendilerine anlattıkları ve sonra paylaştıkları hikayelerin gerçeklerden daha fazla bilgi sunduğunu gördü.

"Hayır. Beau aslında üç dakika daha büyük. Ama ikimiz olduğumuz için, ailem kimin büyük olacağına karar verdi.

varis olarak kabul edildi. Bunu bir ödöl gibi başımızın üzerinde tuttular ama ikimiz de kazanmak için çok istekli değildik."

"O zaman nasıl seçildin?"

"Ben daha güzel görüldüm. Şekillendirmesi daha kolay. Kız kardeşim. Detaylara kafası basar. Protokolü size babamdan bile daha iyi anlatabilir. Ama..." Başını iki yana salladı ve yüzündeki gülümsemeye rağmen kendi ölümünü açıklıyor. "Tehdit edemezsin ya da Beaugonia'yı manipüle et. İsteddiğini yapacaktır. Ben... ailemin beni tehdit ettiği sonuçlardan hoşlanmadım, bu yüzden ondan daha iyi rol yapmayı öğrendim. Ve böylece seçildi."

Sonra öne doğru eğildi, yüzünde ciddi ve niyetli bir ifade vardı. Konuştuğunda, sessiz ve dikkatli bir coşkuyla konuşuyordu. "Eğer babama geri dönersem, evlenmemiz için ısrar edecektir. Sen kraliyet mensubu olduğun için, onun tahtının varisleri olacağız. Ben kraliçe olarak, sen de bir şey olarak. Ve bize, babamızın çocuklarımız için de aynı seçimleri yapıyoruz. Tabii biri kız biri erkek değilse. Tahmin edin o zaman kim seçilir."

Kadının çizdiği tablodan hiç hoşlanmamıştı ama onu Kral Rendall'a geri verirse Cristhian'ın bu anlaşmadan istediğini almanın bir yolunu bulacağına da sonsuz güveni vardı. Ne yapılması gerektiği, neyin en iyisi olacağı konusunda Cristhian'ın fikrini etkilemeyecekti. O anda onu etkileyen şey, eğer biri erkek değilse, kızdı.

"Bebeklerin cinsiyetini bilmiyor musunuz?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini karnındaki şişkinliğin üzerine koydu. "Şaşırmak istedim," diye karşılık verdi, o kadar ilkel bir şekilde ve onun bakışlarıyla karşılaşmadan ki, adam bu hikâyede şu anda ona anlattığından daha fazlası olduğunu biliyordu.

Ama eninde sonunda öğrenecekti.

"Doktor bize söyleyecek. Böylece uygun planları yapabiliriz."

Sonra ona baktı, itiraf etmek istemediği bir küçümsemeye kıpırdanmak istemesine neden oldu.

Duyulmamış bir şey.

"Cinsiyetleri önemli değil. Hiçbir şeyin mirasçısı olmayacaklar. Çocuklarımı hapsetmeyeceğim."

"Gelin, Princesa, eminim ki, bu kadar dramatik değilsiniz. sahip olduğunuz ayrıcalık ve fırsatlara mahkum edildiniz."

"Kendime bunu söylemeye çalışıyorum. Sahip olduğum her şey için minnettar olmaya çalışıyorum ama Cristhian, sahip olduğun her şeyin senden beklenen hayata uymadığını bilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ve böylece önünüzde uzanan bu hayatın tamamı bir saçmalıktan başka bir şey olmayacak. Başkası için. Asla kendiniz için değil."

İstese de ona kaşlarını çatmadı. "Çok fazla insanlar kendileriyle ilgileniyor ve eylemlerinin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalan insanlar için çok az endişe duyuyorlar." Cevap umduğu gibi gelmedi.

Başını eğdi ve sanki içini görebiliyormuş gibi onu inceledi. Kimse doğruyu göremezken.

Kendin bile.

Kadın konuşurken bu düşüncayı bir kenara itti.

"Görüyorsunuz, buradaki fark şu ki, büyük bir ayrıcalıkla yetiştirildiğinizi kabul edebilirim ve yine de ebeveynlerinizi kaybetmenin, sevgisiz bir şekilde oradan oraya savrulmanın sizin için zor olduğunu hayal edebiliyorum." Sonra ayağa kalktı ve adam bakışlarını hamile karnından tam olarak alamadı. Çocukları onun içinde büyüyordu. Onun çocuklarının.

Oradan oraya savrulmayan çocuklar. Sevgiyi hissedecek ve kader tarafından kendilerinden koparılmayacak çocuklar.

"Koşullar ne olursa olsun seninle empati kurabiliyorum Cristhian. Bunu bir hediye olarak görüyorum."

Sonra ona, o yeşil gözlere baktı. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu. "Bu küçük konuşma için size teşekkür etmeliyim. Nasıl ilerleyeceğimiz konusunda bana netlik kazandırdı."

Bir kaşını kaldırdı. "Ah?"

"Buraya bir papaz getirebildiğimiz an evleneceğiz."

Zia bir tür kalp krizi geçirip geçirmediğini merak etti. Ayaktaydı ama bacaklarını hissetmiyordu. Nefesi gerektiği gibi girip çıkmıyordu.

"Pardon?" diye sormayı başardı.

"Evleneceğiz," diye tekrarladı, sandalyeden kendini iterek. "Çocuklarımıza istediğim çocukluğu gerçekten yaşatmanın başka bir yolu yok. Etrafta zıplamak bana göre değil ve annelerinin olmadığı bir hayat da yap."

"Peki ya babalarının olmadığı bir hayat?"

"Bunu diliyorsan daha iyi saklanmalıydın." "Kutuplar tarafından örtülmüş izole bir kutup adasından daha iyi gece?" diye sordu, sanki lüks bir yemek salonunda değil de bir boks ringindeymişler gibi onunla yüzleşti.

O zaman ona gülümsedi ve kadın onun nesi olduğunu merak etmek zorunda kaldı, çünkü yaşayan en saçma adam olduğu halde gülümsemesi hâlâ içinde kıvılcımlar çıkartabiliyordu.

"Ne yazık ki senin için Zia, seni her yerde bulabilirdim."

Eğer o olsaydı romantik olabilirdi.

onu arıyordu. Ama hayır, arayan babasıydı. Cristhian'ın kaybolduğu sabah onu unuttuğuna şüphe yoktu. Son yedi ay boyunca yan yatağa atlamıştı ve bu böyle sürüp gitmişti.

Bu da bunu burada, hemen şimdi durdurmak için yeterli bir nedendi. "Seninle evlenmeyeceğim."

"Ben sormadım. Kendin söyledin. Seni ona geri verirsem baban evlenmemiz için ısrar edecek. Eğer kabul etmezsem, bana gerçekten ısrar edilemez, ama bu durumda, bu en iyi durumdur senaryo."

"Velayet anlaşması yapmak zorunda kalmayalım diye gerçek bir yabancıyla evlenmek mi?"

Bunu düşündü ya da daha çok düşünmüş gibi yaptı. Sonra omuz silkti. "Evet."

Başını iki yana salladı. Onun mantıklı davranmayacağını biliyordu ama böyle davranacağını düşünmemişti. "Bu çok saçma. Belli ki bunu hiç düşünmemişsin."

"Aksine, bununla karşılaştığımdan beri düşünmekten başka bir şey yapmadım." Karnını işaret etti. "Karmaşık geçmişlerimiz yüzünden seçeneklerimiz sınırlı. Evlenmeli ve gelecek olan her şeye karşı birleşik bir cephe hazırlamalıyız. Biz düşman değiliz, Zia. Çocuklar için en iyi olanı bulacağız. Birlikte."

Ama bunu bir tür uzlaşma ve mantık vaadi gibi söylemedi. Sanki birlikte onun için Onun peşinden koşup, ne isterse yapacaktı. Ve kaçtığı şey de tam olarak buydu.

Geri dönmeyecekti. Çocukları güçlü ve bağımsız olarak yetiştirilecek, başkalarının kaprislerinin ya da gücünün kurbanı olmayacaklardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Buna katlanmanın. Diğer insanların buna katlanmasını izlemenin. Onlar için daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

"Belki ben senin düşmanın değilim Cristhian, ama sen benim düşmanıma dönüşüyorsun."

Buna kıkırdadı. Kıkırdadı. Kadın onu tokatlamak istedi. "Bir evlilikte başaramayacağımız ne olduğunu düşünüyorsun?"

Eğer ikimiz de mantıklı olursak, her şeyi yapabiliriz. önemli kararları bir ekip olarak alırız. Aralarından seçim yapabileceğimiz birçok mülkümüz var. İstedikimiz kadar dahil olabiliriz ya da olmayabiliriz.

Lille'i dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Bu aslında tüm sorunlarınız için mükemmel bir cevap."

"Öyle mi?"

"O dükle evlenmeye hazır mıydın yoksa?"

Onun tam olarak bilmediğine bir an bile inanmadı. evleneceği kişi. "Bir veliaht prens," diye ısırdı. "Ah, elbette.

Ona umutsuzca aşık mıydınız? Aşık mıydınız? Birbirinizi iyi tanıyor musunuz? Aylar önce yatağıma bu kadar isteyerek girdiyseniz, tahminimce hayır."

Bunun için hiçbir argümanı yoktu. Lyon Traverso'yla sadece iki kez karşılaşmıştı. Ve hiç yalnız kalmamışlardı. Adam ona, akşam yemeğinde servis edilen somon balığına gösterdiği kadar ilgi göstermişti.

"Peki, aradaki fark ne?" Cristhian hiç güvenmediği bir sabırla sordu. "Rütbe mi?" diye sordu ipek gibi.

"Bunun rütbeyle bir ilgisi yok." Onu şımarık, cahil, materyalist bir prenses olarak resmetmek istiyordu ve belki de ona izin vermeliydi. Belki de bu saçma evlilik fikrini masadan kaldırırdı.

"O zaman bunun ne ilgisi var?" diye sordu. Masumiyet o kadar gülünçtü ki kendisi de kıkırdamak istedi. "Bu benim... kendi kararlarımı verme hakkım olduğu gerçeğiyle ilgili.

kararlar. Kendi düşüncelerime, fikirlerime ya da korkularıma aldırmadan beni takip etmek isteyen bir başka adamdan daha özgür olmak. Görücü usulü evlilikle neye bulaştığımı biliyordum." Hiç değilse kız kardeşini koruyordu ama şimdi koruması gereken çocukları vardı. "Seninle neye bulaştığımı bilmiyorum Cristhian ve kendimi böyle bir şeyin içine sokmayacağım.

çünkü bunun en iyi hareket tarzı olduğunu düşünüyorsunuz, oysa ben öyle olmadığını biliyorum."

O anda yüzündeki tüm sıradan maskeler eriyip gitti. Ağzı çok sertleşti, çok ciddileşti. Gözleri karanlık bir alev ve yoğunluk içindeydi.

kamarasındaki pencereden bakışları onunkilerle buluştuğunda olduğu kadar öfkeli görünmemeliydi.

Ama vücudu öfke ve sıcaklık arasındaki farkı ayırt edemiyor gibiydi. Öfke ve şehvet. Karnının alt kısmında, göğüslerinin ağırlığında hepsi birbirine karışmış gibiydi.

Adam bir adım daha yaklaştığında, kendine içten içe nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı. Eğilmemeyi.

"Emin olacağım tek şey, Zia, senden bağımsız olarak, bu çocukların her şeyden önce geleceğidir. Senin kaprislerin önemsizdir."

Kaprisler. O gerçekten de bu hatayı yapabileceği en sinir bozucu ve çileden çıkarıcı adamdı. "Kaprislerim mi?"

Etraflarındaki kaleyi işaret etti. "Peki ya sizinkiler? Onlar kazanıyor gibi görünüyor."

"Ben çocuklar için en iyisinin ne olduğunu düşünüyorum. Sen kendin hakkında konuşmaya devam et."

Belki de ona öyle geliyordu. Bunu kastettiğini düşündüğü için onu suçlayamazdı bile. Her şey sönmüş gibi görünecek şekilde onu dürtmüş olsa bile. Yorgunluk çöktü, gözyaşları gözlerinde yer bulmaya çalışsa da onlarla savaştı.

Bunu ona açıklayabilirdi. Bir annenin, tüm kontrolü elinde bulunduran bir babaya boyun eğmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu. Ona genç bir kız olarak annesinin gerçekleri fısıldamasını ama her zaman, her zaman babasının emirlerine ve buyruklarına boyun eğmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu anlatabilirdi. Kızlarına ne söylediğinin önemi yoktu. Ona çocukları için daha fazlasını istediğini kesin bir dille söyleyebilirdi. Gurur duyabilecekleri, güvenebilecekleri bir anne.

Kendisi için istediği her şeyin aslında onlar için olduğunu. Ve bu hamilelikten önce yaptığı pek çok şey Beau içindi, kendisi için değil. Çünkü Beau'nun tüm güçlü kişiliğine rağmen, panik atakları onu savunmasız bırakıyordu. O da bir koruyucuya ihtiyacı vardı. Zia bunu yapabilecek yeteneğe sahipti. Tıpkı çocuklarının en sadık destekçisi olma yeteneğine ve gerekliliğine sahip olduğu gibi. Bunun her şeyden önce sevgi olduğuna inanıyordu. Çocuklarını korumak için her şeyini feda etmek. ihtiyacım vardı.

Ama anlaması mümkün değildi. Onun bencil, şımartılmış bir prenses olmasını istiyordu. Ve böylece, onun zihninde, her zaman öyle olacaktı. Babası da öyleydi, şüphesiz her erkek de öyleydi.

"Şey, Cristhian, beni evliliğe zorlayabilmen için bu küçümsediğin benliğin kabul ediyorum demesi gerekecek. Yani eğer sen beyin yıkamada ya da vantriloklukta ustalaştıysanız, sanırım bir çıkmazdayız." Ve böylece topuklarının üzerinde dönerek büyük yemek odasını ve onun öfkeli yüz ifadesini terk etti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CRISTHIAN uzun süre öfkelenmedi. Bencil ve çocuksu kraliyet ailesiyle nasıl başa çıkılacağını biliyordu. Bırakın öfke nöbetleri geçirsin. Bırakın buradaki her odadan hışımla çıksın.

Zirveye çıkacaktı. Sabah kahvaltıdan sonra, yollar geçilebilir hale geldiğinde gelmesi için bir bakan ayarlamakla geçirmişti. Kendi servetinin varislerini belirlemek için gerekli tüm yasal işlemler hakkında avukatıyla uzun bir görüşme yapmıştı.

Bir süre sonra ailesiyle ilgileneceklerdi. Çünkü Kral Rendall'a nasıl yaklaşması gerektiğine hâlâ karar verememişti. Zia'ya göre, o da Cristhian'ın istediği şeyin aynısını istiyordu: bir evlilik. Kuşkusuz, Cristhian kendi kafasının mahremiyetinde, aynı şeyi isteme fikrini sevmiyordu.

ama çocuklarına hak ettikleri aileyi vermek için tek makul seçenek buydu.

Zia özgürlüğü, kaprisleri, bencil arzuları hakkında istediği kadar endişelenebilirdi. O asla etkilenmeyecekti. Cristhian bunu başarmak için neyle tehdit etmek zorunda kalırsa kalsın, çocukları iki ebeveynin desteğine sahip olacaktı. Her şeyin en iyisine sahip olacaklardı. Ama hepsinden önemlisi, Cristhian'ın aldığı temelin aynısını alacaklardı.

Bu da onun yetkili olduğu anlamına geliyordu. Yapmak zorunda değildi.

Zia'yı kendi yolunu izlemeye ikna edecekti. Ya onu takip edecekti ya da... kaybedecekti.

Ne olduğunu henüz bilmiyordu ama ne kadar bencil olursa olsun çocuklarını ve annelerini korumak için her türlü yola başvuracaktı. Ve şimdi Pratikler ortadan kalkınca ve karın durmasını beklemekten başka yapacak bir şey kalmayınca, büyükanne ve büyükbabasını aradı.

Haberlere tepki verdiklerinde yüzlerini görmek istediği

için görüntülü arama yapmaya karar verdi. Onlara nasıl

telefonlarından birine cevap vermek için, ama bu mutlaka başaracakları anlamına gelmiyordu. Yine de birkaç kez çaldıktan sonra ekranında büyükannesinin yüzü belirdi.

"Doğru yaptık mı?" diye sordu büyükannesi, gözlerini kısarak ona bakarak.

"Eğer beni duyabiliyorsan."

"Evet, bulduk. Peki, şimdi. Bu beklenmedik aramayı neye borçluyuz?" Cristhian onlarla her görüntülü görüşme yaptığında büyükbabası daha yaşlı görünüyordu. Bu, zamanın üzücü bir işaretiydi ve yine de anne babasının hiç tadını çıkaramadığı bir şeydi. Bu yüzden Cristhian onlarda sahip olduğu şey için minnettar olmaya çalıştı.

"Küçük bir duyurum var. Evleneceğim."

"Cristhian!" Büyükannesi sevinçle ellerini birbirine vurdu. "Biriyle görüştüğünü bilmiyorduk. Onu ziyarete bile getirmedi." Bu bir azarlamaydı, ama büyükannesinin hiç şüphesiz mutlu bir olay olarak düşündüğü şey için sevgi ve sevinçle sarılmıştı.

Bu fikri onlardan almayacaktı ama bu konuda açıkça yalan da söyleyemezdi. "Bu... karmaşık bir durum."

"Ah," dedi büyükbabası o dünya bilgisi tavrıyla. "Bizi büyük büyükanne ve büyükbaba yapacak türden karmaşık bir şey mi?"

Büyükbabası her zaman doğrudan konuya girmeyi bilirdi ve içinde bir şeyler düğümlenmiş olsa da gülümsedi.

"Evet."

"Oh," dedi büyükannesi, umutsuzca hayal kırıklığını coşkuyla gizlemeye çalışarak. "Ne kadar şanslıyız değil mi? Bu kadar uzun yaşadığımız için. Herkesi bizimle tanışmaya getireceksin, değil mi?"

"Elbette. Mümkün olduğunda." Büyükannesi ve büyükbabası, küçümsemelerini belli etmeden başlarıyla onayladılar. O ne yaparsa yapsın, asla küçümsemediler.

"Zia'nın ikizleri olacak."

"İkizler mi? İkizler! Robert, ailemizde hiç ikiz var mı?"

"Büyükanne ikizdi!" diye bağırdı büyükbabası, her kelimesinde gurur vardı.

Cristhian kendine rağmen gülümsedi. "Zia'nın kendisi de bir ikiz." "Bu harika. O zaman onları nasıl yetiştireceğini bilir.

Oh, iki büyük torun. Ne kadar şanslıyız değil mi?"

Büyükannesi büyükbabasına gülümsedi. Alışılmadık koşullar nedeniyle yaşanan hayal kırıklığı çabucak ve kolayca geride kaldı.

Cristhian onların heyecanı karşısında rahatlamış ya da ısınmış hissetmeliydi ama içinde garip bir huzursuzluk dönüp duruyordu. Buna neyin sebep olduğunu anlayamıyordu, bu yüzden konuşmayı ilerletti.

"Muhtemelen hızlı bir şekilde ilerleyeceği için bilmenizi istedim. Elbette sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Büyükannesi ve büyükbabası başlarını salladı, sonra da kimsenin bilmediği bir iç iletişimden bahseder gibi birbirlerine baktılar.

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyiz?" diye sordu büyükannesi nazikçe. Çünkü o nazik bir kadındı. Fazla nazik,

Belki de içine itildiği dünya için. Ünlü bir oğul. Böyle bir kaybın ardından gelininin ailesinin sapanları ve okları.

Yine de bunun acısını Cristhian'dan hiç çıkarmamıştı. Bunu kişisel bir rehber olarak görüyordu. Önündeki ekrandaki bu insanlar, içinde yaşadığı dünyaya hiç benzemiyordu ama yine de tam da istediği rehberdi.

"Tabii ki."

"Annenle baban birbirlerini çok seviyorlardı," dedi büyükannesi ağır bir hüznle ve gözlerini ekrandan ayırıp babasının sakladığı çok sayıdaki resimden birine bakarak.

"Evet, biliyorum."

Ekrana geri döndü. "Temel buydu ve bu tür... sınavlara rağmen neden bu kadar iyi bir adam olduğunuzu açıklıyordu."

Büyükannesinin istediğini bildiği gülümsemeyi tam olarak başaramadı. İyi olmak için yola çıkmamıştı ve bunu düşünebileceği düşüncesi biraz suçluluk duygusu gibi içine yerleşti.

"Baban da aynı sebepten dolayı iyi bir adamdı," dedi büyükbabam kararlılıkla. "Sevgi her zaman temeldir. Eğer bizden bir öğüt alacaksan, umarız bu öğüt olur. Sevgiyi temel alırsan, hayatın karşına çıkardığı trajediler ne olursa olsun, dayanmanın bir yolunu bulursun."

Cristhian daha fazla trajedi yaşamak istemiyordu ama büyükanne ve büyükbabasının kendi trajedilerinden bahsettiğini biliyordu. Birini sevgiyle atlatmışlardı.

Hayır, Cristhian bu tavsiyeyi umursamıyordu ama ilginçti. Bu yüzden gülümsedi. Büyükannesi ve büyükbabasının tanıdığı insanlar hakkında biraz daha sohbet etti. Onların kiliseden, güzellik salonundan, tahıl asansöründen anlattıkları hikâyeleri dinledi.

kahve dükkanı. Bu tür şeyler Cristhian'ın hayatına yabancıydı, ama büyükanne ve büyükbabası her zaman, ihtiyaç duyduğunda adım atabileceği bir dünya gibi geliyordu.

Ebeveynlerinin ona kurduğu temel gibi, büyükanne ve büyükbabası da bir kaçış kapısı sunmuştu - annesinin ailesinin kraliyet maskaralıklarından kurtulacak kadar büyüdüğünde. Bunu asla kabul etmedi, hâlâ da etmek istemiyordu ama

Orada olması bir şey ifade ediyordu.

Zia'yı düşünmemeye çalıştı, kraliyet hapishanesi hakkında konuşuyordu. Belki ona bir kaçış kapısı verilmemişti ama o bir tane bulmuştu, değil mi? Ve yine de, ona göre, kendi isteklerini çocuklarının ihtiyaçlarından daha fazla önemsiyordu.

Ama büyükanne ve büyükbabası birbirlerini severek iyi bir adam yetiştirmişlerdi. Eğer o da iyi bir adam sayılacaksa, anne ve babası da aynısını yapmalıydı. Yani, Cristhian sorununun cevabının bu olduğunu düşünüyordu.

Sevgiler.

Zia'nın kendisine aşık olmasını sağlayacaktı. Sonra her şey yerli yerine oturacaktı. Ve her şey yoluna girecekti.

Kahvaltı sonrası uykusundan sonra Zia kendini biraz daha iyi hissetti. Hâlâ Cristhian'ın gülünç bir dev olduğunu düşünüyordu ama Babasını alt edebilecek güce ve zekâyâ sahip olduğunu hatırlattı. Cristhian bunun biraz farklı bir versiyonundan başka neydi ki?

Sadece tempo tutması gerekiyordu. Düşünmeye. Ve onları burada doktorsuz ve bakansız bırakan bu kar fırtınası ona tam da böyle bir zaman vermemiş miydi?

Telefonunu düşündü. Beau'ya yazacağı bir mektup seçeneklerini düşünmesine yardımcı olacaktı ama yine de riskliydi. Beau babalarını ve adamlarını alt edebilecek kadar zekiydi ama Cristhian işleri karıştırıyordu. Zia'yı bulabilen tek kişi olduğu düşünülürse, babasının adamlarından daha zeki olduğu kesindi, bu da sinsilik konusunda Beau'nun dengi olabileceği anlamına geliyordu.

Ondan kaçması gerekiyorsa da bunu Beau'yu hedef tahtasına koymadan yapmalıydı. O yapardı bunu kimse olmadan yapması gerekiyordu. Kendine güvenmek zorunda kalacaktı.

Bu yüzden ilk adımın kaleyi keşfetmek olduğuna karar verdi. Onu tanıyın. İyi bir kaçışın, kaçılan yerin mükemmel bir şekilde anlaşılmasını gerektirdiğini herkesten daha iyi biliyordu.

yaşadığınız manzara. Burada büyümenin avantajıyla nereye saklanacağını ve nereden kaçacağını bilmiyordu.

Bu onun ilk göreviydi.

Odasından çıktı ama her zamanki merdivenlerden inmek yerine üst kattaki koridorun derinliklerine doğru yürüdü.

Büyüdüğü şatoya pek benzemiyordu. Mimarisi oldukça benzerdi ama kraliyet portreleri yoktu. Aile yadigârı eşyalar ya da duvarlar yoktu. Her şey oldukça çıplaktı. Ama büyük pencereler vardı; bazılarında güzel vitraylar, bazılarında ise kalenin etrafındaki araziye bakan tavandan tabana pencereler.

Dışarıdaki dünya parlak, geniş beyazdan başka bir şey değildi. Neredeyse burada kar altında kaldıklarına inanacaktı.

Sonsuza dek. Dışarısı bir tür peri masalı gibi görünüyor ve öyle hissettiriyordu.

Ama burada kahraman yerine kötü adamlar kapana kısılmıştı.

İç çekti. Onu her ikisi olarak da düşünmemeliydi. Gerçek şu ki, ne olursa olsun, Cristhian çocuklarının babasıydı. Ve onu bir insan olarak yeterince tanımıyordu.

onu bu açıdan kötü biri olarak tanımlamak için.

Kendi babasını da kötü biri olarak görmüyordu. Babası Onun rakibi olduğu fikri ona gerçekten çok fazla kredi veriyordu. O sadece... bencil biriydi. Zalim olabilirdi ama sadece amaçlarına uygun olduğunda - onun amacı bir krallığı yönetmektir. Bütün erkeklerin muhtemelen bu kalıba uyduğunu düşündü ama Cristhian'ın hangi amaçla hareket ettiğinden henüz emin değildi.

Yönetmesi gereken bir krallığı olmadığına göre, belki onun içinde bir mantık çekirdeği bulabilirdi. Belki onu daha iyi anlayabilirse, tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını bilebilirdi. Nasıl manevra yapacağını.

Ya da nasıl kaçacağımızı.

Bu şatonun Cristhian'ın mülk sahibi bir adam olduğu zamanlar için bir şey ifade edip etmediğini bilmiyordu. Eğer öyleyse, belki de karakteri hakkında biraz fikir verebilirdi, bu yüzden keşfine devam etti. Kafasını her odaya soktu. Bir kütüphane, kullanılmamış gibi görünen bir ofis, mobilyaların çoğunun örtüler altında olduğu birkaç genel yatak odası.

Koridorun yarısına geldiğinde, muhteşem bir kış bahçesi. Otuz dakikanın büyük bir kısmını orada geçirdi, güneş ışığının ve dışarıdaki tüm beyazlığın aksine güzel yeşilin tadını çıkardı. Şimdiye kadar en sevdiği oda burasıydı.

Elbette en sevdiği şeyin bir önemi yoktu, diye hatırlattı kendine, sandalyeye kıvrılıp uyuklamak istediğinde. O bir görevdeydi. Böylece, isteksizce güneşli odadan çıktı ve şimdi kıyaslandığında soğuk gelen koridora geri döndü. Koridorun kıvrımlarında ilerlerken onu daha kapalı, kullanılmayan odalar karşıladı.

Kalenin neredeyse tamamen diğerk tarafına geçtiğinde, Cristhian'a ait olduğundan şüphe duyduğu bir süit oda buldu. İlk başta neredeyse fark etmemişti çünkü odanın dekoru da koridorlar kadar çıplaktı. Herhangi bir yerdeki herhangi bir misafir odası olabilirdi ama mobilyaların hiçbir i örtülü değildi ve oturma odasında çok az yaşam belirtisi vardı.

Bir sehpanın üzerinde katlanmış bir gazete, bir sandalyenin arkasına asılmış bir ceket. Köşedeki masanın üzerinde, dizüstü bilgisayarını kaybetmiş bir bilgisayar kablosu vardı.

Belki de bu onun incelemesini durdurmak için bir işaret olmalıydı. -Cristhian'ın özel bir adam olduğuna şüphe yoktu ama onun yerine ilerledi. Geniş bir yatak odasına. Yatak çok büyüktü; pencereler daha fazla kara bakıyordu. bir duvara hükmediyordu. Duvarlarda sanat eseri yoktu, sadece Zia'ya kutup gecesinin yeni yeni kalkmaya başladığı adadaki maviliğı hatırlatan güzel bir duvar kâğıdı vardı.

Bütün bu genişlikte kişisel hiçbir şey görmüyordu. uyku alanı, ta ki bakışları büyük bir şifonyere gelene kadar. Üstünde çerçeveli bir resim vardı. Zia yaklaştı.

Son derece muhteşem iki insanın düğün portresiydi. Sonra kafasına dank etti.

Rahmetli ailesi.

Cristhian babası olduğuna inandığı adama neredeyse tıpatıp benziyordu. Eğer doğru hatırlıyorsa, bir film yıldızıydı. Resimden fark edebildiğı tek gerçek fark, Cristhian'ın sarışın ve mavi gözlü yıldızdan çok annesinin koyu rengine sahip olmasıydı.

Zia hâlâ annesinin hangi ülkeden olduğunu hatırlayamıyordu ama odasına döndüğünde bakacaktı. Belki bu da onun hakkında bir ipucu olabilirdi. Belki onu yaratan insanları daha iyi tanırsa, onu da daha iyi tanıyabilirdi.

Onun yatak odasında yalnızken homurdandı, çünkü onu idare etmek çok saçmaydı. O ilk andan itibaren

Barda, bakışları onunkilerle buluştuğunda, onunla ya da onun içinde ortaya çıkardığı şeyle baş edememişti.

Ama artık her şey farklıydı. Öyle olmak zorundaydı. O Bir elini karnının üzerinde gezdirdi, bebekleri orada dans ediyordu, sanki girdikleri her odada yer kapmak için itişip kakışıyorlardı. Onlara hak ettikleri kadar yer vermek istiyordu. Onlara her şeyi vermek istiyordu.

Bu da Cristhian'ın yaptığı şeyden pek farklı değildi. bu sabah söyledi. Belki de bulunabilecek ortak bir zemin vardı. Eğer her ikisi de çocukları için en iyisini istiyorsa, pek çok ortak nokta bulunabilirdi.

Ama bu evlilikle olmazdı. Olamazdı.

Zia düşün portresindeki iki mutlu insana baktı ve bu mutluluğun gerçek mi yoksa bir resim yanılsaması mı olduğunu merak etti. Başka biriyle mutluluk diye bir şey var mıydı? Yoksa her zaman anne babasının paylaştığı şeye mi dönüşüyordu?

Bir kişi diğerinin üzerinde tüm gücünü kullanıyordu. Sonra ya kavga ya da annesinin başını öne eğerek razı olması.

Zia bebekleri için ikisini de istemedi.

İç çekerek döndü ve odadan çıktı. Üst kattan edindiği tek gerçek bilgi, Cristhian'ın ya dekoru önemsemediği ya da çok önemsemediği ya da bu kalede çok zaman geçirdiğini ve ailesini gerçekten sevdiğini söyledi.

Zia, belki de haksız bir şekilde, daha ergenliğe bile girmeden ölmüş ebeveynleri sevmenin kolay olup olmadığını merak etti.

Bir elini karnına bastırarak aşağıya indi. Ne kadar çok ayakta kalırsa, çoğu gün kendini o kadar ağır hissediyordu. Kulübeye geri döndüğünde, her zaman bol bol oturacak zamanı olmuştu. Muhtemelen keşiflerine ara vermesi gerekiyordu ama şu anda eylemsizlikle ve düşünceleriyle oturmak istemiyordu. O yüzden devam etti.

Ama fazla uzağa gitmedi. Daha önce aşına olduğu için yemek odasını atladıktan ve bir tür çamaşır dolabı olduğu anlaşılan bir yere kafasını soktuktan sonra, iki büyük kapısı açık bir odaya geldi.

Koyu ahşap ve sıcak renklerden oluşan, güneş ışığının pelüş halıya vurduğu bir tür oturma odasıydı. Rahat geceler ve uzun, anlamlı sohbetler için tasarlanmış bir odaydı.

Ocakta ateş çıtırdıyordu ve Cristhian büyükçe bir sandalyeye oturmuş, önüne bir gazete yaymıştı.

Geri çekilmek, onun kendisini görmesine izin vermemek istedi ama adam yukarı baktı, o karanlık gözler onunkilerle buluştu. Vücudunun onun gözlerine verdiği tepkiye kendini hâlâ tam olarak hazırlayamamıştı.

Bakışları onu içine çekiyordu. Bağışıklık kazanmak istiyordu ama her seferinde onun elleri tekrar üzerindeymiş gibi hissediyordu ve onun hakkında rasyonel olarak ne hissederse hissetsin, görünüşe göre vücudu tüm bu paketin en az rasyonel parçasıydı.

Bu haldeyken bile onun ellerini tekrar üzerinde görmekten zevk alacaktı.

Beyni ona toparlanmasını söylese bile. Ve geri çekilmedi ya da kendini affettirmedi. Sıcak, rahat odanın derinliklerine doğru adım attı.

Ama sonra ağzı hoş bir gülümsemeye dönüştü.

Keskin ya da çapkın. Sadece nazik. Buna hiç güvenmiyordu.

"Gel. Otur." Yemek dolu bir masayı işaret etti. "Aç mısın?"

Ona katılmaması gerektiğini biliyordu ama oda cennet gibi kokuyordu ve yine acıkmıştı. Etrafta dolaşmak iştahını açmıştı.

Masanın diğer tarafında onunkine uyan büyük bir sandalye vardı, bu yüzden tek kelime etmeden oraya doğru yürüdü ve içine yerleşti. Meyve tepsileri, peynirler, küçük hamur işleri vardı, hepsi ustaca düzenlenmişti. Biri suyla, diğer ikisi meyve sularıyla dolu üç sürahi vardı. Bu tür bir lükse alışmasına izin vermemeliydi. Eğer bu işte yolunu bulacaksa, bir noktada en başa döneceğine şüphe yoktu. Küçük bir kulübe, bir

izole bir ada. Sadece o.

Ve bebeklerin.

Tabağını doldururken onu izleyen Cristhian'a baktı. Onun bulamayacağı, kaçıp gidebileceği bir yer var mıydı? Cevabın hayır olduğuna dair şüpheleri vardı.

Yani ona ulaşmanın bir yolunu bulman gerekecek, Zia.

İmkânsız bir görev gibi geliyordu ama imkânsıza inanamazdı. Söz konusu çocukları olduğunda değil. Yeterince çok çalışırsa her şey mümkün olmalıydı.

Ama önce karnını doyuracaktı. Büyük sandalyeye kıvrıldı ve her şeyden bir ısırık aldı. "Aşçınız istisnai," dedi hamur işlerinin arasında.

"Evet, istisnai olmayı alışkanlık haline getirdim."

Bunu çekici bulmamalı. Onu gülümsetmemeliydi. Kibirli ve gülünçtü ve bu asla iyi bir kombinasyon değildi.

"Şato turunuz hoşunuza gitti mi?" diye sordu. Kibarca.

Ama yarı yolda durdu, çünkü onu etrafta dolanırken görebilecek kimsenin farkında değildi. Yine de biliyordu. Ya da biliyormuş gibi yapıyordu.

Bu yüzden onun ne bildiğini umursamıyormuş gibi davrandı. "Bu Çok bilgilendirici. Sanata ve bir şatoyu ev yapabilecek dokunuşlara karşı bir isteksizliğiniz mi var, yoksa burası çok zaman geçirdiğiniz bir alan mı değil, karar veremiyorum. içeri."

Odanın etrafına bakarak bunu düşünüyor gibiydi. içindeydiler. Doğrusu, sanat vardı. Kitaplar. Hiçbir şey. kişisel ama.

"Kulübe benim evime gelmeden önce soyulmuştu. sahip olmak," dedi bir süre sonra. Bakışları gazetesine geri döndü.

"Soyulmak mı?" Zia onun ne demek istediğini tam olarak anlayamadan yineledi.

"Sizin de belirttiğiniz gibi kraliyet kanına sahip olabilirim ama annemin ailesinden hiç kimse bu gerçeğe pek sıcak bakmıyor. Beni kullanmayı ya da manipüle etmeyi tercih ediyorlar.

Güçlü hissetmek. Teyzem unvanımı korumamda ve Espinas Cottage'ı almamda ısrar ederken, cıvatalanmamış her şeyin kesinlikle kraliyet koltuklarına geri götürüldüğünden emin oldu.

böyle yadigârları hak ediyordu."

Bunu hiç acımadan söyledi. Sanki bu sadece bir gerçekmiş ve onun için hiç önemli değilmiş gibi. Ama önemli olmalıydı, değil mi? Olayların kendisi değil ama kendi ailesinin ona bir yabancı gibi davranacaktı.

Ailesinden biri olmayı, tüm hayatının Rendall mirasını ne kadar iyi koruduğuyla tanımlanmasını umursamıyordu ama genç ve

Yetim kalmış ve kendini buraya ait değilmiş gibi hissetmiş.

Bununla ilgili hiçbir duygusu yok muydu? Yoksa yıllar onun iyileşmesine izin mi vermişti?

Bunlar merak etmesi için tehlikeli, bilmesi için daha da tehlikeli şeylerdi. Özgürlüğünü garanti altına almak istiyorsa aklını başında tutması gerekiyordu.

Adam kâğıdını indirip karanlık bakışlarını onunkilerle buluşturduğunda hatırlamakta zorlandığı bir şey. Ağzı Hafifçe kıvrılmıştı, ateş ışığı tenine yanık altın rengi bir görünüm veriyordu. Sanki dokunulduğunda sıcak ve güvenli olacakmış gibi.

Daha güçlü ol, Zia.

"O adadaki kulübeniz pek de ıvır zıvırla dolu değildi."

"Gecenin köründe kaçtım. Sınırlı kaynaklara sahip bir kutup adasına. Eğer ev dekoruna erişimim olsaydı. kesinlikle biraz satın aldım. Ama benim odak noktam tespit edilmemek ve bu ikisini sağlıklı tutmaktı." Ellerini karnının üzerine koydu.

Bakışları onları takip etti. "Bunu seçmenize ne sebep oldu? Kaçışınız için ada mı?" diye sordu, bakışları karnında kalmıştı.

Onu şüpheyle inceledi. Neden umursuyordu ki? Ondan ne almaya çalışıyordu? Verdiği cevabı bir şekilde ona karşı mı kullanacaktı? Onun kaçınılmaz kaçışını takip edebilmek için söylediği her şeyi dosyalayacak mıydı?

Ama aslında çocuklarına bakıyordu. Onları göremese bile, bu yüzden kadının karnını inceliyordu. Çocukları düşünüyordu. Ve belki de her ikisi de en önemli şeyin bu ikisi olduğunu ve durumdaki yetişkinlerin yeminli düşmanlar olmadığını fark edebilirlerse, bazı makul sonuçlara ve anlaşmalara varabilirlerdi.

Buna inanmak zorundaydı. "Bir video izledim. Kutup gecesi fikri hoşuma gitti. Ne yapacağımı düşünürken aylarca karanlıkta saklanabilme fikri."

"Bu kutup gecesini iç karartıcı bulmadınız mı?"

Gardını bu şekilde düşürmemesi gerektiği halde biraz gülümsedi. "Hayır. Rahattı. Kendi başıma olmayı seviyorum. Her gün ne yapmak istediğime karar veriyorum. Vermem gereken kararları vermek için yalnız olmak özellikle önemliydi."

İfadesindeki bir şey karardı ama hiçbir şey yapmadı. sert bir açıklama yaptı. Adamın dikkati tekrar gazetesine yöneldi. Ama onun gazeteyi okuyup okumadığını ya da sadece bir dekor olup olmadığını merak etmeye başladı. Tüm bunlar sadece bir oyun muydu?

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum ama beni şekerle yağlayıp her konuda fikrimi değiştiremezsiniz."

Gazeteyi yavaşça bir kenara bırakırken kaşları kalktı ve sonra ona döndü. "Fikrinizi değiştirmek istemiyorum. Sen ne hissedersen hisset, bu evlilik gerçekleşecek."

İnleyebilirdi ama bu dürtülere direnmesi gerekiyordu. Onun kitabından bir sayfa alıp sakın, aşılmaz bir hak duygusundan başka bir şey sunmamalıydı.

Karnı oradayken olabildiğince rahat bir şekilde öne doğru eğildi. Sakin ve mantıklı görünmeye çalıştı.

suçlayıcı olmak yerine. "O zaman sana bir şey sorayım.

Neden evliliğin doğru seçim olduğunu düşünüyorsunuz? Sen açıkça iki insanın çocukları pahasına birbirlerini perişan etmelerini izlemedim."

"Hayır, yapmadım. Biz de yapmayacağız."

Bu kadar kolay olacağına inanmak istiyordu. Ama çok şey görmüştü. "Sırf birbirimizi sevmiyoruz diye Diğerleri kırgınlıkların olmayacağı anlamına gelmez. Bu kesinlikle irade savaşları olmayacağı anlamına da gelmez. Böyle şeylerden kaçınmak isterim. Belki de anlamıyorsunuz. Belki de açık olamadım. Sana gerçekten söylemedim çünkü ailemin bu durumu bilmediğinden emin olmaya odaklanmıştım.

seni nasıl bulacağımı düşünemedim. Niyetim seni devre dışı bırakmak değildi. Eğer bir yolunu bulabilirsek kimliği bilinmiyorsa, velayeti dikkatli ve adil bir şekilde paylaşmaktan mutluluk duyarım."

"Belki de anlamıyorsunuz. Şu anda birbirimizi sevmiyor olabiliriz ama bu sevemeyeceğimiz anlamına gelmez."

Zia güldü. Ses fokurdadı ve hemen içinden çıktı.

Ama Cristhian şaka olması gereken şeye de gülmedi. Gülümsemedi. Göz kırpmadı.

Orada öylece oturmuş, sanki ciddiymiş gibi sakın sakın ona bakıyordu.

Belli ki aklını kaybetmişti.

Ya da o kendininkini kaybetmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Zia'nın yüzündeki şok Cristhian'ı gülümsetmeye yetmişti. Gerçekten. Aşkın bir seçenek olduğunu düşünmesi önemliydi. bu olasılığı zorlayacaktı. Onun böyle şeylere açık olduğunu düşünmesi şarttı.

"Cristhian," diyebildi sonunda. "Sen... Ciddi olamazsın." Ama sesi kınamaktan çok korkmuş gibiydi. İlginçti.

"Gördüğüm kadarıyla, bu işe alışılmadık ölçüde kimyaları uyuşan yabancılar olarak girdik. Dolayısıyla çocuklar."

Burnunu kırıştırdı. "Evet, bu yüzden."

"Belki bu konuda olması gerektiği gibi davranmadınız ama bunu bir kenara bırakabiliriz."

"Oh. Yapabilir miyiz?"

Yine gülümsemesi samimiydi. Bazen eğlendirici olabiliyordu, hakkını vermeliydi. "Anladığım kadarıyla insanların aşık olma yöntemi birbirlerini tanımaktan geçiyor. diğer. Bunu yapmalıyız. Kendimizi bir şeylere açıp açamayacağımızı görmeliyiz."

Yüzündeki dehşet ifadesinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi bir kez gözlerini kırıştırdı. Ama işe yaramadı.

Zar zor da olsa gülmemeyi başardı. "Annemle babam birbirlerini çok severlerdi. Babamın ailesi de aynı."

"Tahminimce bir barda tanışıp ikizlerle biten tek gecelik bir ilişki yaşamadılar."

"Belki de değil, ama annemle babam bir partide tanışmışlar ve o andan itibaren birbirlerinden ayrılmamışlar. Babamın ailesi çok daha skandal bir aileydi. Bir kilise töreninde tanıştıklarında babamın en yakın arkadaşıyla çıkıyormuş ve babam bir erkeği başka bir erkek için terk etmiş." Başını iki yana salladı.

Gülümsememeye çalıştı. Onun bununla savaşmasını izledi. Ama yavaş yavaş ağzının kenarları kıvrıldı.

"Onları çok seviyorsun."

Onun bu içgörüye sahip olması umurunda değildi ama gerçek buydu. "Onlar iyi insanlar. Hiçbir zaman unvanları ya da parayı önemsemediler. Hayatları basittir, daha da basitleştirmeye çalıştığımda şikâyet ederler. Çünkü onlar ailelerini seviyorlar, ailelerindeki bir kişinin onlara sunabileceklerini değil."

İçini çekti ve sandalyesine daha da gömüldü, bir kenara koymadan önce bir parça meyveyi inceledi. "Kız kardeşimi seviyorum. Onu bu konuda imkânsız bir duruma soktum ve..." Başını salladı ve bu konuda daha fazla konuşmadı. Belli ki bu onu derinden rahatsız ediyordu.

Ama belli ki hâlâ kendini kız kardeşinin ihtiyaçlarından üstün tutuyordu.

Prenses için bir model.

Buna karşı duyduğu küçümsemenin ortaya çıkmasına izin veremezdi. Küçümseme aşkı büyütmezdi. Şüphe de öyle ve kadın açıkça hâlâ ondan şüpheleniyordu. Bununla nasıl mücadele edecekti? Bunun zaman alacak olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. En kolay durumlarda bile güven bir gecede filizlenmiyordu.

"Annenle babanın birbirini sevdiğini söylüyorsun," dedi giydiği kazağın eteklerini karıştırırken. "Ama sen çok Öldüklerinde gençtiler." Bakışlarını onunkilerle buluşturmadan önce bir süre cömert alt dudağını çiğnedi. "Peki öldüklerini nereden biliyorsun?"

Sorusunda, gözlerinde savunmasız bir şey vardı ve bu onun içinde bir şeyleri çarpıttı, tüm gücünün ve kararlılığının altındaki o yumuşak şeyi korumak için garip bir ihtiyaç.

Tüm bencilliği, diye hatırlattı kendine. Çünkü onun sorunu buydu ve güzelliğinin, hatta bir anlık kırılganlığının bile dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

Onun sorusuna ve bir cevap verip veremeyeceğine odaklandı. Ailesi hakkında kimseyle sık sık konuşmazdı. büyükannesi ve büyükbabası dışında. Bu onun reddettiği bir konuydu. annesinin ailesi söz konusu olduğunda, onunla

Hayatının hala bir haber olabileceğini düşünen tek tük muhabirlere ya da ailesini tanıyan rastgele bir kişiye geldi.

Zia bu kategorilerin hiçbirine uymuyordu. Birkaç yalan uydurabilirdi ama güven düpedüz yalanlar üzerine inşa edilmezdi ve daha da kötüsü, ailesi hakkında yalan söylemeyi asla kendine yediremiyordu. Bu ona ihanet gibi geliyordu.

"Büyüdükçe birbirlerini ne kadar çok sevdikleri bana anlatıldı tabii ki. Hem babamın ailesinden olumlu hem de annemin ailesinden olumsuz olarak.

Ama... çocukların yetişkinlerin düşündüğünden daha fazlasını kaptığına inanıyorum. Belki henüz kelimeler için yeterli olgunluğa sahip değildim ama geriye dönüp baktığımda sadece aşk olabilecek şeylere tanık oldum."

"Ne gibi?" Gerçekten ilgisini çekmiş görünüyordu ve adam bunda bir sakınca olmadığını düşündü. Bu onu tam olarak

onu istiyordu, değil mi? Aşkı düşünmek, bunun gerçekleşebileceğine inanmak. Ve eğer kendi aşk tanımını paylaşır ve onu somutlaştırmaya çalışırsa, en azından onun kendisine aşık olduğunu düşünecekti.

"Babamın onun kraliyet programına uymayan rolleri geri çevirdiğini hatırlıyorum. Geri çevirdiği filmler iyi iş yaptığında hep gülerdi. Bunu asla kötü bir şeymiş gibi göstermezdi. Ailesinin en önemli şey olduğu her zaman açıktı. Onunla birlikte olmak onun hedefiydi. Film yıldızlığı daha çok bir hobi gibiydi."

Cristhian kendi sözlerine ve bu sözlerin uyandırdığı duygulara kaşlarını çattı. Bir süredir bunu düşünmemişti. Ama

Babası basit ve kolay yollarla Cristhian'ı ve annesini dünyasının merkezi gibi hissettirmişti. Tam olarak çocukken anlamıştım. Ama şimdi, kariyeri ve yetişkin sorumlulukları olan bir adam ve iki çocuk sahibi olma ihtimali

Onu kısa bir süre içinde selamlamak. Bu çok daha önemli hissettirdi.

Nadir.

İçinde isyan eden bu tuhaf duygularla Zia'ya bakmaya

cesaret edemiyordu. Bu şüphesiz kafasını karıştırırdı.

hedefleri açık olduğuunda. Yöntemleri bulanık olsa bile.

"Annem için, o ve ben onun dünyasının merkeziydik. Geri kalan her şey dikkat dağıtıcı. Ailesinin ondan istediğı kraliyet sorumlulukları ve ailesinin babamdan ne kadar hoşlanmadığı göz önünde bulundurulduğunda, oradaki çizgilerle daha çok mücadele etti. Ama babamla zaman geçirmenin onun da hedefi olduğunu açıkça belirtti."

Yani Cristhian şimdi ve burada Zia'ya zaman ayırdığından emin olacaktı. Doğacak çocukları için. Zia bunu sevginin ya da potansiyel sevginin bir işareti olarak algılayacak ve Cristhian zirveye çıkacaktı.

"Babamın annemi sevmediğini biliyorum," dedi Zia, çok ama çok sessiz bir şekilde. "Sevdiğinden bile şüpheliyim. O bir amaç için bir araçtı. Ailesi o çok gençken ölmüş ve o da yükselmiş. Bir eşe ihtiyacı vardı. Kraliçe olmak için doğru soyağacına sahip bir eşe."

"Bu genellikle kraliyet ailesinin yoludur."

"Evet," diye kabul etti. Derin bir iç çekti. "Ama bazen, böyle davrandığına göre onu seviyor olmalı diye düşünüyorum. Adam onu sevmese bile, gerçi kız ondan olmasını istediğı her şeyken neden sevmediğini anlayamıyorum."

"Ne şekilde davranıyor?" Cristhian daha iyi düşünmeden önce sordu. Cevabın ne olduğunu tartmadan önce Zia'yı kendisine aşık etme hedefleri için ne anlama geleceğini.

"Sanırım korkuyor. Çoğu zaman benimle ya da kız kardeşimle aynı fikirde olduğunu ifade ediyor. Muhalefet karşısında -babam, danışmanları ve yardımcıları- bizi destekleyecekmiş gibi davranıyor ama sonra zamanı geliyor ve... desteklemiyor. O korkuyor."

Cristhian ergenlik çağında bir dizi kraliyet evliliğı görmüştü ama böylesini hiç görmemişti. Teyzesinin kraliçesinin prensi olan amcasının bir tür ..sinmiş bir havası vardı. Ama bu Cristhian'a hiç korkutucu gelmemişti.

Ama bu korkuyu sevdiğinden daha iyi anlıyordu. Çünkü annesinin ailesi, anne babasının olmadığı o ilk birkaç yılı, genç bir çocuk için her şeyi olabildiğince korkutucu hale getirerek geçirmişti. İstikrar yok. Destek yoktu. Güçlerini sadece bu şekilde kullanmayı bilen insanlar tarafından korkutulmuştu.

İçinin derinliklerinde eski bir öfkenin kaynadığını hissetti. Çocuklarının hayatında korku olmayacaktı. "Çocuklarından korkuyor musun?

Baba?" diye sordu Zia'ya, eski öfkesini ses tonundan uzak tutmaya çalışarak.

Sanki dikkate alınması gerekiyormuş gibi bunu düşündü. Bu tür davranışların devam ettiğini ya da ödüllendirildiğini görmekten hoşlanmıyordu ve bu onun işiydi, dedi kendi kendine. Çünkü Zia'nın ailesinin ona nasıl davrandığı, çocuklarına nasıl davranacaklarını belirleyecekti ve korkuya izin vermeyecekti.

"Ondan hiç korkmadım, hayır, çünkü onun önemseydiği şeyler benim önemseydiğim şeyler değildi. Ama... bu hamilelikle birlikte, gücünün ulaşabileceği yer ve tam olarak sahip olmazsam neler başarabileceği konusunda endişelerim var.

ondan özerklik. Bu çocukları bir bakıma kendisinin sayacak. Varisleri."

Varisler. Cristhian hayatında bu terimden nasıl da nefret etmeye başlamıştı. "Her iki durumda da," diye devam etti Zia, "ailesi hiçbir zaman Ülkesinin üstünde," dedi Zia, sanki korkunun bir önemi yokmuş gibi kararlılıkla. "Sanırım bir kralın tarzı bu ve bunun için onu suçlamamalıyım." Sözcükleri silkelemek istercesine başını salladı.

uzakta. "Tüm bunları neden tartışıyoruz?" "Birbirimizi tanımak için."

Kadın onu inceledi. "Birdenbire aşık olabileceğimizi ve bir şekilde bir aileyi geçindirecek şekilde bir evlilik yapabileceğimizi düşündüğün için mi?"

"Bu fikre açık olmamanın dar görüşlülük olacağını fark ettim, Zia."

Onu oraya getirdiğini biliyordu çünkü kızın hızlı bir cevabı yoktu. Sadece yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu izledi. Bu da bu sabahki şeyleri bitirmek için iyi bir yerdi.

Sandalyesinden kalktı ve ona doğru ilerledi. "Katılmam gereken birkaç telefon görüşmesi var. Eğer birlikte Bu öğleden sonra birlikte çay içelim."

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok sanırım." "Çok iyi bir onaylama, Princesa."

Ağzının köşesi seğirdi. "Bu sandalyeden kalkmama yardım etmen gerekecek, yoksa çay saatine kadar burada tıklıp kalacağım."

Elini uzattı ve onun kalkıp büyük sandalyeden inmesine yardım etti. Onu bırakmadı, istediğini elde etmenin yolunun bu olduğuna ikna olmuştu.

Elini ağzına götürmesinin tek nedeni buydu. Ağzını kızın parmak eklemlerine sürmesinin ve yanaklarındaki hafif kızarıklığı izlemesinin tek olası nedeni buydu.

Aylar önce kızın tüm vücudunu nasıl kızarttığını çok iyi hatırlıyorsa, bunda yanlış bir şey yoktu. Tüm bunlar onun aşkını elde etmek için yaptığı büyük arayışın bir parçasıydı.

Hepsi bu kadar.

Zia sonraki birkaç saat için kış bahçesine geri dönmüştü. O tuhaf sabahı düşünmekten kendini alamamıştı. Onun kendininkilere verdiği dürüst cevapları. Vücudunun hâlâ onunla ilgili her şeye verdiği tepkiyi.

Aşk gerçekten de bu kadar çılgınca bir fikir miydi? Sadece bakışları onunkileri tuttuğunda, dudakları eline zar zor dokunduğunda bile kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

Aşk. Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O kız kardeşini, müstakbel çocuklarını seviyordu. Ama bu temel bir duyguydu. Hemen ve kolayca onun bir parçasıydı. Olan bir şey değil, olan bir şeydi.

Cristhian'la ilgili hiçbir şey o kadar basit, o kadar kesin gelmiyordu. Her şey karmakarışık ve kafa karıştırıcı geliyordu.

hamile olduğunu fark etti. Çünkü hiç kimse ona böyle hissettirmemişti ve aylar önce o sabah ondan uzaklaştığında bile hiçbir şeye inanmamıştı ve hiç kimse ona bir daha böyle hissettiremeyecekti.

Gerçekten şiirsel bir şeydi. O bir gece.

Şimdi önlerinde uzanan milyonlarca gecenin sonuçları işleri karmaşıklştırıyor ve bu da her şeyi karıştırıyordu.

Anne-babasının ve büyükanne-büyükbabasının birbirlerini sevdiklerine dair anlattığı hikayeler bile sevginin

acil bir şey. Cristhian'a karşı bir çekim hissetmişti, şehvet, kesinlikle ve onun hakkında öğrendiği her şey ilginçti.

Bunlar sevicecek malzemeler miydi?

Ve eğer öyleyse, bu onun düşünmek istediği bir şey miydi? Her şeyden önce çocuklarını düşünmeleri gerekirken aralarına girmesi tehlikeli bir unsur gibi görünüyordu. Birbirimize değil. Onunla ilgilenmekten endişe duyarken çocuklarıyla nasıl ilgilenebilirdi?

Sonraki birkaç saat boyunca bunun üzerine düşündü. Öğle yemeğini kış bahçesinde yemişti. Bitkilerin tadını çıkarmış, biraz okumuş, uyuklamıştı. Beau'ya mesaj atma riskini bile göze almıştı. Yine de sadece kardeşine her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek içindi, yardım istemek için değil... henüz.

Birkaç günlüğüne bu kalede mahsur kalmışlardı. Belki de sadece Cristhian'ı dinlemeliydi. Onu tanımalıydı. Bu karmaşık soruna sihirli bir cevap olarak aşk gibi bir şeye nasıl inanacağını bilmiyordu ama belki anlayışlı olmak...

Zihninin aynı çemberde dönüp durmasından dolayı hayal kırıklığına uğrayarak nefesini dışarı verdi. Çünkü ilişkiler hakkında anladığı her şey, bir kişinin kaçınılmaz olarak galip geldiği gerçeğine geri dönüyordu.

Tüm kalbiyle sevdiği Beau ile bile, her şey bir kazanan ve bir kaybedenin olduğu bir yarışmayla sonuçlandı.

Ve her zaman Beau'yu kaybeden olmaktan korumaya çalıştı. Zorunluluktan doğan bir koruma - varis, pek de varis olmayan.

Ve şimdi Beau'yu tüm o yüklerle bıraktın. Kazanan kim peki?

"Ugh," dedi yüksek sesle, kendini döngüden çıkarmaya çalışmak için. Beau iyi olduğu konusunda ısrar etse de evde olup bitenleri, Beau'nun uğraştığı şeyi düzeltemiyordu.

Ancak Zia içinde bulunduğu durumla başa çıkmanın bir yolunu bulabilirdi.

Cristhian. Bu bebekler. Yapmak zorundaydı. Bu artık onun sorumluluğuydu.

Sandalyeden kalkmak ve ayağa kalkmak için hatırı sayılır bir zaman harcadı. Bazen, artık hamile olmadığına çok mutlu olacağını düşünüyordu.

Sonra içinden iki bebeğin çıkması gerektiği gerçeğini düşündü ve bunu oldukça hızlı bir şekilde geri aldı. Ve ona doğru yaklaşan gerçekleri unutmak için bir şeyler yaptı.

Kararlaştırdıkları çay saati yaklaştığı için Cristhian'ı aramaya çıktı. Daha fazla hamur işi olmasını umuyordu. Aşçısı hakkında abartmıyordu. Şeker ve tereyağı konusunda mucizeler yaratıyordu.

Şanslıymış.

Cristhian'la karşılaşmadan önce aşağıya kadar inememişti. Büyük merdivenin sahanlığında durmuş, uzun ve dar pencerelerden birinden dışarı bakıyordu.

Dışarıda artık beyaz rulolar yoktu. Her yer bembeyazdı. Kardan başka bir şey ayırt edemiyordu.

Daha fazla kar. Kar fırtınası.

Ona şöyle bir baktı. "Ben de seni almaya geliyordum." O pencereye doğru başını salladı. "Birkaç gün daha mahsur kalabiliriz."

Endişelenmemeye çalışarak karnını ovuşturdu. "Üç gün içinde doktorumla bir randevum var."

"Doktorum yolda. Bu onu bir ya da iki gün daha geciktirebilir ama bu süre zarfında onu buraya getirmek imkânsız olmamalı." Şimdi tamamen ona dönmüştü, birkaç merdiven yukarıda duruyordu. Onu inceledi. "Halledilmesi gereken endişeleriniz var mı?"

Zia başını salladı. "Hayır. Şu ana kadar her şey yolunda gitti. İkizler daha fazla risk taşır ama ben herhangi bir risk faktörü göstermedim."

"Sormadım. Ne zaman teslim edilecekler?"

"Doktorum hamileliğimi uzatmak için herhangi bir müdahaleye gerek kalmadan otuz altı haftaya ulaşacağımı umuyordu. Bir sonraki randevumda otuz dört haftalık olacağım. Buraya kadar her şey yolunda. Tam dönem altı hafta daha sürer ama bu pek olası değil. Muhtemelen gelecek ay."

Cristhian bu bilgi karşısında başını salladı. Sonra kolunu uzattı. "Yemek odasında çay hazır."

Tereddüt etti. Onun hakkında entelektüel düzeyde ne hisse derse hissetsin, kolunu onun koluna bağlamak gibi platonik bir şey bile tehlikeliydi. O çok... bir şeydi. Ondan nefret etmek istediğinde bile, her dokunuşu elektrik yüklüydü. Sanki her zaman tepki vereceği bir akım gibiydi.

Ama yüzünün çizgilerinde kendini beğenmişliğe çok yakın bir şey belirdi, sanki onun isteksizliğini anlamış gibiydi, bu yüzden kadın

Omuzlarını dikleştirdi ve son birkaç merdiveni çıkarak kollarını onunkilere bağladı.

Kendini ona karşı ne kadar sert tutarsa tutsun, elektrik çarpıyordu. Onun sıcaklığı, o baharatlı kokusu son birkaç aydır rüyalarına giriyordu. Şüphesiz sürdüğü bir parfüm, ama aynı zamanda sadece o.

"Bana kız kardeşinden biraz daha bahset," diye teklif etti. Merdivenin geri kalanında yürürken sohbet ediyorlardı.

"Neden?"

Omuz silkti. "Merak ediyorum. Benim hiç kardeşim yok ve ikizlerimiz olacak. Bu nasıl bir şey?"

"Şey, ne olmadığını bilmediğim için açıklaması zor gibi. Beaugonia'nın her zaman yanımda olması bazı açılardan büyük bir armağandı."

"Peki ya diğerlerinde?"

"İkiz olduğunuzda sürekli bir karşılaştırma söz konusu oluyor. Kim daha hızlı geliyor? Kimin zekası daha yüksek? Hangisi daha güzel? Hangisi daha asi?"

"Yine de ondan sanki rekabet içinde değilmişsiniz gibi bahsediyorsunuz."

Adam onu yemek odasına götürürken Zia başını salladı. Küçük sandviçler, daha fazla hamur işi, tatlılar gibi hoş görünümlü yiyeceklerden oluşan başka bir bereket. Hiç değilse bir kadını nasıl doyuracağını iyi biliyordu. "Onlar dış güçlerdi. Ailelerimiz, kraliyet çalışanları, medya. Kendimi hiçbir zaman Beau ile rekabet halinde hissetmedim."

"O sen miydin?"

Kadın soruyu düşünürken ona oturması için yardım etti. "Hiç sanmıyorum. Beau... eşsizdir. O her zaman benden daha içsel olmuştur. Dış dünya onun karar verme mekanizmasına pek etki etmez. O hiçbir zaman Bana gerçek bir rekabet gibi geldi ama ikizlerin olayı bu. İkinizin ne yaptığı önemli değil, dış dünya sizi her zaman birbirinize karşı yargılayacaktır. aynı."

"Ve böylece sen varis olarak seçildin. Çünkü, karşılaştırmada, sen en üstte çıktın?"

"Çünkü bana ne yapmam gerektiği söylenebilir," diye düzeltti. Bunu fark etmesi birkaç yıl öncesine kadar sürmüştü. İnsanların onu daha uygun görmesinin sadece şans eseri olmadığını. Olgunluk, onu varis hayatına yönlendirenin manipüle edilebilme yeteneği olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Ama onun hâlâ durumun böyle olduğunu düşünmesini istemiyordu. Her ne kadar onun hayatının her alanına girmesine izin vermek istemese de, itaatkârlığın ve manipüle edilebilme yeteneğinin onun içinde yetiştirildiğini anlaması gerekiyordu.

Artık buna kanmıyordu. Sadece Beau'yu koruması gerektiğinde. "Sanırım on iki ya da on üç yaşımdaydım. hayatımın gidişatı hakkında beni bilgilendirdiler. Babamın seçeceği bir kraliyet mensubuyla evlenmek. Söz konusu kraliyet mensubundan çok sayıda çocuk dünyaya getirecektim ki, kocamın ülkesinin kraliçesi olacağımdan, çocuklarımdan biri babamın tahtının ve bu diğer tahtın varisi olabilsin. Ve böylece geçen yıl veliaht prens seçildi ve bana onunla evleneceğim söylendi. Ülkelerimiz her ikisi için de olumlu bir şekilde birbirine bağlanacaktı. Kabul etmem için üzerimde tanıdık bir baskı vardı ve ben de buna boyun eğdim."

"Her iki karşılaşmamızda da kaçtığınızı düşünerek henüz görmediğim bir itaatten söz ediyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Seninle ilk tanıştığımda amacım kaçmak değildi. Kendime kaçmak için bir hafta vermiştim. Kısaca. I

bir zaman sınırı vardı. Sadece kendi kararlarımı vermenin, kendi hayatıma sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim. Düşündüm ki

yardımcı olacağını düşündüm. Açıkçası, orada biraz saflık ettim ve sonra

bu saflığı seninle ilgili bir hatayla birleştirdi. Ama Günün sonunda, babam bana görevimi yapmazsam Beau'nun hayatının acı çekeceğini açıkça söylemişti. Bu yüzden görevimi yapacaktım."

Adam ikisinin de tabaklarını doldururken o da çay doldurdu. Garip bir şekilde rahatlatıcı hissettiren küçük ev hareketleri. Kadın

Sözde burada, bu gerçek dışı dünyada sıkışıp kalmışlardı, burada anlaşılabiliyorlardı ve kalenin duvarları dışındaki hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama bu çok geçiciydi ve bunu hatırlaması gerekiyordu.

"Bana öyle geliyor ki kız kardeşiniz, anlattığınız gibiyse kendi başının çaresine bakabilecek yetişkin bir kadın. Neden bu kadar korumacısın?"

"Bazı açılardan öyle." Cristhian'ın ya da başka birinin Beau'nun sorunlarını öğrenmesine izin vermezdi. Ailesi gibi Beau'nun panik ataklarının utanç verici olduğunu düşündüğü

için değil
ve tata kötü bir iz. Eğer bir şey varsa, o da

Tam tersi. Beau'nun sorunları onun korunmayı hak ettiği anlamına geliyordu.

herhangi biri.

Bundan sonra sessizlik çöktü, sanki onun doldurmasını bekliyormuş gibi. Doldurmadı. Kendini unlu mamuller ve çayla meşgul etti. Sonunda tekrar konuştuğunda, kız kardeşi hakkında daha fazla konuşmayacağını anlamış gibiydi.

"Peki, aldığınız bu özgürlük haftasında ne yaptınız? Benim dışımda tabii ki."

Kendine rağmen güldü. Belki de ona çok fazla bilgi, çok fazla cephane veriyordu. Fakat Belki... belki onun kendisine aşık olmasına izin verebilirdi, eğer böyle şeylerin mümkün olduğuna inanıyorsa. Aşık olmadığı, ona bu şekilde hizmet etmek zorunda kalmadığı sürece, bu durumun kontrolünün kendisinde olduğu anlamına geliyordu.

Öyle değil mi?

"Tek başıma alışveriş yaptım," dedi, o muhteşem haftayı düşünerek. O kadar görkemliydi ki her şeyin ters gitmesine izin vermişti ve şimdi bile bundan pişmanlık duymuyordu.

"Bir konsere gittim ve sevmeyi seçtiğim müziğin içinde kendimi kaybettim. Geceleri şehirlerde yürüdüm. güpegündüz, tek başıma. Hatta bir spor kulübü buldum ve bir gün küçük bir futbol maçına katıldım. Hiç kimse bana diğerlerinden farklı davranmadı. İlk kez nefes almak gibiydi."

Hemen bir şey söylemedi. Ona dikkatle bakıyordu, yüzünde tam olarak çözemediğı garip bir ifade vardı. Yoğun, evet, ama sanki onu çözmeye çalışıyormuş gibi, sanki bir tür zeka oyunuymuş gibi.

"Başka bir şey mi bekliyardun?" diye sordu.

Başını salladı ve tabağına baktı. "Ne beklediğimi bilmiyorum."

Ama onda o bakış vardı. Bunun genellikle onun kraliyetle ilgili bir konu açtığında olduğunu anlamaya başlamıştı. Annesi de bir prenesti. Onun gibi.

"Annen hiç kraliyet hayatından çıkmaya çalıştı mı?"

Yüz ifadesi değişti. "Sanırım kız kardeşinizle

tanışmak isterim. Belki onu buraya getirebiliriz.

düğün."

Kışkırtmak mı istiyordu, yoksa insanlara her zaman nasıl olacağını söylemeye o kadar alışmıştı ki, kabul etmediği düşünle ilgili duygularını hiç dikkate almadı mı bilmiyordu.

"Seninle evlenmeyi kabul etmedim, Cristhian," diye kesin bir dille ifade etti.

O zaman ona baktı ve gülümsedi. buna tepki vermeli. Bu onun içinde bir şey gibi dalgalanmamalı. baş döndürücü likör. Gülümsüyordu çünkü onun ne istediğinin önemli olmadığını düşünüyordu.

Ve hala o anın çok fazla anısıyla zonkluyordu. geceye isim vermek.

"Benim hatam, Princesa," dedi, sesi alçak, boğucu bir tehditti. "Biraz daha çay?"

ONUNCU BÖLÜM

CRISTHIAN biraz ilerleme kaydettiğini hissediyordu. Zia çoğu konuda açık sözlüydü. Ailesi, yetiştirilme tarzı, çocukları için ne istediği hakkında.

Büyüleyici bir kadındı. Çok çeşitli ilgi alanları vardı ve bunların çoğu hakkında kolayca ve mutlu bir şekilde konuşuyordu. Onlarla başa çıkmanın en iyi yolunu belirlemek için ailesini kurcaladığında, garip bir figür ortaya çıkıyordu. İtaatkâr ama kendi olma ihtiyacıyla hareket eden biri. Otoriter bir baba tarafından kolayca manipüle edilebiliyordu,

Ama yine de cahil ya da aptal değildi. Amacının çoğu, en azından kendi ifadesiyle, kız kardeşini korumaktı.

Eğer orada bazı benzerlikler olduğunu hissettiyse, nasıl Kraliyet makinesini kendisiyle aynı şekilde görüyordu. Bunun üzerinde çok derin düşünmedi. Benzerlikler bir şey ifade etmiyordu. Herkes için en iyi sonuçları sağlamak için kontrol etmesi gereken bir durum varken değil.

Kız kardeşinden nasıl bu kadar korumacı bir şekilde bahsedebildiğini ve yine de onu nasıl terk ettiğini henüz anlayamamıştı.

Zia'nın kendi yarattığı karmaşayla başa çıkabilirdi. İstediklerini yapan ama bazen de yapmayan bu şımarık prensese bir anlam veremiyordu. Ve Zia'nın bu farklı görünen yönlerini araştırdıkça, Zia onun olmadığı zamanlarda bile zihninde daha fazla yer ediniyordu. onunla vakit geçirmek.

Biraz endişe verici ve benzersiz olsa da, aralarında hala dolaşan fiziksel alt akımlar olmasaydı, tüm bunlarla başa çıkabileceğinden oldukça emindi.

Hâlâ ondan etkilendiğini biliyordu. Ona karşı tepkisini gizleyemiyordu. Sorun şu ki, o da ona karşı kendi tepkisini gösteriyordu ve bunu umursamıyordu. Kız onun rüyalarına giriyordu, tıpkı onun kızdan hoşlandığını bilmeden önce olduğu gibi.

çocuklarını taşıdı. Sanki olayların bu büyük dönüşü hiçbir şeyi değıştirmemiş gibi.

Olması gerektiğı zaman.

Yine de Cristhian aklını kaybetmemiştı. Onunla sohbet etmeye, birlikte yemek yemeye devam etmişti. Onu etkilemeye çalışmıştı ve bunu başardığını düşünüyordu çünkü artık yüzünde o şüpheli ifade nadiren belirliyordu. Birkaç gün daha baş başa kalmaktan mutlu olurdu ama doktor randevusuyla ilgili bazı endişeleri olduğunu hissedebiliyordu.

Doktorun gelmesi için elinden gelen her şeyi yaptı, doktoru kapalı yollardan ve kar yığınlarından geçirmek için bir filo kiraladı.

Yine de evliliğın en iyi hareket tarzı olduğunu ve kesinlikle daha önce harekete geçilmesi gereken bir şey olduğunu düşünüyordu

doğum yapacağına dair herhangi bir işarete yaklaştıklarında, her üç tarafın da sağlıklı olduğundan emin olmak çok önemliydi.

Diğer her şey.

Hatta onları kaleye evlendirebilecek bir din adamı bulma konusunda bile endişeleniyorlardı.

Doktor karlı bir öğleden sonra, onu güvenli bir şekilde şatoya götürmesi için tuttuğı filoyla birlikte geldi.

Cristhian'ın takdir ettiğı orta yaşlı bir kadındı ve mükemmel iş çıkarması ve en az bunun kadar önemli olan kraliyet mensupları ve ünlülerle çalışıp onların sırlarının basına sızmasına asla izin vermemesiyle ün salmıştı.

Cristhian hâlâ Kral Rendall'la temasa geçmemiştı ve Kralın kendi adamları aylarca Zia'yı aramış ama bulamamışlardı.

adama cevap vermesi gerekiyordu.

Bunu ileriye dönük net bir yol çizerek yapacaktı. Bu mola kaçmak değildi. Bir savaş planı hazırlıyordu. Tıpkı bir zamanlar genç bir adamken yaptığı gibi, annesinin ailesiyle bağlarını koparmaya hazırdu. Aşağı yukarı.

Merdivenlerden Zia'nın odasına doğru yürürlerken doktor ona, "Muayene yapabilirim," diye açıkladı. "Ama babalık testi için bir laboratuara erişimimiz olana kadar beklememiz gerekecek.

yolların durumu hakkında endişeleniyorum."

Cristhian başını salladı. Babalık konusunda gerçek bir endişesi olmadığı konusunda Zia'ya yalan söylememiştii ama kendi çocuğu, onun çocuğu... Korumayla birlikte yasal kanıt da gerekecekti. Yani bundan sonraki adım bu olacaktı.

Süitinin kapısını çaldıklarında Zia kapıyı kendisi açtı. Kendisini tanıttı, kısa bir sohbet oldu ve sonra doktor işe koyuldu. Pek fazla ekipmanı yokmuş gibi görünüyordu ama Çalışırken neşeyle sohbet ediyor, Zia'yı yatağına yatırıp yastıklara yaslıyordu.

Hayati bulguları aldı, sonra süreç boyunca onlarla konuştu, inanılmaz derecede küçük bir cihaz olan sonogram makinesini açıklayarak görüntüleri doktorun yanındaki komodinin üzerinde duran dizüstü bilgisayar ekranına aktaracaktı. Cristhian cihazdan biraz şüpheliydi ama bir kez başladı... teknolojiyi tamamen unuttu.

Ekranda siyah ve gri vardı. Gri ve beyaz, siyaha karşı farklı şekiller oluştuyordu. Doktor küçük makinesini Zia'nın yuvarlak karnının üzerinde bir o yana bir bu yana tutuyordu. Düşünme sesleri çıkarıyordu ama Cristhian bunların ne anlama geldiğini hayal bile edemiyordu.

Sonra onu dinlemek zorlaştı, çünkü odayı dolduran garip vın vın sesinin bir kalp atışı olduğunu açıkladı. Ve sonra bir tane daha.

Çocuklarının kalpleri. Çarpıyor. Ses, içinde bir tür çığ gibi yankılandı.

Sonunda doktor makineyi Zia'nın karnından çıkardı ve Zia'ya rahatlaması için izin verdi. Dizüstü bilgisayarında birkaç tuşa bastı ve sonogram görüntülerinden birini açtı.

"Bu Bebek A," diye açıkladı ve başını, bir kolunu, bir dizini çizdi. Aynı şeyi Bebek B için de yaptı.

kalp atış hızlarından ve büyüme modellerinden bahsetti, ancak Cristhian onun bedenler olarak özetlediği şeyleri tam olarak tanıyabildiğinde hepsini alamadı.

Bugünlerde Zia'nın karnının büyüklüğünden bunların fiziksel kanıtlarını görmüştü. Zia'nın içinde iki çocuğun yuvalanması onu büyülemişti ama yine de... bu tamamen başka bir şeydi.

Kalpler atıyor. Hareket eden uzuvlar. Hayat. Yaratılmasında parmağı olan bir hayat. Belki de daha önce hiç yapmadığı bir şekilde henüz tamamen kabullenmesine izin vermedi.

Doktor Zia'ya, "Çok şanslısınız hanımefendi," dedi. "Her şey olması gerektiği gibi. Erken doğum için herhangi bir risk faktörü görmüyorum. Bu hızla giderse otuz altı haftaya kadar, hatta belki de daha sonrasına kadar dayanabilirsiniz. Elbette her şeyi yakından takip etmek isteyeceğiz ama her şey olması gerektiği gibi."

Ama Zia doktora bakmıyordu, o da bakmıyordu.

"İsterseniz cinsiyeti tartışabiliriz," dedi doktor. devam etti.

İkisi de doktora bakmadı. İkisi de ona cevap vermedi. Doktor boğazını temizledi ama Cristhian gözlerini Zia'nın gözyaşlarından alamadı. Bu şekilde Onunla ilgili her şey bir şekilde parlıyordu. Bilmiyordu. Her şeyin onu alt ettiğini hissetti. Sanki artık üzerinde durduğu, hayatta kaldığı temel o değilmiş gibi.

Sanki başka bir şey onu alt üst etmiş, kontrolünü ve gücünü elinden almıştı. Bu elbette gülünçtü ve bir kenara itilmesi gereken bir düşünceydi. Kontrol olmadan, sadece tehlike ve trajedi önümüzde uzanıyordu.

Doktor, "İkinize özel bir an vereceğim," dedi. "Hazır olduğunuzda sonraki adımları konuşabiliriz."

Cristhian'ın doktorun o sırada çıkıp çıkmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Daha az umursayamazdı da. Bakışlarını Zia'nın sayısız yeşilinden ayıramıyor gibiydi. Şimdi dökülen gözyaşları yanaklarını ısıltılı mücevherler gibi süslüyordu.

Gözyaşlarını fırçalayarak uzaklaştırdı. "Bu da ne?" diye mırıldandı, göğsünde ağır ve acı verici bir şey vardı ama yine de gözyaşlarının getirdiği acının yanında hiç kalırdı.

Zia başını salladı ve burnunu çekti. "Kalp atışlarını her duyduğumda ağlıyorum. Üzüntüden değil. Sadece çok şaşırtıcı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onlar sadece... bu dünyada var olmak üzereler ve ben..." Sesi cızırdadı ve belli belirsiz bir hareket yaptı.

Ama ne hissettiğini açıklamak zorunda değildi. Belki gözyaşı dökmeyecekti ama ne hissettiğini anlıyordu. eziciliği. Onların bu gerçekliği çok büyüktü. Çocuklar. Çocuklar. Er ya da geç gelecekler. Her biri bu dünyada var olacak ve yaşayacak kendi bireyleri.

Zia'nın elini tuttu ve yatakta onun yanına oturdu. Bir zamanlar onu dünyaya bağlayan çapanın bir benzerini bulmaya çalışıyordu.

Küçük bir "oh" sesi çıkardı, sonra ağzı kıvrıldı. Adamın elini sıktı ve karnına doğru çekti. Kadın avucunu oraya, çocuklarının kabarmasının hemen yanına bastırdı.

"Hissediyor musun?" diye sordu.

Ama ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu ve bilmemek onu tamamen suskun bırakmıştı.

O her zaman biliyordu.

Yanaklarında hâlâ gözyaşlarının izleri varken bile ağzı kıvrılmıştı, sanki adamın ne yapacağını bilemediğini anlamıştı. Kabul edilemez.

Ama adam bu konuda bir şey yapamadan, durumun kontrolünü tekrar yerine getiremeden, kadın adamın elini daha büyük bir güçle karnına bastırdı ve sonra adam Elinin üzerinde bir şey dalgalanıyordu. Eğer daha önce bağları kopmuşsa, bu her şeyin çapası haline geldi.

Çocuğu, hareket ediyor, orada, derisinin altında. Hayatının bu yeni versiyonu. Her şey için yeni bir neden. Geçmişten ziyade gelecekte doğan bir amaç.

Ve her şey Zia'ya odaklanmıştı. Sadece bu bebekleri taşıdığı için değil, hafifletici faktör olduğu için. O...

Bilmiyordu. Zihninde yarım yamalak şekillenen bu düşünceleri çok fazla irdelemek istemediğini fark etti. Bu yüzden onları bildiği tek yolla zihninden uzaklaştırdı.

Ağzını onunkine bastırdı. Aylar önce yaptığı gibi. Sanki eski bir soruya yeni bir cevap buluyormuş gibi. Belki de cevap oydu.

Çünkü o da onu öptü. Sanki o an onu da şaşkına çevirdi. Bu yeni hayatı taşımak, içinde büyütme ve her şeye alışmak için onca ayı varken, içindeki bir şeyi yeniden düzenledi.

Her şey değişmişti ama yine de tadı aynıydı. Onun kadar iyi hatırlamaması gereken bir aynılık. Yine de, tüm bu aynılığa rağmen, onun ellerinin altında farklıydı. Olgun, yuvarlak ve güzeldi. Ona doğru iç çekti.

Uzun bir yolculuktan sonra soluklanmak için bulduğu bu sarhoş edici his yeni, tuhaf ve baş döndürücüydü.

Kolları ona sarıldı. Son birkaç gündür görmezden geldikleri tüm sıcaklık ve alev aralarını aydınlattı.

Akıllı değil, her zaman akıllıyken. Kontrollü değil, her zaman kontrollüyken.

Onunla ilgili olanlar hariç.

Zia çok fazla şeyden oluşan bir fırtınanın içinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. Neşe. Korku. Umut ve endişe. İhtiyaç, istek, şehvet.

Ve aralarındaki imkânsız ve karşı konulmaz kimya. Buna karşı koyabileceğinden o kadar emindi ki.

Kaçınabileceğinden. Onun ani ve istenmeyen bir şekilde hayatına girmesi, zorlayıcı kararları ve kontrol sorunları ile birlikte, açıkça, tüm bunları ortadan kaldırmalıydı.

Ama hayır.

Pek çok erkeği öpmeye gitmiş de değildi. Sadece babasına yaptığı her şeyde söz sahibi olmayacağını kanıtlamak için küçük isyanları olmuştu, yaptığı son şeylerde söz sahibi olsa bile.

Ama hiçbir şey uzaktan yakından böyle hissettirmemişti. Sanki o geceyi tekrar yaşayamazsa ölecekmiş gibi.

Sadece bir kez, diye düşündü kendi kendine. O anın sıcaklığıydı bu. Zia kendini bu konuda ikna etmeye çalıştı. Sadece... bu kontrollerin hiçbirinde yanında kimse olmamıştı. Sadece

onu her zaman etkileyen bir duyguydu, ama bu duyguyu içine akıtabileceği biri vardı.

Ama o farklıydı ve bunu biliyordu. Ne kadar az hoşuna gitse de.

Onu öpüş şekli, onun yatağından ayrıldığından beri, hamile olduğunu öğrendiğinden beri ve sonra iki bebek olduğunu öğrendiğinden beri inşa etmeyi başardığı tüm sallantılı temelleri değiştirmek gibiydi. Bu yepyeni hayattaki her döşeme tahtasını sevgiyle yerleştirmişti.

Ve hepsine bir balta indirmiş. Hepsini parçalara ayırmış.

Bu öpücüğün alevinde umurunda değildi. Adamın kolları ona sarılmışken ve ağzı üzerindeyken kimin temellere ihtiyacı vardı ki? Elleri karnının üzerinde, büyüttüğü küçük hayatları korumaya çalışıyormuş gibi yumuşarken?

Ve sonra, sanki sadece onun için var olmuşlar gibi, içinde var olan her ateşi körüklemek için daha da alçaldı.

Onu istiyordu. Tekrar. Bunun bir hata olduğunu bilse bile. Geçici bir delilik, gerçekten. Ama bu geçici anda, bunun ne kadar iyi hissettireceğini bilmek kimin umurundaydı?

Bebeklerden biri uzun ve sert bir şekilde karnına doğru yuvarlandı. Ona karşı. Adam irkildi, geri çekildi ve gülmek istemesine neden olan bir tür şok içinde karnına baktı.

Ona değil. Sadece her şeye. Ve tüm bunlarla birlikte gelen bu garip, baş döndürücü sevinç, daha iyi bilmesi gerekirken

Birine, bir şeye inanmak. Ama bu hayatta, fark etmese de herkesin bir rekabet içinde yaşadığını kendine hatırlatmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onunla savaş halinde olduğunu hissetmek istemiyordu.

Bakışları buluştuğunda, kendine rağmen gülümsüyordu. Adamın bakışları sıcak ve ateşliydi. Ama ağzını tekrar ona dayamadı. Dikkatle, neredeyse nazikçe, onu bıraktı ve yataktan kalktı. "Doktor bekliyor." Bunu sanki biraz kontrolü varmış gibi söylemişti ama kadın Nefes almak için çırpınışını. Onun gözlerinde, kendininkileri tam olarak terk edemeyen vahşi ihtiyacı gördü.

Ama tüm bunların içinde bir kontrol çekirdeği bulabilirse yapabilir miydi? "Evet." Doktor. Sonogramlar, bebekler ve... tüm bunlar. Kontrol onda da olabilirdi. Onun kadar güçlü olabilirdi. Doktor bekliyordu çünkü daha fazla bilgiye sahipti.

Zia onun karanlık, yoğun bakışlarıyla karşılaşmak için kendini çelikleştirdi. "Cinsiyetini öğrenmek ister misin?" diye sormayı başardı ama sesi biraz boğuk çıkmıştı.

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Kıza öyle bir ateşle bakmaya devam etti ki, kız ona uzanmamak için ellerini yumruk yaptı.

"Evet, eğer bu senin için kabul edilebilirse." Sesi törpülenmişti ve ona onunla geçirdiği o gecenin pek çok parçasını hatırlatıyordu. Ağızı, elleri, sadece o karanlık, lezzetli sesiyle ona hissettirdiği şeyler.

Ama bu o gece değildi. Bu yüzden tam olarak bir soru olmasa da küçük bir baş sallama hareketi yaptı. Yine de, belki de yanında biri varken hazır olduğunu düşündü. Ya da belki de sadece zaman tükeniyordu ve hazır olması gerekiyordu.

Hoşuna gitse de gitmese de hazırды.

Yatak odasından çıktı ve birkaç dakika içinde doktorun yanına döndü. Bakışları Cristhian'dan Zia'ya, Zia'nın kızarmasına neden olacak şekilde geçti.

Bolca.

"Bay Sterling bana artık cinsiyeti öğrenmek istediğini söyledi."

Zia başını salladı.

"Bir oğlan," dedi doktor. "Ve bir de kız. Kız bebek şu anda erkek bebekten biraz daha küçük ölçülüyor, ancak bu ikizlerde çok yaygındır ve şu ana kadar bir endişe yaratmadı."

Bir oğlan. Bir kız. Zia bunun neden böyle bir şok yarattığını bilmiyordu. İkiz kız kardeşi olduğu için ikisini de hep kız olarak hayal ettiğini sanıyordu. Hatta Bir ya da iki erkek olabileceklerini bildiği halde bunu gözünde canlandıramamıştı.

Şimdi, babaları onun yanında dururken Çok fazla şeyi gözünüzde canlandırabiliyorsunuz. Daha koyu yüz hatları olan çocuklar. Biri ona benziyordu, diğeri de ona.

Bu onun yeniden ağlamak istemesine neden oldu.

"Bay Sterling? Bize müsaade eder misiniz? Anne adayıyla özel bir görüşme yapmak istiyorum."

Cristhian doktora kaşlarını çatı, ama sonra Zia'ya baktı ve Zia'nın anlayamadığı garip bir duygu yüzüne yayıldı.

Başını salladı. "Pekâlâ." Zia'ya son bir kez kafa karıştırıcı bir bakış attı ve sonra dönüp yatak odasını terk etti.

Zia bakışlarını kapıdan ayırmak ve doktora kibarca gülümsemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Yollara falan göğüs gerdiğiniz için teşekkür ederim. İçimi rahatlattınız."

"Çok sevindim. Hamileliğin bu son haftaları stresli olabilir ama emin olun, size çok iyi bakılacak. Bir doktor olarak şunu açıkça belirtmek isterim. Her ne kadar Bay Sterling'in isteği üzerine ve ücreti karşılığında hamileliğinizin geri kalanında burada kalacak olsam da, benim görevim size karşı, hanımefendi. Sizin sağlığınız ve çocuklarınızın sağlığı. Her türlü sorunuzla bana gelebilir, her türlü fikrinizi söyleyebilirsiniz. Ve tavsiyelerimde her zaman dürüst olacağım."

Zia kadına gözlerini kırptırdı. Tüm bunları duymak güzel olsa da, o kadar ilerisini düşünmemişti sanırım. Cristhian'ın bir doktor tutabileceğini düşünmemiştim.

onun sağlığını ön planda tutmazdı.

Ne korkunç bir düşünce. Ama doktor konuşmaya devam etti.

"Pek çok tanınmış kişiyle çalıştım. Zengin ve güçlü. Sicilim her türlü şaibenin üzerindedir. Bir kez bile dedikodu kaynağı olmadım. Ne de güçlü bir adamın birinin sağığı üzerinde söz sahibi olmasına izin verdim."

"Bunları duymak çok rahatlatıcı elbette," dedi Zia dikkatle. "Ama ben... Sanırım bunun nereden geldiğini bilmiyorum."

"Cinsel ilişi söz konusu değı," dedi doktor kesin bir ifadeyle.

Zia neredeyse kendi tkrğnden başka bir şey yutmuyordu. "zr dilerim?"

"Nasıl hissettiğinizi izlemek isteyeceksiniz. Eğı her hangi bir kramp, kanama ya da sonrasında rahatsızlık hissederseniz, bundan kaçınmak isteyeceksiniz."

Zia yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Kollarını karnına sararken konuşmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Onları riske atmak istemem."

Doktor sanki bu çok normal bir konuşmaymış gibi omuz silkti ve öyle olduğunu düşündü. Evli ya da ilişkisi olan ebeveynler için. şüphesiz bu insanlar için çok basitti.

Ama Cristhian ve onun için hiçbir şey kolay değıldi. Doktor ne derse desin.

"Biz her zaman bir annenin, özellikle de ikizlerde, mümkün olduğunca erken doğımasını isteriz" dedi. iyi çalışılmış bir konuşma yapıyor. "Ama siz çok sağılıklısınız, bebekleriniz de çok sağılıklı. Bu aşamada riskler minimum düzeyde. Bu her zaman değışebilir ama değışmeyebilir de. Sizin de kendi istek ve ihtiyaçlarınız var hanımefendi. Bunlar geçerli,

Bu da yle. Ama sizin için de bir gereklilik değıl."

şimdi her şey garip bir şekilde anlam kazanmıştı. Doktor, yeşil ışığın bir şey ifade etmediğini anladığından emin olmak istiyordu.

Çünkü Cristhian ona ödeme yapıyordu, ama bu tamamen makul bir seçenektir. Ama bir uyarı bıraktı,

Çünkü hiç şüphesiz kadınlar da onun durumunda olmuş ve sağlıklarını denetleyen erkeklerin ilerlemeleriyle uğraşmak istememişlerdir.

"Ne zaman ihtiyacınız olursa hizmetinizdeyim," dedi doktor. Zia başını sallamayı başardı. "Teşekkür ederim. Minnettarım.

Gerçekten."

"O halde başka sorunuz yoksa sizi yalnız bırakayım." Zia başını salladı. Hayır. Soru değil. Belirsizlik, evet.

Ama sorular değil. Doktor onu kızıyla yalnız bıraktı.

dönen düşünceler. Kendini iterek yataktan kalktı ve pencerelerden birine doğru yürüyerek tüm o beyaza baktı.

Kar yağışı yine durmuştu ama şatonun etrafında hâlâ çok fazla kar birikmişti. Hâlâ kendini kandıramayacağını bildiği bir masal dünyası gibi hissediyordu.

Ama olmak istiyordu. Sadece bir ya da iki gün daha. Kandırılmış ve aptal. Sorumluluk ve kontrolün acı gerçekliği yerine sonsuza dek mutlu masallarına inanmak ve Sevdiklerini elinden geldiğince korumaya çalışıyordu.

Beau. Onun
bebekleri.

Listenin sonu.

Cristhian yatak odasına girdi. Kapıyı arkasından kapattı. Ve Zia burada hâlâ bir seçim yapması gerektiğini biliyordu.

Bedeninin arzularına boyun eğmek zorunda değildi.

Beynini kullanabilir, tüm bu olanlardan sonra garip bir şekilde yaralanmış hisseden kalbini koruyabilirdi.

Ama yapmadı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ZIA ulaşamayacak bir yerde, güzel bir heykel gibi duruyordu. Doğurganlığın ve kadın güzelliğinin bir örneği. Asil. Bilgili. Dışarıdan gelen ışık bir tür fener gibi onu aydınlatıyordu.

Bir an için, sadece bir an için, Cristhian kendini dizlerinin üzerinde, onun ayaklarının dibinde tapınırken hayal edebildi.

Aşkla ilgili sorun, mi princesa, bizim kontrolümüzün ötesinde olmasıdır. Ve biz de onlarınkinin ötesindeyiz.

Bazen anılarını çocukluğunun anlık görüntüleri yerine rüyalar olarak düşünmeyi tercih ediyordu.

Ama kafasındaki ses babasınınkiydi -Amerikan aksanı ve her şeyiyle- ve anne ve babasının birlikte, kraliyetle ilgili küçük bir şey için ağlarkenki görüntüsü gerçektir. Kafasına takılmıştı. Çünkü babası onu orada görür görmez yanına çağırmıştı. Pikniğe gitmeleri için ısrar etmişti. Annesi de ağlamayı bıraktı. Mükemmel bir öğleden sonra geçirmişlerdi.

Bu şekilde hissetmesinin nedeni o mutlu anı, o piknik, babasının sevgisiydi. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Buna izin vermezdi. İşler zaten çok karışık.

Öyle değil miydi?

Cristhian ne yaptığını anlamadan önce bir adım geri çekildi. Geri çekilmek mi? Asla. Çenesini kaldırıp onu incelemeye devam etti. Ama bunun bir faydası olmadı. Güzel bir siren gibiydi, onu rotasından çıkarıyor.

"Ondan hoşlandım," dedi Zia sonunda. "Mükemmel bir seçim yapmışsın."

"Buna sevindim. Çocuklar doğana kadar mülkte kalacak."

Kadının yüz ifadesinde tam olarak anlayamadığı bir şey geçti ama kadın bir elini karnının üzerine koyarak

Koruyucu bir hareket, sanki bir şeyden korkuyormuş gibi.

O anda keskin, kıvrımlı bir ihtiyaç onu ele geçirdi. Bunu açıklamanın tek yolu buydu. Ona doğru ilerledi. "Her şeyin en iyisine sahip olacaksın, Zia." Omzuna dokundu, rahatlatmakta hiç iyi olmamasına rağmen kendini durduramıyor gibiydi. Ama bu korkuyu yatıştırmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. "Endişelenecek bir şey yok."

Küçük bir kahkaha attı. "Bunu ancak bir erkek söyleyebilir. Endişelenecek o kadar çok şey var ki." Yine de elini onun omzuna koydu ve ona gülümsedi. "Ama ben takdir ediyorum. Aynı şeyi istediğimizi biliyorum. İki mutlu, sağlıklı bebek."

"Evet." Ama sanki bir şeyi atlıyor gibiydi. Bunun ne olabileceği hakkında hiç düşünmek istemedi. Çünkü çocukları her şeyden önce gelirdi. Kendi mutluluğundan önce. Ve onunkinden. Onların hayatlarını düzenleyecekti, böylece her şey kendisinininkinden daha iyi olacaktı.

Bu onları bir yol ayrımına getirdi, çünkü onun kendini ön planda tuttuğunu biliyordu. Bunu ona açıkça belirtmişti ve çocuklarına bunu yapmasına izin veremezdi. Yine de çocukları aralarındaki bu çatışmayı asla bilmeyeceklerdi. Cristhian bunu sağlayacaktı.

Zia'yı istiyordu, evet. Onu neyin gerekli olduğuna kör eden bir ihtiyaçla. Doğru olanı. Onun gücü böyleydi, ama o kendini kontrol eden bir adamdı. Her şeyin kontrolü ondaydı.

Gidebilir.

O giderdi.

Ama eli onun elinin üzerindeydi. Vücudu çok yakındı. O yemyeşil ağzı yukarı doğru eğilmişti, hemen ulaşabileceği bir yerdeydi. Bir tat... Küçük bir tat neydi ki? Sadece aşkın bir seçenek olduğunu düşünmesini sağlayacaktı.

Belki de bunu aşk sanacaktı. Onu öpebilir ve kontrolü elinde tutabilirdi. Çünkü eğer onu seviyorsa, bu ihtiyacı olan tek şey kontrol olacaktı.

Kafasının içinde uyarı zilleri çaldı. İşinde dinlediği türden. Asla hafife almadığı o içgüdüsel hisler. Çünkü sık sık ona nerede yanlış yaptığını söylüyorlar, yanlış bir yola girdiği konusunda uyarıyorlardı.

Bugün, onları görmezden geldi ve ağzını onunkine bastırdı. Sadece küçük bir tat daha. Kendisi için değil, onu kandırmak için. Onu.

Öpücüğüne karşılık verdi, daha iyi bir açığı yakalamak için ayak parmaklarının ucuna kalkarken avuçlarını yanaklarına bastırdı. Tatlı ve güzeldi, aynı zamanda adamın vücudunda bir sarsıntı yaratacak kadar da ısırgandı.

Kontrol. Kontrol bende.

Bundan emindi.

"Doktor güvenli olduğunu söyledi," diye fısıldadı onun ağzına doğru. Ona ve içinde boğulduğu sayısız renkten oluşan o siren yeşili gözlere baktı.

Çünkü bu basit bir cümleydi, ancak yüz ifadesi bu cümlenin ardında çeşitli karmaşıklıklar olduğunu gösteriyordu.

Güvende. Sadece güvende değil, Zia burada durmuş ona yol veriyordu. İkisi için de güvenli olmadığı halde. Tıpkı o ilk ve tek gece gibiydi. Bir kontrol kaybı. Hiç şüphesiz sonsuza dek yankılanacak sonuçlarla doluydu.

Sonuçların ne olduğunu biliyordu. Kontrolünü bıraktığında ne olduğunu biliyordu.

Yine de onu öptü. Derin ve sert, aylarca süren hayal kırıklığını içine akıtarak. Çünkü o nasıl Kendi isteği dışında onu hayal etmişti. Onu nasıl istediğini ve başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi isteyemediğini.

Onu bir şekilde mahvetmişti ve bu kontrol gibi hissettiriyordu. Bir şeyi geri almak gibi. Böylece onun ağzına sahip oldu. Gömleğini üzerinden kaldırdı ve yere düşmesine izin verdi, göğüslerine, çocuklarını taşıdığı karnına sahip çıktı.

Çok mükemmel, gür ve canlı. Onun her bir santimetresinde durmanın yapmadığı bir vahşilikle hatırladı, ama kadın değişmişti. Daha dolgun, daha yumuşak olmuştu. Bu yüzden onun bu yeni halini katalogladı, onu yatağa yatırdı, çıplak ve

Sadece onun için mükemmeldi. Onu inceledi, elleriyle, gözleriyle

Ağzını. Ta ki bu büyük yatağın üzerinde kıvranarak onun adını hıçkırı hıçkırı söyleyene kadar.

Onun. Onun. Çünkü birlikte kendilerinden daha büyük bir şey yaratmışlardı. Sadece birlikte geçirdikleri gecenin sonucu değil, her şeyi kapsayan bu şey onun kontrolünü, kesinliğini elinden almıştı. Onu olduğu her şeyden sıyırdı.

Çünkü şu anda sadece onun olabilirdi.

Kendi kıyafetlerini çıkardı, avuçlarını iç uylukları boyunca ilerleyerek onu kendisine açtı. Uzun, yavaş bir hamleyle içine kaydı, zevk dalgası ve sağ bir patlama gibi içinden geçiyordu. Sanki o sabah yatağından ayrıldığından beri işler yolunda gitmemişti ve şimdi

sonunda tekrar olabilirlerdi.

Kadın haykırdı, neredeyse anında onun etrafında titredi. Her zaman o kadar duyarlıydılar ki, sanki birbirlerinden başka hiç kimsenin bilemeyeceği bir zevk almak üzere tasarlanmışlardı.

Bu yüzden yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket ederek onu bir kez daha o baş döndürücü zirveye çıkardı. Zevkin onun muhteşem yüz hatlarını nasıl kovaladığını izledi.

Ağzının onun ismini oluşturmalarını izledi,

Ve kızın bir kez daha onun etrafında kendini kaybettiğini hissetti.

Kız ona tutunurken kendi salıverilişini kükreyerek haykırdı, güçlü ve emin. Ama bunların hiçbirini hissetmiyordu. Kadın onun içine doğru yuvarlanırken, adam onu kendine doğru çekerken, tüm o girdap gibi dönen hazzın altında korku gizleniyordu.

Onu çok sıkı tuttuğunu biliyordu. Bu onun kontrolü dışındaydı. Kurallarının ötesinde. Tüm sınırlarını aşmıştı ve onları tekrar yerine oturtması gerekiyordu. Bu durumu kontrol altına almanın tek yolu, her şeyin onun uygun gördüğü şekilde gerçekleştiğinden emin olmaktı.

"Benimle evleneceksin, Zia."

Bunu söylememeliydi. Ona ne olduğunu bilmiyordu. Sadece her şeyin doğru ve yerinde olması ve onun da...

Benimkini.

Ama o şekilde değil. O şekilde değil. Sadece şu şekilde...onlar... Bu onun her şeyi düzeltmesine izin verecekti. Dünyayı düzeltmesine.
Çocukları için. Hepsi bu kadardı.

Zia, birinin bir şeyi bu kadar çabuk, bu kadar derinlemesine mahvedebilmesine hayret etti. Bir an için, ilk gecelerinde sahip oldukları şeyi bulmanın zevki ve neşesi onu tamamen ele geçirmişti. Tüm bunlardan iyi ve doğru bir şey çıkabileceğine dair bir parça umut vardı.

Sonra da onu ezdi. Orgazm hl inden geğerken. Onun çok sıkı kavrayışından, o ateşli, neredeyse vahşî bakışlarından sıyrıldı.

Belki daha sonra onun yüzündeki kontrolszlğn ne anlama geldiğini düşünebilirdi. Belki daha sonra ona biraz şüpheyle yaklaşabilirdi. Ama şimdi ve burada? Kendini korumanın tek yolu saldırmaktı.

"Yani, bu bir soru değil," dedi, yerde kıyafetlerini ararken. Onları bulamayınca yataktan bir battaniye çekip aldı ve etrafına sardı.

Tehlikeli bir şekilde hırlamaya yakın bir ses çıkardı.
"Uygun hareket tarzı budur."

"Babamla mı konuşuyordun? Aynı babam gibi konuşuyorsun. onu." Bu muhtemelen onun zihninde sadece bir hakaretti. Ama bu ona ne kadar aptal olabileceğini gösteriyordu. Herhangi bir kral kadar kontrol takıntısı olan bir adam tarafından bu kadar tüketilmek ona kalmıştı.

Pantolonunu çekti, bir şekilde mkemmел bir iş adamı gibi ve kontrollü görünürken, şüphesiz battaniyesine sarılmış gülünç bir patates gibi görünüyordu.

Bir bakışıyla onu dağladı. "Beni yatağına alamazsın ve evliliğe karşı çıkamazsın."

"Sanırım sadece yapabileceğimi değil, yaptığımı da göreceksiniz." "Sırf bunun için aykırı davranıyorsun."

Kafasının içindeki küçük bir ses "Öyle değil mi?" diye fısıldasa da başını salladı. Ama ne kadar aykırı olursa olsun, bunun böyle bir şeyle ilgisi yoktu. Çünkü bu onunla ilgili değildi.

Bu onların geleceğiyle ve çocukları için doğru bir gelecek olmasını nasıl sağlayabileceğiyle ilgiliydi.

"Hayır, Cristhian. Bir kontrolcü devden diğerine geçmeyeceğim. Hayatımda söz sahibi olacağım, çocuklarım da öyle."

"Çocuklarımız."

"Bizim" paylaştığımız anlamına gelir. Bizim demek iki kişinin dahil olması demek. Bizim demek, sadece bir şeyler sipariş edip öyle olmasını sağlamak demek değildir. Bizimki bir uzlaşmadır."

Çenesini o kadar sıkı tutuyordu ki kendi dişlerini kırıp toz haline getirmemesi mucizeydi. Gözlerinde öfke kaynıyordu ama konuştuğunda sesi çok sakindi. Çok soğukkanlıydı.

"Gösterdiğiniz her şey sadece kendinizle ilgilendiğinizi gösterirken, bizim ne anlama geldiğimiz konusunda ders vermeye kendinizi yetkili hissetmeniz ilginç."

Acıtmamalıydı. Onun kendisini yabancından daha fazlası olduklarını düşünerek kandırmasına izin vermemeliydi.

Birkaç gün

Yemekler ve sohbetler birini yeterince iyi tanıdığınız anlamına gelmiyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Ne düşünürse düşünsün ya da düşünmesin, onu bizimkini anlayamayacak kadar bencil biri olarak gördüğü açıktı. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, onun sakin ve soğuk tonunu kullanmaya çalışarak.

Hemen cevap vermedi. Ona baktı, tüm vücudu patlamaya hazır mış gibi gergin görünüyordu. Ama bunu yapmadı, bu konuda ona biraz hak verebilirdi.

Uzun ve gergin bir sessizlik anından sonra, "Makul olmaya istekli olacağınızı umuyordum," dedi.

"İyi bir seksin beni aşık olduğumuza ve hemen evlenmemiz gerektiğine inandıracağını umuyordun." Bu da neredeyse ağlamasına neden oluyordu. Bunu sadece bir

silah olarak kullandığını, karşı konulmaz bir ihtiyaç olduğunu hissetmediğini. "Anlamadığın şey şu ki, ben zaten seksi biliyordum.

iyiydi, Cristhian. Mesele bu değil." Buruşuk yatağı işaret etti. "Bu, herhangi bir şey hakkındaki fikrimi değiştirecek yeni bir deneyim değil."

Yüz ifadesi değişti... neredeyse tutuklandı. Sanki kadın onu tam ortasından bıçaklamıştı ve canının yandığını görününce şaşırmıştı.

Bu konuda ne düşüneceğini ya da neden kendisini kk ve incinmiş hissettirdiğini bilmiyordu.

Sonra her şeyi düzeltti. Kontrollü, dünyayı yöneten Cristhian Sterling'e geri döndü. "Hemen babanla temasa geçip ona bulunduğunu bildireceğim ve evleneceğiz."

şok olması kesinlikle çok saçmaydı. Incindim. O daha iyi biliyordu. Ama bir şekilde... onu kandırmıştı. "Aşk ihtimaline ne oldu?"

Ona sanki bir sakız parçasıymış gibi baktı. Sanki sakız cesaret edebilirmiş gibi ayakkabısının altına vurdu. "Mantıklı olabileceğinizi düşünmüştüm. Düşündüm ki, belki de şımartılmış prenses görünümünün altında, çocuklarına verebileceği hayat için kendisinintesini görebilen bir kadın olma ihtimali vardı. şimdi yanıldığımı görüyorum, benim yolumdan ilerleyeceğiz."

Normal nefes almaya, düşmek isteyen gözyaşlarını kontrol altında tutmaya çabalıyordu. Güçlü olacaktı. Onun umursamadığını düşündüğü o çocuklar için. Çünkü o bir paspas olmayacaktı. Onun için boyun eğmeyecekti. Çünkü Zia çok iyi biliyordu ki, böyle bir anne hiç de iyi bir anne

değil. "Evet demeyeceğim."

"Sana ihtiyacım olmayacak." Ve böylece, hızlı ve emin adımlarla odasını terk etti. O kadar hızlıydı ki, onunla tartışacak kelimeleri bile bulamadı.

Onu evlenmeye zorlayamazdı. Ne derse desin.

Babanı arayacağım.

Ne olmuştu ki? Ne yapacağını şaşırmış bir halde yatağın kenarına çöktü. Seks nasıl bu hale gelmişti? Nasıl olmuştu da

Ortak bir zemin bulabileceklerini düşünmeleri bu kadar çabuk mu değışti?

Bu kadar yanlış ne yapmıştı?

Başını iki yana salladı. Hayır, kendini suçlamayacaktı. Tam olarak değil. Hatalar yapmıştı, evet. Gardını düşürmüştü ve sonra da bu kadar aptalca bir şeye izin vermişti. kimya onun sağduyusunu gölgeliyor.

Çünkü evliliğe atlamak istememek iyi bir karardı. Eğer evlenirlerse, tüm söz hakkı onda olacaktı. Onun üzerinde, çocuklar üzerinde. Uzlaşma olmayacaktı.

Aşk hakkında istediğı kadar konuşabilirdi ama ona sunacak bir şey yok. Onun gibi bir adamı korumanın hiçbir yolu yoktu. Onun için aslında işe yaramaz bir nesne olan birini nasıl sevebilirdi?

İlk kez o çocukları hayal etti. Cristhian onlara babasının ona emrettiğı gibi emirler veriyordu. O da Elbette annesinin hiç yapmadığı gibi onları savunacaktı.

Ama bu yeni görselleştirmede, gerçek çocuklarla, Cristhian'la, neredeyse annesinin neden pes ettiğini anladığını düşünüyordu.

Çünkü hangisi daha kötüydü? Patlamadan kaçınmak için boyun eğmek mi, yoksa patlamaların kendisi mi? Eğer Cristhian'la çocuklarının önünde dövüşürse, bu onlar için gerçekten daha iyi olur muydu? Annesinin kavga ettiğine hiç tanık olmamıştı ve hep bunu istediğini düşünmüştü.

Ama şimdi... kendisi anne rolündeyken, o kadar emin değildi. Bu iki küçük çocuk için güvenli olmazdı. Kızgın ebeveynler, çatışan ebeveynler.

Peki bunu nasıl düzeltti?

Titreyen elleriyle telefonunu çıkardı.

Beau. Yardıma ihtiyacım var.

ON İKİNCİ BÖLÜM

CRISTHIAN öfkenin azalmasını bekledi ama azalmadı. Sadece... tersine döndü. Çünkü Zia'nın olduğu kadına ne kadar kızgın olsa da, asıl ve kalıcı öfke kendisineydi.

O gün doktorla olan her şeyi yanlış idare etmişti. Ve sonraki iki gün boyunca da onun görmezden gelmesine izin verdi.

Doğru olduğunu bildiği tüm planları düzenlerken ondan uzak durdu.

Haklı olduklarını anlamak için onun da aynı fikirde olmasına ihtiyacı yoktu ve kendi görüşünü kabul etmesi için ona yalvarıp yakaracak hali de yoktu. Evli ebeveynler, bir arada yaşarken

Aynı çatı: Çocuklarının hak ettiği buydu ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Bu yüzden hatırı sayılır miktarda para kullanmış ve havaalanından kaleye kadar tüm yolları temizletmek için. Bu yüzden İspanya'daki ana üssünden uçakla personel getirtmişti. Bu yüzden Zia'nın ailesi kulübeye doğru yola çıkmıştı ve her an gelebilirlerdi.

Yarın bir kraliyet düğünü yapacaklardı. Kim onaylarsa onaylasın. Gelini bile.

Babalık testi yapıldıktan sonra avukatlar devreye girecekti. Her şey dikkatlice ve yasal olarak belirlenecekti. Böylece ne kral ne de kendi sözde "ailesi" çocuklarının hayatında söz sahibi olacaktı.

Her ne pahasına olursa olsun korunacaklardı.

Bunu çok düşünmüştü. Belli ki Zia'dan daha fazla. Elbette, babasından birkaç aylığına kaçmıştı ama sonra Kral Rendall onu bulması için Cristhian'ı tutmuştu ve Cristhian bu tür konularda en iyisi ve en ketum olanı olsa da, muhtemelen Kral Rendall'ın onu bulması için tutabileceği başka biri daha vardı.

Sonra ne olacaktı? Kaçmaktan başka bir planı var mıydı?

Anne ve babasını düşündü ve son zamanlarda neden onların aklının bir köşesinde olduğunu bilmediğine kendini ikna etti. Bunun nedeni, kendisinin de bir ebeveyn olma sürecinde olmasıydı.

Aşkla ilgili değildi. Korkunç bir şekilde sona eren kendi kaçış girişimleriyle ilgili değildi.

Çünkü Zia'nın anlamadığı şey, koşmanın Uzaklaşmak asla bir çözüm olmayacaktı. Onun koruması altında olmak ilerlemenin tek yoluydu ve bunu boşa harcamanın hiçbir anlamı yoktu.

onu kazanmak için daha fazla zaman harcayamam.

Cristhian bunun neden her zamanki kararlarından farklı hissettirdiğini bilmiyordu. Neden her sabah içinde garip bir gerginlikle uyanıyordu, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı, sanki

Uykusunda sürekli kavga ediyordu.

Ergenliğinden beri bu kadar anlamsız bir şeye izin vermemişken, neden duyguların ve ikinci düşüncelerin kendisini rahatsız ettiğini bilmiyordu.

Burada ikinci bir düşünce yoktu. Kontrol herkesi güvende ve sağlam tutacaktı.

Planını uygulamaya koymuştu, şimdi herkes bunu görecekti. Ve artık hiç kimse Yolda.

Bu düşünceyi acımasızca bir kenara itti. Çünkü bu ailesiyle ilgili değildi. Bu onun şimdiki zamanıyla ilgiliydi.

Ofisinde durmuş, malikânesinin inişli çıkışlı tepelerini gören büyük pencerelerden birine bakıyordu. Her yer pitoresk bir beyaza bürünürken, sağanak yağışlar yeniden başlamıştı.

Bir kar küresi, bir kartpostal, bir peri masalı. Ama ne zaman bile Dışarıdan her şey güzel görünse de, içeride hala dağınık ve belirsiz bir hayat vardı.

Bu yüzden Cristhian olan bitene kendi kontrol damgasını vurmak zorundaydı.

Küçük kraliyet konvoyunun kulübeye yanaştığı haberini alınca ofisinden çıktı ve onu karşılamaya gitti.

misafirleri. Bakan biraz gecikmişti ama Cristhian'a bugün geç saatlerde geleceğine dair güvence verilmişti.

Cristhian, Zia'nın odasında saklanmaya devam etmesine izin vermeye karar vermişti. Ailesinin geleceğini bilmediğini düşünüyordu. Tabii kız kardeşiyle iletişim kurmadıysa. Mümkündü ama Cristhian onu planlarından haberdar etmekle ilgilenmiyordu.

Hoşuna gitse de gitmese de onların bir parçası olacaktı, bu yüzden sadece daha fazla çatışmayla sonuçlanacağına şüphe olmayan bir konuşma yapmanın anlamı yoktu.

Çatışmayla işi bitmişti.

Bir personel büyük ön kapıyı açarken, daha fazla personel kraliyet ailesini içeri aldı.

"Majesteleri. Ekselansları." Evinin eşiğinde duran üç asilzadeye kısa bir selam verdi. "Hoş geldiniz."

Kraliçeyle daha önce tanışmamıştı ama ufak tefek şeyler görebiliyordu.

ve içindeki Zia'nın parçaları. Yeşil gözler, keskin çene. İfadesi muhteşem bir mesafedeydi ama kocasının kolunu öyle sıkı kavramıştı ki elinin eklemleri bembeyazdı.

Kral ve kraliçenin arkasında, sanki bilerek saklanmaya çalışıyormuş gibi duran genç kadın, hiç şüphesiz Zia'nın kız kardeşiydi. Zia'nın ikizi. İkizlere göre birbirlerine pek benzemiyorlardı. Elbette, renklerinde bir kardeş benzerliği vardı, ama daha çok birbirlerinin izleri gibi bir şey beklediğini sanıyordu. Ama Zia'nın uzun boylu, atletik ve heybetli olduğu yerde Beaugonia daha küçük ve yumuşaktı. Gözleri daha elaydı ama keskin ve her şeyi içine alıyordu, kendini mümkün olduğunca merkezden uzak tutsa bile.

"Umarım iyi yolculuk etmişsinizdir. Uzun bir yolculuk olmadığını biliyorum, ancak akşam yemeğinden önce dinlenmek isterseniz personelim size odalarınızı gösterebilir."

Kral Rendall açıkça artan bir şüpheyle ona baktı. "Kızımı bulduğunuzu iddia ettiğiniz için buraya nezaketen geldim."

"Bu nezakete minnettarım," diye cevap verdi Cristhian. rahat bir gülümseme. Kraliyet ailesinin eşyalarını getiren çalışanlarına eliyle işaret etti. "Size odalarınızın yolunu gösterecekler."

"Kızım nerede?" diye sordu kraliçe. Kral Rendall ona keskin ve onaylamayan bir bakışla baktı ama kraliçe onu görmezden gelerek endişeli bakışlarını Cristhian'dan ayırmadı.

"Akşam yemeği için bizimle buluşacak. Konuşacak çok şeyimiz olacak." Cristhian bir dakikası olduğundan emin olmak istedi.

Kralla oturup, bu işi toplu olarak halletmeden önce ona durumun tamamını açıklamak. Krala, Cristhian'ın hangi toprakları yönettiği umurunda olmadığını, bu çocukların Cristhian'ın olduğunu açıkça belirtecekti. tek başına sorumluluk.

Cristhian dikkatini henüz konuşmamış olan tek kişiye çevirdi. Beaugonia'ya gülümsedi, ama o kesinlikle gülümsemedi. "Zia sizi gördüğüne çok sevinecek Prenses."

Yine de Zia'nın kız kardeşi ne konuşuyor ne de ona daha az kuşkuyla bakıyordu. Şüphesiz Ziya onun kafasını masallarla doldurmuştu. Peki, öyle olsun.

Kimsenin onayına ya da kabulüne ihtiyacı yoktu. Bir düğün olacaktı. Yarın.

Arkasında garip bir ses duydu, omzunun üzerinden baktı ve Zia'nın merdivenin tepesinde durduğunu gördü. Karnı balkon tarafından gizlenmişti. "Beau." Bir an için Zia'nın yüzünde gerçek bir sevinç parıltısı belirdi.

Cristhian göğsünün ortasında garip bir acı hissetti.

Böyle bir neşenin kaynağı olmak istediği için değil. Ne kadar gülünç. Planlarını mahvettiği içindi. Bir kez daha.

Ama kaşlarını çatmadı. Onu azarlamadı. Sadece Çünkü kral ve kraliçenin önünde kötü görünecekti.

Merdivenlerden koşarak inen ve kız kardeşine yaklaşan kızın yüzündeki sevinç onu büyülediği için değil. Kollarını birbirlerine sarma şekillerinden dolayı değil

Diğerleri onu yalnız hissettiriyordu. Onları uzun zamandır kayıp arkadaşlar gibi birbirlerinin kollarında sallanırken izlemek içini ısıttığı için değil. Aralarındaki neşe o kadar fazlaydı ki Cristhian bunu neredeyse kendisi de hissedebiliyordu.

Kendine rağmen gülümsedi, çocuklarının da birbirlerini aynı şekilde selamladığı bir gelecek umuduyla.

Orada kendisi için bir umut olmadığı kesin.

Kral ve kraliçe belli ki bu sevinci paylaşmıyordu. Kraliçenin gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı. Kral sanki birkaç kişinin kafasının kesilmesini isteyecekmiş gibi görünüyordu.

Çünkü Zia, Cristhian'ın planladığı o nazik duyuruyu mahvetmişti.

Oh, pekâlâ. Cristhian gözlerini Zia'nın mutluluğundan kaçırmak için kendini zorladı ve krala döndü. "Hepinizi neden buraya çağırdığımı şimdi anlıyorsunuz efendim. Ve neden bir düşün olacak yarın olacak."

Zia'nın Beau'yu görmekten duyduğu sevinç, sadece anne babasının orada dikilmesiyle değil, Cristhian'ın sert açıklamasıyla da hemen bastırıldı. Bu durumun gerçekliğiyle. Çünkü onu kurtarmaya gelen Beau değildi.

Cristhian saçmalığını sürdürüyordu.

Son iki gün boyunca sessiz kalarak, onunla hiç vakit geçirmeyerek kendini kandırmasına neden izin verdiğini bilmiyordu.

Ondan uzak durmanın kendisi için bir ceza olduğunu düşünecek kadar neden aptal olduğunu bilmiyordu.

Ona hissettirdiği gibi. Çünkü konuşmalarını, onun varlığını özlemişti. Ve bununla ne yapacağını bilmiyordu.

Babasıyla ne yapacağını bildiğinden daha fazla. orada duruyordu. Kızgın ve tehditkâr görünüyordu. Çünkü onu buraya Cristhian getirmişti.

Bu yüzden babasından korkup korkmadığıyla hiç ilgilenmiyordu, her ne kadar bu soruyu sormuş olsa da ve gerçekten endişeli görünüyordu.

Ne kadar aptalmış. Ama bunun acısı altında ezilmesine izin veremezdi. Koruması gereken bebekleri vardı. Herkesten.

"Düğün olmayacak," dedi Zia kararlılıkla, ama belki de Beau'ya ne kadar sıkı sarıldığı için tüm bu kararlılığı azalmıştı. "Sana ne söyledi bilmiyorum baba-"

"Bu kadar yeter, Zia," dedi kral, onun üzerinden konuşarak. "Cristhian ve ben bu konuyu özel olarak görüşeceğiz."

Zia o zaman Cristhian'a baktı, ne yaptığını sandığını merak ediyordu. Ama yüz ifadesi dikkatle boştu. Onun kontrolcü olduğunu, en iyisini bildiğini düşündüğünü biliyordu. Babası gibi olabileceğini de biliyordu, ama babasıyla birlikte gizlenip ona söz hakkı vermeden işleri halletmeyeceği kesindi.

Cristhian koridoru işaret ederek, "Pekâlâ," dedi. "Beni takip edin, efendim."

Kral, Cristhian'ın peşinden hışımla gitti ve Zia, annesi, kız kardeşi ve tanımadığı birkaç personelle baş başa kaldı. Ve boğulmakta olduğunu hissediyordu. Kaçtığını sandığı bir dünyada.

Aralarından genç bir kadın boğazını temizledi. "Kraliçe ve prensese sütlerini göstermekten mutluluk duyarım."

"Beau benimle kalacak," dedi Zia, gözyaşlarını ve Cristhian'ın yaşadığı hayal kırıklığını silerek.

"Ama Bay Sterling dedi ki-"

"Prenses benimle birlikte süitimde kalacak," diye araya girdi Zia, tüm kraliyet eğitimini kullanarak Cristhian'ın şüphesiz yaptığı gibi emrediyordu. Yine de kadına gülümsedi, tüm çelişkili duygularını sıralamaya çalışıyordu.

Çünkü kalbi ne kadar acısa da, bunun için kendini suçluyordu. Bir şekilde güvendiği adam söz konusu olduğunda bir tür umuda sahip olduğu için. Ama neden? Neden o

Ona tam olarak ne olduğunu defalarca göstermişken ona güvenmiş miydi?

Ancak tüm bu hayal kırıklığı ile karışık bir rahatlama vardı. Çünkü Beau buradaydı ve Beau buradaysa Zia bütün bu acının içinde bir amaç bulabilirdi. "Üçümüz kış bahçesinde çay içeceğiz, eğer biri getirirse?"

Kadın başını salladı ve hızla gözden kayboldu.

"Beni takip edin," dedi Zia annesi ve kız kardeşine, merdivenlere doğru ilerlerken.

"Zia. Bizi öylece... bir konservatuara götürüp... elimizdeki meseleyi... ele alamazsın," diye mırıldandı annesi.

"Hangisi?" Zia masumca sordu. Beau, Zia'nın güldüğünü gizlemek için öksürdüğünü bildiği bir ses çıkardı. Çünkü burası tanıdık bir yerdi. O ve Beau dünyaya karşı. Her şey yoluna girecekti. Birlikte her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacaklardı.

Kollarını birleştirdiler ve Zia merdivenlerden çıkmaya başladı, ama Beau annesinin onu takip ettiğinden emin olmak için arkasına baktı. Kraliçe mutlu değildi ama takip ediyordu.

Beau yakınına eğildi. "Bir şatoda yaşıyor," diye fısıldadı.

"Değil mi? Oraya yazlık diyor. Ne çürümüşlük."

Beau yine güldü ve annesinin sert bir bakışını kazandı. Bu o kadar tanıdıktı ki Zia neredeyse rahatladığını hissedecekti. Kadın

ikisini de konservatuara götürdü ve oturmalarını önerdi. Beau hemen bir tanesine oturdu ama annem oturmadı. Odanın girişinde durmuş, başını sallıyordu.

"Zia, bunların hiçbirini anlamıyorum. Ne oldu böyle?"

Zia gerçeğin farklı versiyonlarını düşündü ama en basit ve anlaşılır olanı seçmeye karar verdi. "Cristhian ve ben aylar önce tanıştık. Sorumluluk tatilim sırasında -ne diyordunuz? Ben olduğumu öğrendiğimde Birkaç ay sonra hamile kaldığımda onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Ya da babama nasıl söyleyeceğimi. Ya da herhangi birine, açıkçası. Bu yüzden kaçtım."

"Hamile," diye yineledi annem. "Tanımadığın bir adamdan."

Annem sanki birisini öldürmüş gibi konuştu. Soğukkanlılıkla, belki de annemin dünyasında her şey aynıydı. Ne olursa olsun monarşi için bir leke.

Ve önemli olan da buydu, değil mi?

"Onu artık yeterince iyi tanıyorum," dedi Zia, kibar olmaya çalışarak. Bu konuda nazikti. Şok olduğu ve dehşete düştüğü için annesini nasıl suçlayabilirdi ki? Cristhian hiçbir uyarıda bulunmadan bunu başlarına yıkmıştı.

"Ve sanırım kaderin garip bir cilvesi olarak, bunun için babama teşekkür etmeliyim." Bu onun şimdiki hayatında bir teşekkür müydü?

çıkamaz mı? Öyle hissetmiyordu. "Babam Cristhian'ı işe aldığı anda Cristhian kim olduğumu bilmiyordu. Ta ki beni tanıyana kadar. Beni tanıyana kadar bebeklerden haberi yoktu.

beni buldu ve-"

"Bebekler mi? Zia." Annem o anda sandalyeye yığıldı, elini kalbine götürdü. "İkizler."

"Evet," diye onayladı Zia. "İkizler." Beau'ya küçük bir gülümseme verdi, çünkü özellikle şu anda çocuklarının birbirlerine sahip olacakları için çok minnettardı.

"Hamileliğim korkunç geçti," dedi annem, neredeyse kendi kendine. Hatta bir elini karnının üzerine koydu. "Çok hastaydım. Çok korkuyordum. Sürekli yatak istirahatindeydim. Bu yüzden daha fazla çocuğumuz olmadı, oysa baban çocuk sahibi olmak isterdi. çocuk."

Ziya ince ince gülümsedi. Annesi onlara korkunç hamileliğiyle ilgili hikâyeler anlatmıştı ama bunu düşünmemeye çalışıyordu. Ya da hepsinin hayatlarını daha iyi hale getireceğine inandıkları çocuğu. "Benimki çok olaysız geçti. Doktor bana her zaman bu kadar sağlıklı olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumu söylüyor."

"Evet. İnanılmaz derecede öyle." Annem sonunda ona baktı. Gerçekten ona baktı. Gözleri doldu. "Zia, sevgilim, neden böyle bir şeyi benden saklıyorsun?"

Zia annesinin gözyaşlarını tutamayışını hayranlıkla izledi. Annesi gerçekten de çok ağlardı. Her zaman özel olarak,

elbette.

Kraliçe Rendall'ın kamusal maskesi aşılmaz ve duygusuzdu. Her şeyden önce zarafet ve kopukluk.

Zia annesinin taktığı iki yüzü asla birbirine karıştırmazdı, ikisi birbirinden o kadar farklıydı ki. Kralın talep ettiği kamusal, mükemmel kraliçe. Ve ona karşı gelmekten çok korkan içsel kadın.

Ama şu anda, şu anda Zia'nın kafası karışmıştı. Suçlamaların geleceğini tahmin ediyordu, buna hiç şüphe yoktu. Annesinin üzülmelerini bekliyordu... ama halkın gözündeki imajı yüzünden. Kralın tepkisi yüzünden.

Zia'nın ona söylememesi değil. Yıllar boyunca annesiyle paylaşmadığı o kadar çok şey vardı ki.

Yani, tek bir sebepten dolayı. "Sana nasıl söyleyebilirdim? Babamın nasıl tepki vereceğini biliyordum. Bu da demek oluyor ki

teпки vereceğini düşündüm. Bu yüzden işleri kendi başıma halletmek zorunda kaldım." "Kendi başına mı?" Annem alay etti ve gözlerini Beau'ya dikti. "İ pek sanmıyorum."

Ancak daha fazla tartışma yapılamadan, iki görevli ellerinde tepsilerle içeri girdi ve sessizce ve hızla üç kadın için çayları hazırlayıp ortadan kayboldular. Zia çay doldurmak için ilerledi ama annem eliyle onu uzaklaştırdı.

"Pekala. Değiştirilemeyecek bir geçmişe değil, içinde bulunduğumuz mevcut duruma odaklanmalıyız. Küçük ve samimi bir

Sizin durumunuz için tören elbette gerekli, ancak bazı kraliyet formaliteleri de olmalı."

Zia annesinin zarifçe çay koymasını izlerken, Beau da tabağını yemekle ilgili her şeyden biraz koyarak doldurdu. Zia açlıktan ölmek üzereydi ama şimdi iştahı onu terk etmişti.

"Anne. Cristhian'ın ne dediği, babamla ne planladığı umurumda değil. Onunla evlenmeyeceğim."

"Zia." Annem çaydanlığı şangırtıyla yere bıraktı. "Sen Hamile."

"Oh, söylemiyorsun."

Ama annem o kadar öfkeliydi ki, Zia'ya kınayan bir bakış bile göndermedi. Ya da güldüğünde Beau'ya. Onun yerine

ayağa kalktı, ellerini birbirine vurdu. "Evlenmelisin. Ve

bir süre gözlerden uzak kalman gerekecek. Oh, ne kadar süreceğini bile bilmiyorum. Kimse bilemez..." Yine sözünü kesti ama ellerini sıkması kesinlikle durmadı. "Baban..." Yine sözünü kesti.

Zia sakinliğini ve soğukkanlılığını korumaya çalışarak, "Alternatif olarak," diye cevap verdi. Ona saldırganın gerçekten bir anlamı yoktu.

annesiydi. O sadece babasının istek ve arzuları için bir araçtı. "Evlenmeyeceğim, ama mutlu bir şekilde gözden uzak kalabilirim... sonsuza kadar."

"Varis sensin," dedi annesi, varis olmanın Zia'nın öncelik vereceği bir şey olmayabileceğini düşünüp dehşete kapılmıştı. Çocuklarından daha fazla değil.

Çocuklar. Elini karnının üzerine koydu. Annesinin iyi niyetli olduğunu biliyordu ama yine de hem Zia'ya hem de Beau'ya zarar vermişti. Bir annenin laneti bu muydu? Ne kadar uğraşırsan uğraş, çocuklarına zarar vermek?

Yirmi küsur yıl sonra içinde büyüyen iki küçük hayat ona bakıp neden onları bir mirastan mahrum ettiğini merak edecek miydi? Evli ebeveynler? Ya da onun Onları sevmek yeterli olur mu?

Çünkü Cristhian ailesini sevdiğinden bahsetmişti ve sevdiğinden emindi. Elbette kulağa sevimli ve sevgi dolu geliyorlardı. Ama bazen onların görüntüsü kulağa fazla gerçek olmak için iyi. Ya da en azından, onları kaybettiğinde olduğu gibi, bir çocuktan anlatılan hikaye.

"Kralın istediği varisi seçebildiğine dair çılgınca bir söylenti duydum," dedi Beau, Zia'nın annelik hakkındaki düşüncelerini bölerek. Yapacağı seçimden ne kadar emin olursa olsun, şüpheleri artmaya devam ediyordu.

Cristhian'la evlenmeli miydi... onlar için? Bu bir tür yalıtılmış güvenlik yaratır mıydı? Kontrolcüydü, ama çocukların önce gelmesini istediğini iddia etti. Bu kesinlikle ailesinin sözlüğünde yoktu.

Annesi Beau'ya döndü ve sert bir bakış fırlattı. "Babana seni evde bırakmamız gerektiğini söyledim."

"Adı her neyse gelmem için ısrar etti. O oldukça kararlı," dedi Beau, narin bir ısırik almadan önce sandviğini koklayarak.

Zia kız kardeşine baktı, bu bilgiye şaşırmaktan da öte. Beau'nun burada olmasına gerçekten gerek yoktu ve ebeveynlerinden birinin onu burada istemiş olması da pek olası değildi. Cristhian onun için mi ısrar etmişti? "Etti mi?"

Beau spekülâtif bir şekilde ona baktı. "Evet. Zaten babam da öyle söyledi. Bu gezide istenmediğimi bildiğimden emin oldu."

Zia sandalyesine geri oturdu ve gözlerini kapadı. Ne tür bir aptaldı bu? Önemli değildi. Cristhian onu zorla evlendirmeye çalışıyordu. Nazik görünen her jest ya kazara ya da kasıtlı olarak savunmasının altına girmek içindi.

Buna kanmaya devam edemezdi. "Artık hepimiz buradayız. Ve şimdi nasıl ilerleyeceğimize karar vermeliyiz." Cristhian'a şimdi teslim olamazdı. Bu tıpkı Babama teslim oluyorum. "Çünkü onunla evlenmeyeceğim. Cristhian ne derse desin. Babam ne derse desin."

"Sen veliaht prensle evlenecektin Zia," diye belirtti annem. "Bunun ne farkı var? Elbette bir adım aşağı, ama-"

"Bir adım aşağı mı?" Zia alay etti, sonra da Cristhian'ı savunmak için hiçbir nedeni yokken onu savunduğu için kendini içten içe azarlardı. Ama en azından Cristhian'la kimyaları uyuşmuştu. En azından sohbet etmişler ve... yani seks yapmışlardı. Eğer biriyle evlenecekse...

Ama o değildi. "Anne. Benimle konuşmadığın için minnettarım. Evlenmek babam için işleri zorlaştırabilir. Ama o Kral. Eminim fırtınayı atlatacak ve Beau'nun dediği gibi, benden sonra istediği varisi seçecektir. çekiliyorum."

Kraliçe başını sallamaya devam etti. "Çocuklarınızın babasıyla evlenmelisiniz. Meşru olmalı. Miras bırakacakları krallıkları var, Zia. Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?"

Bencil. Evet, bu ona karşı kullanılmaya devam ediyordu ve belki de haklıydı. Bunu nasıl inkâr edeceğini bilmiyordu. İstiyordu ki kendisi için bazı şeyler. Biraz yetki. Biraz özgürlük. Belki bu da annesinin eğilip kalkması kadar yanıltıcı. Gerçekten bilmiyordu.

Eğilemeyeceğini biliyordu. Sıyrılamazdı. Kendisi için belki, ama her şeyden önce çocukları için.

Çocukları acı çekmeyecekti. Boyun eğmek zorunda bırakılmayacaklardı. Belki Cristhian onlardan bunu beklemezdi ama şu anda bunu yapacak bir adamla görüşüyordu. Cristhian şimdi ve burada ona karşı çıkmazsa, onlar üzerinde etkili olmak için her şeyi deneyecek bir adamla.

Tıpkı Beau'yu bunca yıldır koruduğu gibi onları da korumak zorundaydı. Bu onun sorumluluğuydu.

"Miras almam gereken krallık bana karşı sadece bir tehdit ve ceza olarak kullanıldı." Sonra annesinin bakışlarıyla karşılaştı. "Aynı şeyi çocuklarıma yapmayacağım. Belki de bu bir hatadır-"

"Belki mi?"

"Ama bu benim yapmam gereken bir hata."

Annem başını salladı. "Kendini çok güçlü ve çok modern sanıyorsun." Gözlerinde yine yaşlar vardı. "Sen Babana, seni inşa eden dünyaya karşı mı duracaksın?" Güldü. Acı acı. "Seni ezecekler, Zia. Neden ikinize de bükülmenin sizi ezilmekten koruduğunu öğretemedim bilmiyorum."

"Neden eğilmek ezilmekten daha iyi?" Beau sordu. Zia cevabı bilmek istiyordu, ama bunun bir cevap olmadığını da biliyordu.

sormak için zaman. İkisi arasındaki farklardan biri. Beau'nun varis olarak seçilmemesinin nedenlerinden biri. Zamanlama onun kelime dağarcığında yoktu.

Ama Lille yeterince moderndi. Babasının kendi yarattığı bir varis seçme hakkı ve yasaları vardı. Belki bundan hoşlanmayacaktı ama Beau'nun onun yerine geçmesi gerekmiyordu.

Peki neden bu kadar suçlu hissediyordu? Neden eğilmek birdenbire masadaymış gibi göründü? Çünkü eğer eğilirse. Beau acı çekmeyecekti. Cristhian babasını bu işin dışında tutmak için biraz boyun eğebilirse, belki çocuklar da acı çekmezdi.

Hiç uzlaşması yokmuş gibi görünen bir adamda uzlaşma bulabilir miydi?

Annem başını salladı, arkasını döndü ve hışımla odadan çıktı.

Zia gözlerini kapadı, keşke biraz kestirebilseydim diye düşündü. Bunun yerine, sandalyeden kendini kaldırmak zorunda kaldı. "Anneme odasını göstermeliyim."

Ama Beau bir elini onun koluna koydu. "Bunu yapacak bir personel bulacaktır. Biz seni o sandalyeden kaldırmadan çok önce."

Zia kendine rağmen güldü ama Beau devam etti.

"Çünkü annem haklı. Onlara öylece karşı koyamazsın, Zia. Bizim öyle bir gücümüz yok. Eğer denersek bizi ezerler. Bu yüzden bir plan yapmamız gerekecek. Kaçmamız gerekecek."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CRISTHIAN, Kral Rendall'la ne kadar çok vakit geçirirse, ondan o kadar az hoşlandığını fark etmeyi umursamıyordu. Bu sadece onun talepkâr, kendini beğenmiş ve Cristhian'ın nefret ederek büyüdüğü tüm o olumsuz yönleriyle asil olmasından kaynaklanmıyordu.

Kral ailesindeki kadınlardan bu şekilde bahsediyordu. Sanki bir tahta üzerinde hareket ettirilecek piyonlardan başka bir şey değillermiş gibi. Cristhian, annesinin ailesinin, istediği şeyi yapmadığında, yetim bir çocukken kendisi hakkında da aynı şekilde konuştuğunu çok kolay bir şekilde hayal edebiliyordu.

Bu onu kontrol altında tutması gerektiğini bildiği kaynayan bir öfkeyle doldurdu, ama bu bir mücadeleleydi. Bir başka hafif her şey bitip evlendiklerinde Zia'nın ayaklarının dibinde yatabilirdi.

Yerleşti. Her şey istediği gibi yoluna girdiğinde, öfke, hayal kırıklığı, bu lanet belirsizlik ortadan kalkacaktı. Herkes güvende olacaktı ve o da rahatlayabilecekti.

"Kral Rendall," dedi Cristhian, kral kraliyet düşünlerinden falan bahsedip durduktan sonra. "Sanırım beni yanlış anladınız. Burada yetkili siz değilsiniz."

Kral, Cristhian'ın ofisinin köşesinde duran lüks deri koltuğunda otururken gözlerini Cristhian'a dikti. "Krala bu şekilde hitap etmek kimsenin âdeti değildir."

Cristhian, "Ben sizin ülkenizin tebaası değilim," diye cevap verdi, masasının arkasında duruyordu. Sonra gülümsedi ve bir beyefendi ekledi.

Kral açıkça yatıştırılmamıştı. "Kanıtınız var mı? bu çocukların babası mısınız?"

Cristhian bu hakarete izin vermedi. "Yapacağım," diye sakince cevap verdi.

"Sanırım isminiz ve soyağacınız belli bir miktarda... erişim sağlıyor."

Cristhian bu saçma ileri geri konuşmada kendini tuttuğunu hissediyordu ama bu konu değişikliği en iyi ihtimalle kafa karıştırıcıydı. "Ulaşmak mı?"

"Hisla küçük bir ülke."

Cristhian'ın annesinin ülkesine karşı büyük bir sevgisi yoktu ama kralın sanki bu ülke ondan daha aşağıdaymış gibi davranmasının canını sıktığını kabul etmek zorundaydı. "Lille de öyle."

"Kesinlikle. Varisime bir koca bulmak için peşinde olduğum şey bir ortaklıktı. Hem siyasi hem de en iyi soyun devam etmesini sağlamak için." Biraz kaşlarını çattı ve ağır parmaklarını Cristhian'ın masasına dayadı. "Veliaht prens konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Beaugonia olmaz. Ben de

Bir veliaht prensle evlenmek isteyebilecek prenses kuzenleriniz olduğunu varsayalım?"

"Size söyleyemem. Annemin ailesiyle neredeyse hiç temasım yok Majesteleri. Bu şekilde kalmaya da niyetliyim."

"Hayır, bu olmaz. Kızımla evlenmek, bu çocukları uygun gördüğün şekilde yetiştirmek istiyorsun ama anlamıyorsun. Liderler olarak bizim sorumluluğumuz, ailelerimizi kıyamete kadar güvende ve kârlı tutacak türden bir gücü pekiştirmek ve korumaktır. Lille ve Hisla bir tür ortaklık kurmalı. Ailenizle anlaşmalar yapmanız gerekecek."

Cristhian orada durdu ve o kadar garip ve yersiz bir şey hissetti ki ilk başta fark edemedi. Ama sonunda, anlayış içine sızdı.

Buna pişman oldu. Bir hata yapmıştı. Zia'nın babasını, ailesini bu işe bulaştırmakla. Evlenmekle hata yapmadığını biliyordu. Ama kendi kanını ona karşı bir silah olarak kullanmaya çalışmakla hata etmişti.

Çünkü şimdi, her zamankinden daha fazla, onu bundan korumak istiyordu. Bir çocuğun geleceğinin mutlulukla ilgili olması gerekirken, güç ve kazanç. Barış hakkında. Sadece kendi çocuklarının değil.

Ama Zia'nın.

Şu anda bile Zia ve kız kardeşinin yukarıda isyan planları yaptıklarından hiç şüphesi yoktu. Kaçışlar. Tıpkı Zia'nın adaya kaçışını planladıkları ve gerçekleştirdikleri gibi. Şu anda

Kral Rendall güçten ve krallıklardan bahsederken Cristhian'ın aklına tam da bunu yapmalarına izin vermek geldi. Karşısında oturan adamdan uzaklaşmak için.

Ama Zia'nın kaçmasına izin verirse, kral onu yine bulurdu. Belki hemen değil. Belki Cristhian onu engelleyebilirdi ama bu, Zia ve çocukları için sürekli tetikte olacakları bir hayat demekti. Aslında kaçak bir hayat.

Ve kaçmak hiçbir şeyi çözmedi. Aksine, her zaman yıkımla sonuçlandı.

Bir noktada Zia, onunla evlenerek her şey kadar ona koruma da sağladığını görmek zorunda kalacaktı. O görmese bile, onun için doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Onu koruyacaktı. O...

Göğsünde garip, sıkıca kavrayan bir his oluştu. Ulaşamayacağı bir anlayış. Ve eski bir anı Uzun zaman önce.

Siz onlara güç vermediğiniz sürece ailenizin sizin üzerinizde hiçbir gücü yoktur.

Her şeyi onlar kontrol ediyor. Ben değil.

Kral Rendall gevezelik ederken Cristhian orada öylece durmuş, anne babasıyla ilgili o anıya takılıp kalmıştı. Kısa bir süre önce

öldüler. Uyuyor olması gerekiyordu ama şimdi hatırlayamadığı bir nedenle onları bulmaya gitmişti.

Büyükannesi ve büyükbabasının Amerika'daki evlerinin oturma odasında yere büzülmüşlerdi, ocakta ateş çıtırdıyordu. Annesi ağlıyordu. Şimdi bile titriyordu ama babası her zaman yaptığı gibi ona sarıldı. Ve dedi ki Zihninde yankılanan o sözler, sanki babası öteden uzanıp şimdi ona fısıldıyormuş gibi.

Her zaman babasının sözlerinin basitçe aşk konuşması olduğunu düşünmüştü. Cristhian bunca yıl sonra bile hâlâ böyle düşünüyordu. Onun

Babası annesini, bütün bir monarşiyi karşısına alabilecek kadar hak edilmemiş bir kibre bürünecek kadar sevmiştir.

Şimdi Cristhian da aynı ayak izlerini takip ediyordu.

Ama bu onun için aşk değildi. Zia'yı korumak çocuklarını korumakla ilgiliydi. Onun Kral Rendall'ın parmağı altında olması fikrinden hoşlanmadıysa, bu nefret ettiği içindi.

zorbalar. Özellikle de kraliyet zorbaları. Çünkü annesinin mücadelesini izlemişti ve kendi çocuklarının annesi için bunu istemiyordu. Çocuklar izleyecek, göreceklerdi. Bu yüzden onlar içindi.

O ana kadar bunların hepsine inanmıştı.

Zia'yı sevmiyordu. Sevemezdi. Sevecek ne vardı ki? Onu çok az tanıyordu.

Cristhian, Kral Rendall'ın ağzının hareket etmesini, hareket etmesini ve hareket etmesini izledi ama adamın saçmaladığı hiçbir şeyi duymadı. Aşk kelimesi bir tür el bombası gibi içinde şangırdıyordu.

Onun bencil olduğunu düşünüyordu.

Her fırsatta kız kardeşini korumak için bazı fedakârlıklar yaptığı çocukluğu. Kendisi için kaçmıştı, çocukları için değil.

Onu kutup adasındaki o küçük kulübede mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu. Aslında, zorlanıyordu. Bu zordu Bunun tam olarak bencilik olduğuna kendini ikna etti. İşin içinde biraz fedakârlık vardı.

Ama kendi çıkarları için.

Hamile kalana kadar hiç denemediği kazanımlar.

Sonra, çok becerikli bir şekilde kraliyet zincirlerinden kurtulmuş ve bir şekilde o küçük, izole adada aylarca yaşamıştı. Ona özgürlüğü keşfettiği hafta yapmaktan bahsettiği tüm o küçük, anlamlı şeyler, sadece bir tat almak için

Kız kardeşini korumak için istemediği bir evliliği ve mirası üstlenmeden önce.

Ve sadece çocuklarının ortaya çıkışı bunun gidişatını değiştirmişti. Çünkü onları ilk sıraya koymuştu.

Buna inanmak istememişti ama Beaugonia'yı gördüğünde onun yüzünü görmüştü.

Bu aşktı. Bağlılık. Zia bencil değildi. Belki de biraz fazla özveriliydi.

Bunu fark ettiğinde, kız ona gülümsediğinde, gardını indirip ona güvendiğinde üzerine çöken sıcaklık karşısında gözlerini kırıştırdı. Şimdi kırdığı bir şeydi ama birkaç gündür oradaydı.

Ve babasının sözlerini bir kez daha duydu.

Onu odanın öbür ucunda gördüm ve hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Kalbim durdu.

Ölümlerinden sonra Cristhian babasının röportajlarını içeren birçok video izlemişti. Annesiyle evlenmeden önce ve sonra. Cristhian onları kaybettikten sonraki ilk birkaç yıl içinde, onları kendisine canlı tutabilecek, ona bir yaşam umudu verebilecek her türlü kırıntıyı toplamıştı annesinin ailesinin entrikalarının ötesinde.

Ergenlik yıllarında bir ara, kendisiyle bağıını koparmıştı. Geri alamayacağı bir geçmişte sonsuza dek yaşamaktansa, bugününden kaçmak için geleceğine odaklanması gerektiğini fark etti.

Ama o röportaj şimdi kafasında bir döngü halinde oynuyordu. Çünkü Zia'yı barın kapısından içeri girerken gördüğü o ilk andan itibaren değiştiğini hissetmişti. Ve o zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Kalbim durdu.

O anda içinde bir şeyler durmuş gibiydi. Ya da başladı. Ya da parçalandı. Masasının arkasından kalktı. "Senin Majesteleri," dedi kararlı bir şekilde, kralın konuşmasını keserek. "Burası Lille değil. Zia da senin mülkün değil. Benim kendi param, kendi gücüm var. Sizin iznimize ihtiyacım yok. Emirlerine uymak zorunda değilim. Burada benim emirlerime uyacaksın. Yarın bir düğün olacak. Orada olabilirsin ya da olmayabilirsin.

Ancak seninle ya da Lille ile hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim."

Kral Rendall ayağa kalktı. Yanakları bir anda kırmızının benekli tonu. "O zaman sana tek kuruş miras kalmayacak. Ve

onlar da yapmayacak. Gerçekleştirebileceğinizi düşündüğünüz her türlü evliliği geçersiz kılacağım."

"On sentlerinize ihtiyacım yok, efendim. Unvanlarınıza. Hiçbirine ihtiyacım yok." Bunu öfkeyle söylemedi. Bu basit, kolay bir gerçektir. "Erişiminiz ülkenizin ötesine uzanmıyor ve biz de sizin ülkenizde değiliz."

Kral öfkelenirdi. Bir iki dakikalığına, topuklarının üzerinde dönüp Cristhian'ın ofisinden hışımla çıkmadan önce.

Bitmemişti, hayır, ama Cristhian geri adım atmıyordu. Çünkü aşk olsun ya da olmasın, hiçbir şey yapmak zorunda olduğu şeyi değiştiremezdi.

Zia'yı ve çocuklarını ne pahasına olursa olsun koruyun.

O gece yatmaya hazırlanırken Beau, "Mümkün olan son ana kadar beklemeliyiz," diyordu. Zia yemeğe katılmayı reddetmişti, bu belki önemsizdi ama çok yorgundu ve babası ve Cristhian'la uğraşacak durumda olmadığını biliyordu.

Çünkü daha şimdiden isyanından şüphe duymaya başlamıştı. Beau kaçıştan heyecanla bahsettikçe daha da yoruluyordu.

Zia hissetti. Midesi daha ağır görünüyordu. İçinde bir şeyler ağrıyordu ve bunun ötesini düşünmek zordu.

Kaçarlarsa çocukları için nasıl bir hayat kuruyordu? Kalırsa onlar için nasıl bir hayat kuracaktı? Ve her iki seçenek de Beau'yu nerede bırakıyordu?

"Eğer sizi aramak için zamanları varsa, o zaman Beau, Zia'nın yanındaki büyük yatağa sürünerek devam etti. "Bu yüzden bir çeşit hile yaratmalıyız ki Nerede olduğumuzu biliyorlar ama biz yoldayız. Son dakikaya kadar aramaya gelmiyorlar."

"Beau. Gerçekçi ol. Nereye gideceğiz? Bu iş eskisi kadar basit değil," dedi ve çok büyük olan battaniyesinin altında şişlik.

"Peki ya adanız? Birkaç ay daha kulübemiz var."

"Cristhian'ın önce oraya bakacağını düşünmesem bile, bununla geri dönemem." Belki bir ya da iki hafta idare edebilirdi ama çok geçmeden ada, bebekleri doğana kadar anakaraya dönmesi için ısrar edecekti.

Beau'nun elinde telefonu vardı. "Ben geleceğim Bir şey," dedi, ekran yüzünü aydınlatırken. Hiç şüphesiz onlar için yepyeni hayatlar araştırıyordu.

Ama... Zia artık yepyeni bir hayatın hayalini kuramıyordu. O bu seferki insanlarla uğraşmak zorunda kaldı. Sadece çocuklarıyla değil, babalarıyla da. "Yarından önce bize yeni bir hayat bulamazsın."

Beau kararlı bir şekilde, "Sabah olmadan," diye cevap verdi. "O inanılmaz yakışıklı canavarla evlenmeyeceksin."

Zia kendine rağmen güldü. Gerçekten de inanılmaz yakışıklıydı. Ama... "O bir canavar değil, Beau. Ve... yapmalıyız

Gerçeklerle yüzleş. Babam hamile olduğumu bildiği için artık sadece inanılmaz derecede tanınmakla kalmayacağım, bir doktora da ihtiyacım var. Birçok şeye ihtiyacım var, Beau. Daha önce yaptığım gibi radarın altında kalamam. Yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğimi biliyorum ama..."

"Zia." Beau onun yanına dönerek Zia'ya sert bir bakış attı. "Onunla evlenmeyi gerçekten düşünüyor olamazsın."

Ama öyleydi. Annesiyle çay içtiğinden beri, bunun olmasına izin verme fikrini tamamen yok edememişti.

"Annem haklıydı. Lyon'la evlenmeye hazırdım. Aşk için evlenmeyi hiç beklemiyordum. Aşk için evlenmeyi özgürlük. Bunu çocuklarım için de istiyorum elbette ama. Bunu onlara nasıl verebilirim? Babam en kötü senaryo. Cristhian o kadar kötü değil."

Cristhian'ın en azından çocuklarını herhangi bir mirastan ya da kan bağından daha fazla önemseme potansiyeline sahip olduğuna inanıyordu.

Sevgi dolu ebeveynlerden, büyükanne ve büyükbabalardan bahsetmişti. Çocuklarla ilgilenen ve onlara öncelik veren birileri olmasını bekliyordu.

Bu babamdan daha iyiydi.

Zia, "O çocukların babası Beau," dedi ve eğer Kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi, öyle olsun. "Bunun bir anlamı var."

"Neden?" Beau sırt üstü yattı. "Hayatımın geri kalanını babamızla uğraşmadan geçirmeyi tercih ederim."

"Cristhian onun gibi değil."

"Seni onunla evlenmeye zorluyor."

"O..." Bunu o yapıyordu, o halde nasıl onu savunma ihtiyacı hissedebilirdi? Çocuklarını gördükleri, kalp atışlarını dinledikleri, yeniden bir araya geldikleri o güzel andan sonra... Evlilik konusunda ısrar etmişti. Onu hiç umursamadan, hiç düşünmeden.

Ailesini buraya onun isteği dışında getirmişti. Ve Beau'nun da gelmesi için ısrar etti. Bir keresinde Zia'nın çizdiği resim yüzünden Beau'yla tanışmak istediğini söylemişti.

Zia gözlerini kapattı. Bütün bunları uyuyarak atlatmayı tercih etti. Uyanırsa belki içinde neler olup bittiğine dair yeni ve büyük bir anlayışa sahip olacaktı.

"Zia, ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" Beau dikkatle sordu.

Zia inkâr etmek istedi. Hatta önce gözlerini, sonra da ağzını açtı, kelimeleri çıkarabileceğinden emindi. Ama hiçbirisi çıkmadı.

Eli çok ağırdı. Neyin doğru olduğunu bildiğinden o kadar emindi ki. Kontrolcüydü.

Bazen de bunun nedenini anlık olarak görüyordu. Küçük yaşta ailesini kaybetmiş, başka birinin dünyasına itilmiş bir çocuk. Bir daha asla alt üst edilemeyeceği kendi dünyasını kurmaya çalışıyordu.

Ve onu altüst etmişti. Çocuklar onu altüst etmişti. Ama uyumamış ve sabah her şeyin daha iyi olacağını ummuştu. Karar üstüne karar vermişti. Bazen yanlış kararlar, ama bu ondan daha iyi değil miydi? Başkalarının onun yerine karar vermesine izin vermek.

Hamile olduğunu ilk öğrendiğinde bile dizginleri Beau'ya bırakmıştı. Beau aslında onun kaçışını planlamış ve devam etmesini sağlamıştı.

Cristhian yakında doğacak çocuklarını evlatlıktan reddetmemiştir. Onu Lille'e ve babasına geri götürmemiştir, her ne kadar bunun için işe alınmış olsa da. Hayır, birlikte çalışmaları konusunda ısrar ederek durumu kontrol altına almıştır. Çocukları ilk sıraya koydu.

Bu gerçekten de onun söylediği kadar kötü müydü? Kalbini göğsünde küt küt attırdığı zaman mı? Her türlü mantıklı düşüncenin onu terk etmesine neden olan bu fiziksel kimya varken?

Annesinin hiç yapmadığı gibi, çocuklarını kendinden üstün tutmak istemesi gerekmez miydi? Ve iki ebeveyn'e sahip olmak... babalarından kaçan bir anneden daha iyi olmaz mıydı? Anne olmanın ne demek olduğuna dair tek bir iyi örneği olmayan bir anne.

Babalarının çok sayıda çocuğu varken iyi bir ebeveyn nasıl görünürdü?

Cristhian'a ve bakana hemen gidip "evet" demek istemesi için yeterliydi.

Ama kendi annesi gibi olacağından çok endişeleniyordu. Sadece kral için yaşayan bir insan kabuğu. Ya da bu durumda Cristhian ve onun kararları için.

Ve yine de... "Sanırım ona karşı bir şeyler hissediyorum," dedi bir süre sonra, her kelimeyi dikkatle seçerek. "Ne olduklarından emin değilim. Çok karmakarışıklar. Ben çok

Bu evlilik saçmalığını zorladığı için ona kızgınım. Sanırım... Ailesinden o kadar sevgiyle bahsediyor ki."

Zia yutkundu. Beau hayatı boyunca tamamen dürüst olabildiği tek kişiydi. Çünkü Beau da dürüsttü. Bazen bu konuda çok açık sözlü oluyorum ama yine de. Oyun yok. Entrikalar yok. Gerçek.

"Bu bana onun iyi bir ebeveyn olmak için ne gerektiğini bildiğini ve öyle olacağını düşündürüyor. Belki de buna ihtiyacım var."

"İyi bir ebeveyn olacaksın."

Beau bunu büyük bir güvenle söylemişti ama Zia'da neredeyse hiç güven yoktu. Onları dünyaya getirmeye yaklaştıkça, Cristhian'ın kendi annesi için beslediği türden duygulara ilham veren bir anne olabileceğinden daha fazla endişe duyuyordu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"İyi bir örnek olduğu için onun iyi biri olacağını düşünüyorsanız, aynı mantıkla siz de iyi biri olacaksınız çünkü kötü örneğimizin tersini yapmayı bileceksiniz."

Zia kendine rağmen kıkırdadı. Beau'nun mantığını tartışmak imkânsızdı ama... Çok basit bir gerçek vardı ki, olmasını istemediği şeyin ötesinde doğru hareket tarzını bilmiyordu.

Beau ile kaçabilir, bir şekilde iki çocuk büyütebilir, hayatındaki tüm kontrolcü erkeklerden kurtulabilir ve yine de herkese hak ettiklerini verebilir miydi?

Beau'nun da özgürlüğe ihtiyacı vardı. Aylardır ailesiyle tek başına uğraşıyordu. Saraydan ve zorba kurallardan başka bir şey için kendi şansını hak ediyordu.

"Neye karar verirsem vereyim birlikte olacağız. Oraya geri dönmeyeceksin. Sana söz veriyorum."

Beau uzun bir süre sessiz kaldı. "Zia, işin aslı sen herkese çok değer veriyorsun ve onları korumaya çalışıyorsun. Belki bazen çok fazla, ama annemiz gibi değilsin. O kötü değil, biliyorum, ama korumaya çalıştığı tek şey barış. Bazen savaşmanız gerekir. Bazen ezilmiş olsanız bile boyun eğmek çözüm değildir."

Devam ederken Beau'nun eli onun elini yorganın altında buldu. "Neye karar verirsen ver, o bebekler senin gibi bir anneyle sahip oldukları için çok şanslılar. Ama bence artık benim için en iyi olana göre karar veriyorum."

Zia Beau'nun elini sıktı, karanlıkta ona döndü. "Ama kaçabilirsin. Cristhian'la evliliğimi bir fırsat olarak kullan. saptırma." En azından o zaman bir değeri olurdu. "Bunu özgürlüğün olarak kabul edebilirsin."

Beau onun elini geri sıktı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Kız kardeşiyle aynı fikirde değildi ama bir dereceye kadar anlıyordu. Beau ne zaman panik atak geçireceğini asla bilemezdi, bu da tek başına kalmasını zorlaştırıyordu. Özellikle de saklanmaya çalışıyorsa.

"Bir noktada kendinle yüzleşmelisin, Zia. Benimle değil. Bebeklerin değil. Sen. Çocukların doğduktan ve büyüdükten uzun süre sonra sen hala buralarda olacaksın, peki ya sonra? Koruyacak kimse kalmadığında sen kim olacaksın?"

Bu sözler Zia'nın gözlerini yaşarttı. Ve korkuttu.

Kendisiyle yüzleşmek mi? Dışarıda kendini anlamadığında

Boyun eğerek büyüdüğü o sert çizgiler? Ona anlamlı gelen tek rol kız kardeşini korumak olduğunda?

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Ya nasıl yapacağımı bilmiyorsam?"

Beau'nun eli daha da sıkıldı. "Sanırım ikimizin de bunu anlamasının zamanı geldi."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CRISTHIAN iyi uyuyamadı. Çok fazla şey ona karşı çalışıyordu. Eski anılar. Yeni sorunlar. Bir kraldan gelen tehditler. Evlenmeleri için ısrar ettiğinde Zia'nın yüzündeki ifade.

Her ne kadar bu onu en çok rahatsız eden şey olsa da, ya da en azından babasının sözleri kafasının içinde uğursuz bir vicdan azabı gibi tekrarlınsa da, hazırlıklara başladı.

Belki Zia ondan sonsuza dek nefret edecekti ama o onu koruyacaktı. Tıpkı babasının bir zamanlar annesini koruduğu gibi. Bu hareket tarzının doğru olması için hoşuna gitmesi ya da takdir etmesi gerekmiyordu.

Ve eğer aşkın muhakemesini gölgelediğinden endişe ediyorsa, bunu düğünden sonraya bırakırdı. Ne zaman Her şey yerli yerine oturmuş ve düzene girmişti ve her şeyi kendi istediği gibi yönlendirebiliyordu. Hiçbir şeyden kaçmazdı. Her şeyin çalıştığından emin olacaktı. Her şeyin mantıklı olduğundan. Her şey korunuyordu.

Yaptıklarının sonuçlarını ortaya koymak için kralı bulması gerekiyordu. Ne olacağını ve ne olmayacağını açıklamak için. Ama kraliçe Kral Rendall'ın sütlerinde olmadığından ısrar etmişti ve personelden hiçbiri onu görmemişti, bu yüzden Cristhian hayal kırıklığına izin vermemeye çalışarak kendi alanını aradı.

Zia'nın odalarının bulunduğu kanada yaklaşıyordu ve Kral Rendall'ın onu rahatsız ettiğini düşününce ruh hali daha da karardı. Hayır, bu artık sona ermeliydi.

Ancak Zia'nın süitinin kapısına varamadan, kral koridorda, çoğunlukla kullanılmayan bir kütüphaneden çıkarken görüldü.

Durdu, Cristhian'a tiksintiyle baktı, sonra da hışımla ona doğru yürüdü. "Düğünü kabul edeceğim. Avukatlarımız

seninkini arayacak. Babalık kanıtlandığında, mali açıdan her şey halledilmiş olacak." Kaşlarını çatması alay etmeye yakın bir şeye dönüştü. "Sen ve Zia, Lille Krallığı'na karşı her türlü sorumluluktan muaf olacaksınız."

Cristhian yetişkinliği boyunca şu anda olduğu kadar tamamen suskun kaldığı bir zamanı hatırlamıyordu. Zia'nın iyiliği için kabul etmesi gereken kralı etkileyecek düzenlemelerin hiçbirini yapmamıştı bile.

Ne olmuştu?

Cristhian sesini bulamadan kral hışımla uzaklaştı. Bu garip kalp değişiminde herhangi bir anlam bulamadan. Kral Rendall'ın bir kalbi olduğu fikri karşısında kendi kendine homurdandı.

Ama sonra garip bir ses duydu. Neredeyse bir nefes gibi. Boğulmuş nefes mi? Kafasını odaya doğru uzattı ve bir köşede, üstü örtülü mobilyaların arasında, kollarını dizlerine dolamış bir figür gördü.

Zia'nın kız kardeşi. Belli ki nefes almakta zorlanıyordu. Yaprak gibi titriyor.

Kralın yaptığı bir şey yüzünden olduğuna şüphe yoktu, çünkü bu odadan öfkeli bir şekilde çıkmıştı. Cristhian öne doğru yürüdü.

"Sana ne yaptı?" diye sordu.

Beaugonia'nın vücudu şaşkınlıkla sarsıldı ve başı hızla yukarı kalktı. Gözleri sadece panik diyebileceği bir şeyle çılgına dönmüştü. Ama başını salladı, kolları titrerken bile gömleğinin koluyla yanaklarındaki yaşları sildi. "Yok bir şey."

"Bu hiçbir şey değil."

Hayır, bu çok büyük bir şeydi ve yetişkinliğe adım atarken ruhunun neresine koyduysa oradaki eski anılarından daha fazlasını su yüzüne çıkarıyordu.

Annesini basitçe düşündüğü onca zaman... duygusal, diye düşündü, daha fazlası vardı, değil mi? Daha ciddi. Daha fazla...bu.

Bu her neyse.

Ve annesi ne zaman bu şekilde davransa, Cristhian babasının onun yanında oturup elini tuttuğunu net bir şekilde hatırlıyordu. Alnına bir öpücük kondurur, eliyle saçlarını okşar, sonra da alçak ve sakinleştirici bir ses tonuyla ona bir hikâye anlatırdı. Her zaman yatmadan önce anlattığı türden bir masaldı bu.

Zia'nın kız kardeşi orada oturmuş, titriyor ve rahat nefes almakta zorlanırken Cristhian onu bırakamayacağını biliyordu. Zia'yı ya da bir çalışanı çağırmak için bile olsa. Yutkundu, sonra kendini aşağı indirdi onun yanında yere düştü.

Bunların nasıl karşılanacağından emin değildi. Onu düşman olarak gördüğüne şüphe yoktu ama yine de elini tuttu. Soğuktu, titriyordu. Kendi eliyle ısıtmaya çalıştı. Kız hemen geri çekilmeyince, kaçmayınca ya da çığlık atmayınca elini okşadı.

Anılarına geri döndü. Babası her zaman annesiyle konuşurdu. Ona hikayeler anlatırdı. Tanıştığı film yıldızlarını. Yaptığı saçma bir numaraydı. Cristhian o zaman fark etmemişti ama şimdi bunun annesini üzen şeyi aklından çıkarmak için olduğunu anlıyordu.

Bu yüzden Cristhian da aynısını yapması gerektiğini düşündü, Beaugonia'yı neyin üzdüğünü ya da onun hakkında hiçbir şey bilmesene bile, bildiği bir şey vardı. Kız kardeşini seviyordu.

O yüzden oradan başladı.

"Kız kardeşinle bir barda tanıştım." Bunca ay sonra bile bunu o kadar net görebiliyordu ki. "İçeri girdi, saçları tamamen kesilmişti, saçma bir şekilde kızıla boyanmıştı. Renkli lens bile takıyordu. Mavi gözleri doğru görünmüyordu, bunu o zaman bile biliyordum. Ve yine de, tüm o sahteliğe rağmen, içimde bir fırtına gibi esti." Bunu söylemesine gerek olmadığını düşündü. kadına bu kadar doğruyu söylememeliydim.

Ama yardımcı olduğunu düşünüyordu. Belki de hayal görüyordu. "Barmenden bir menü istedi. Barmen Belli ki sinirlenmişti, ben de bir öneride bulundum. Ona içki ısmarladım. Konuştuk. İş sorumlulukları ve özgürlük hakkında."

Onunla tanışması ve tekrar görüşmesi arasında geçen aylar boyunca bu konuşmayı kafasında evirip çevirmişti. Ve şimdi onun neden böyle davrandığını anlıyordu. Özgürlüğü kutluyor ve sorumluluktan korkuyorum.

Şimdi bunun bencil bir kadının yapacağı bir şey olmadığını, şimdiye kadar kendisine izin vermediği bir şekilde anlıyordu. Buna inanması ne kadar kolay olursa olsun.

"Sonra beni dansa davet etti." "Seni dans ederken hayal edemiyorum."

Cristhian gücenmiş gibi yaparak, "Ah, ama ben harika bir dansçıyım," diye karşılık verdi. "Kız kardeşin kesinlikle öyle düşünüyordu."

Beaugonia gülmedi ama ağzı biraz kıvrıldı ve titremesinin bir kısmı azalmış gibi görünüyordu. Onun Nefes alması biraz daha kolaylaşmıştı ve artık gözyaşları yanaklarına akıyordu.

"Devam et," dedi ve sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "Her şeyi senin bakış açısından dinlemek istiyorum."

O da yere oturdu ve Zia'nın ikizine o zamandan bugüne tüm hikayeyi anlattı.

Beau'yu hiçbir yerde bulamayan Zia endişelenmeye başladı. Çünkü kız kardeşi şüphesiz bir şeylerin peşindeydi. Özellikle de ailesinin onunla konuşmak için odalarından çıkmadığını düşünürsek. Ve şimdi Cristhian'ı bulamıyordu.

Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Personel bile Cristhian'ın izini bulmasına yardım edemiyordu, bu çok uğursuz hissettiriyordu

Mide bulantısı midesinde çalkalanmaya başladı. Sonunda alçak bir erkek sesi duyduğunda üst katta neredeyse tam bir tur atmıştı.

Sesin geldiği açık kapıya geldiğinde içeri baktı ve büyük bir şokla dondu kaldı.

Cristhian ve Beau. Yan yana oturdular. Cristhian Beau'nun elini nazikçe tuttu. Sakin, alçak sesle konuşuyordu.

Tonlar.

Beau'nun panik atak geçirdiği belliydi ama şimdi atağın diğer tarafındaydı. Gözyaşları yanaklarında iz bırakmıştı ama normal nefes alıyordu. Belki biraz titriyordu ama krizin ortasında geçirdiği titremeler gibi değildi. Gözleri vahşi ya da panikle miş değildi.

Ve Cristhian onun yanına oturdu. Tam onun hizasında, elini tutuyordu. Zia'nın kalbi sıkışmıştı. Çünkü sanki o onu rahatlatıyordu. Artık odanın girişinde durduğu için onu duyabiliyordu.

"O gittikten sonra onu takip etmeyeceğimi söyle miştim kendime. Sadece bir gece olması gerekiyordu," diyordu. Sanki bir hikaye anlatıyordu.

Ama Zia bunun onların hikâyesi olduğunu hemen anladı.

"Altı ay boyunca onu düşünmeden duramadım. Bunun nedeni için kendime bir sürü neden söyledim."

Tıpkı onun yaptığı gibi. Yani bunca zaman inandığı gibi, gittiği anda onu unutmamıştı.

Birçok kadının arasında sadece bir kadın olduğuna ikna olmuştu. Onu düşünmüştü. Duramadı.

Bu onu yumuşatmamalıydı ya da yumuşatmaması gerektiğini düşünüyordu. Ama orada, yerde oturuyordu ve panik atak sonrası yaşadıkları bu hikayeyle Beau'yu açıkça rahatlatıyordu. Onu kendi başının çaresine bakması için bırakmamış, bununla ilgilenmesi için personeli çağırmamıştı. Babamın sık sık yaptığı gibi ona kendi başının çaresine bakmasını söylememişti.

Yere oturmuş ve onun elini tutmuştu. Ne için? Açık bir art niyet yoktu. Sadece tüm o kontrolcölüğünün altında iyi biri olabileceği gerçeği vardı.

"Peki sence sebebi neydi?" Beau sordu, ama Cristhian'a bakarken bir şey yakalamış olmalıydı. Çünkü çenesi sarsıldı ve gözleri büyüdü.

Cristhian da başını çevirip baktı. Onun tepkisinde aynı şaşkınlık yoktu ama Beau'nun sorusuna da cevap vermedi.

soru sordu. Ayağa kalktı ve Beau'nun elini tutan elini kullanarak onun yavaşça yerden kalkmasına yardım etti.

İğrenmiş ya da dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. Zia orada durdu ve Beau'nun elini bırakmadan önce biraz sıkıldığını kendi gözleriyle gördü.

Beau bir an öylece durup Cristhian'a düşünceli bir ifadeyle baktıktan sonra dikkatle Zia'ya döndü. Beau ona doğru yürüdü ve kollarını Zia'ya doladı.

"Ben gidip uzanacağım," diye fısıldadı Zia'nın kulağına, ona sıkıca sarılarak.

Zia neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu ama Beau'nun bir saldırıdan sonra iyi ve sakin bir dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Ben de geleceğim."

"Hayır. Biraz yalnız kalmak istiyorum." Beau önce Cristhian'a, sonra da Zia'ya baktı. Fısıldamaya devam etti. "Neye karar verirsen ver, sorun olmadığını bilmeni istiyorum. Ben iyiyim."

"Beau..."

Ama Beau onu bıraktı ve koridora doğru ilerledi. Zia takip etmekten başka bir şey istemiyordu ama kız kardeşini, Beau'nun şu anda yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Cristhian yaklaştı ve Zia dikkatini ona çevirmek zorunda kaldı. Konuşmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı, çünkü kendini çok sarsılmış, kararsız hissediyordu. Az önce gördüğü her şey kafasını karıştırmıştı. "Peşinden gitmeliyim, ama o benimle olmak istedi. yalnız."

Cristhian, "Onunla karşılaştığımda... çok perişandı," dedi. Belli ki seçeceği kelimeler konusunda çok dikkatli davranıyordu. Ama yüzünde tanımadığı bir ifade vardı. Çok yumuşak bir şey.

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, diye düşündü Zia. "Panik atakları var. Genellikle stresli sosyal ortamlardan kaynaklanır.

durumlar." Ama Cristhian'la uğraşmak dışında sosyal bir şey yoktu, diye düşündü. Ama Beau genelde herkesle teke tek iyi anlaşırdı. "Buna neyin yol açmış olabileceğini anlayamıyorum."

"Ben buraya gelmeden önce baban onunla odadaydı. Ne konuşulduğunu bilmiyorum ama baban kızgındı ve annen de üzgündü."

Zia'nın ifadesi karardı. "Eh, bu kadarı yeter." Öfkesini kontrol etmeyi bir ömür boyu öğrendiği ve Beau'yla yaptığı tartışmalardan sonra artık babasının üzerine gitmediği için memnundu.

Bu, uzun vadede Beau için hep kötü sonuçlanmıştı. O olaydan sonra Beau'yu sık sık şatoda daha da tutsak etmişti. Zia'nın onu görmesini engelledi. Herhangi birinin Beau "kendi başının çaresine bakana kadar" onu görmek.

Bu yüzden Zia öfkesini içinde tutmayı öğrenmişti. Küçük isyanlar planladı. Beau'ya zarar verme şansı olmayan isyanlar.

Ve son birkaç aydır Beau ona yardım ederken, Beau'nun yanında kim vardı? Hiç kimse. Zia çocuklarını korumayı geri alamazdı, ama yapabileceği şey, burada ve şimdi her iki şeyi de yapan kararlar vermektir.

Zia, Beau'yu bu işten kurtaracaktı. Yukarı baktı Cristhian... Beau'nun panik atağı karşısında nazik davranmıştı. Onları içinde bulduğu durumdan ve Beau'nun tepkisinden bunu anlayabiliyordu.

Ama o kapıya bakıyordu, yüzünde garip bir kaş çatma ifadesi vardı. "Panik atak."

Zia duyarsız bir yoruma karşı kendini hazırladı. Ailesinin ve çalışanlarının Beau'ya hayatı boyunca yaptıkları gibi. Cristhian Beau'nun yüzüne karşı nazik davranmıştı ama bunu anlamasına imkân yoktu-

"Çok tanıdık," dedi, sanki bir tür trans halindeymiş gibi. "Sanırım... Annemde de vardı. Ben sadece ağladığını sanıyordum ama öyleydi. Titreme, nefes almakta zorlanma. Hiç anlamadım. Onlar anladı mı bilmiyorum." Sanki eski bir anının içinde kaybolmuş gibi söylemişti.

Ve potansiyel olarak annesinin gerçek ve karmaşık bir insan olabileceğini fark ediyordu, anıları bir çocuğun olayları basitleştiren bakış açısından olsa bile. Ama çocuklar

biliyorlardı. Etraflarındaki dünyayı çoğu zaman yetişkinlerin anladığından daha iyi ya da en azından farklı bir şekilde anlıyorlardı.

Cristhian'ın bir an için netleştiği belliydi ve eğer yapabilirse ona daha fazlasını vermek için can atıyordu. "Sence ailesini terk etmesi mi buna neden oldu?" Bu konuda panik atak geçirmeyeceği kesindi ama belki de durum sandığından daha karmaşıktı.

"Asla tam olarak ayrılmadı. Buna izin vermediler. Babamı onaylamasalar bile, onun üzerindeki kontrollerini tamamen kaybetmek istemediler. Bu yüzden ona davranış biçimleriyle mücadele etti. Sık sık yalan hikayeler uydurmaya çalıştılar. Aldatmalar. Taciz. Ailem bunlara asla inanmadı ve medya da suçlamaları hiçbir zaman inandırıcı bulmadı. Hepsi akıl oyunlarıydı.

istedikleri etkinliklere katılırsa gittiğini söyledi. Her zaman tepkisinin sadece stresten kaynaklandığını düşünmüşümdür. Ben her zaman

Ailesini onu zorladıkları, yıprattıkları için suçladım ama içimde küçük bir parça... Kendimi hep suçlu hissettim ama içten içe onu da suçladım. Onun yerine kaçtığı için onlara karşı durmak."

Zia onu izledi, bu saf kırılma anını bulduğuna şaşırmişti. Bazı yeni sonuçlara varıyordu ve onun da bunun bir parçası olmasına izin verdi. Elini uzatıp onu rahatlatmak istiyordu ve kendini tutabilirdi. Şimdi bile kendini tutabilirdi.

Ama Beau'yu rahatlatmıştı. Bu yüzden uzandı ve tıpkı kız kardeşi için yaptığı gibi onun elini kendi elinin içine aldı.

"Bazen kaçmak elimizdeki tek seçenektir. Bazen, ne kadar istesek de ayağa kalkmak mümkün değildir."

O zaman ona baktı. Hâlâ geçmişine takılıp kalmıştı ama aradaki bağlantıyı gördüğünü biliyordu ve gördüğü için ona karşı daha da yumuşak hissediyordu. O ana kadar hiç fark etmemişti, belki o da tam olarak fark etmemişti, koşmanın onun için ne kadar korkunç bir şeyi temsil ettiğini.

"Belki de onlara karşı koyamadığını fark etmemiştim," dedi, sesi alçak ve gergindi. "Ne kadar denemiş olursa olsun. Babam da denedi. Onu korumak için, ama o da yapamadı. Çünkü onlar değildi. O'ydu."

Elini bırakmaya çalıştı. Ne zaman onun insani bir parçasını gördüğünü düşünse... "İnsanlar beyinlerinin ve bedenlerinin onlara ihanet etmesinden sorumludurlar."

Ama elini sıktı, böylece elini çekemedi. Ve sonra nazikçe tuttu. O kadar nazikti ki, kolunu çekmesi yanlış görünüyordu.

"Hayır, öyle demek istemedim Zia. Ben yaptım. Sanırım. Annemi her şeyden çok seviyordum ama yine de bunun için onu suçladım. Bir yerlerde. Derinlerde bir yerde. Ta ki kız kardeşini görüp anlayana kadar." Sanki boğazında derin bir duygu tıkanmış gibi yutkundu.

Bu da kendi boğazının düğümlenmesine neden oldu. Kontrole bu kadar düşkün bir adamın belki de... belki de Her zaman haklı değildi, belki de her küçük şeyi her zaman anlamıyordu.

"Kimse annemi koruyamadı ve bu yanlıştı. Babam tüm gücüyle denedi ama yapamadı... Ona bu amacı gerçekleştirecek zaman verilmedi," dedi, sesine biraz inanç ve güç geri dönmüştü. "Benimle evlenmek istemediğini biliyorum. Hayatını baban gibi yöneteceğimi düşünmeni anlıyorum. Ama Zia, ben seni koruyacağım. Çocuklarımızı koruyacağım. Beaugonia'yı ve herkesi koruyacağım. başka bir şey yapmamı istemezsin."

Kalbi göğsünde iki kez atmaya başladı. Eğer isterse yalan söyleyebileceğini biliyordu, ama o Gerçek dışında bir şey olarak nasıl kabul edeceğini bilmediği bir coşku. Ona daha önce hiç verilmemiş türden bir söz.

"Evlenmemizi sağlayabilirim, Zia. Ne olursa olsun seni koruyacağımdan emin olabilirim. Ama olaylara benim açımdan bakabilirsen, her şey daha kolay olur. Herkes için. Eğer kabul edersen, kavga etmeden, kaçmaya çalışmadan, bir evlilik yapabiliriz.

çocuklarımız için daha iyi bir dünya yaratmalıyız."

Hayır diyemeyeceğini, ne olursa olsun kaçamayacağını düşündüğü için kızgın olmalıydı, ama o kızgındı.

Şimdi daha büyük bir şeyle konuşuyorum. Koruma.

Bebeklerin. Beau'nun. Onu.

Bunlar onun istediği sözler ve vaatlerdi. Bunlar yapması gereken her şeyi yoluna koyan sözlerdi. Bebekleri ve Beau babasından kurtulmuştu. Bu yeterli olmalıydı, ama...

"Kraliyetin annene yaptıklarından nefret ettiğin için mi? Sen onu koruyamadığın ve o da seni koruyamadığı için mi?"

Koyu renk gözleri onu inceliyordu, sanki yüzünün her çizgisini ve kıvrımını alıyordu. O kadar ki belki başka bir cevap olabileceğini düşündü. Hatta belki daha fazlasını umarak nefesini tuttu.

"Evet."

Bu Cristhian'dan istediğinden daha azdı ama yine de gelecekteki evliliği söz konusu olduğunda umut etmeye cesaret edebileceğinden daha fazlaydı. Hayatını bunun için yaşamaya çalışmıştı. Beau'yu ve öğrendikten sonra da bu bebekleri korumak için. Peki nasıl hayır diyebilirdi? Ona, kendisini ve sevdiği insanları tutsak eden duvarlardan bir çıkış yolu sunuyordu.

Belki yeni duvarlar söz konusu olabilir, ama Değer verdiği her şeyi korumak, önemli miydi? Babasının kontrolü altında sahip olduğundan daha fazlasını teklif ediyordu ve belki de bunun içinde kendi sözünü söyleyebileceği bir alan olabilirdi.

"Pekâlâ." Gülümsemeyi başarmaya çalıştı ama tam olarak başaramadı. "Seninle evleneceğim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CRISTHIAN düğünle ilgili tüm planları çoktan yapmıştı. Düğünün gerçekleşmeyeceği hiçbir durum öngörmemişti. Ama şimdi Zia kabul ettiğine göre, daha da güçlü bir kesinlik duygusu hissetmeyi bekliyordu. O

herhangi bir kaçıışı engellemek ya da aşırı hevesli hayırcıların üstesinden gelmek zorunda kalmayacaktı.

Onun rızası ve evdeki herkesin aynı fikirde olmasıyla her şey yoluna girecek ve çözüme kavuşacaktır.

Tam tersine, bakanın kısa süre içinde geleceği haberini aldığı anda, tam tersini hissetti. Onunla olaysız bir şekilde evleneceğini söylemesi sanki içinde koca bir şüphe tarlası yaratmıştı.

Ki bu çok saçmaydı. Evlilik doğru hareket tarzıydı. Ve onu, çocuklarını, kız kardeşini koruyacaktı. Başka herkesi. Monarşinin dikkatsizce zarar verdiği her şeyden.

Babasının ona bıraktığı miras buydu.

Ve bakın nasıl sonuçlandı.

Başını salladı. Kaçmıyorlardı. Aksine, baskılara karşı koyuyorlardı. Tıpkı genç bir adamken yaptığı gibi, kendi itibarlarından başka hiçbir şeyi önemsemeyen bir aileden kendini kurtarıyordu.

Ondan kaçma ihtiyacını alıyordu. Onun için. Ailesi için yapamayacak kadar genç olduğu her şekilde.

Annesinin ailesinden uzaklaştığından beri başarılı olmuştu. Zia'yı onunkinden uzaklaştırmak nasıl başarı olmazdı ki?

Kral da kabul etmişti. Şimdi bile, avukatları detaylar üzerinde çalışıyordu. Gerekli tüm anlaşmalar bu akşamki küçük törenden önce tamamlanacak ve imzalanacaktı.

Ama kralın fikrinin değişmesine ne sebep olmuştu? Beaugonia ile ilgili bir şey. Öyle olmalı. Başka türlü zamanlamanın bir anlamı yoktu. Ki bu da onu hiç ilgilendirmezdi.

Bu yüzden kendini ikna etmeye çalıştı. Yine de endişesi, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı devam ediyordu.

Kral ve Beaugonia arasında olanlar Zia'ya zarar veriyse...

Sonunda Cristhian buna daha fazla dayanamadı. Çalışanlarından birine Beau'nun peşine düşmesini ve onu kendisine getirmesini söyledi. Zia olmadan.

İstediğinden daha uzun sürdü. Önce avukatları endişeleri ve evrak işleriyle içeri daldılar. Kralın onlardan gizlemeye çalıştığı şeyler, onların gizlemeye çalıştığı şeyler. Kral tarafından. Ama sonunda Cristhian istediğini elde etti.

Zia'nın istemediği hiçbir kraliyet görevini yerine getirmek zorunda kalmayacağını, çocuklarının unvan isteyip istemediklerine kendilerinin karar vereceğinin yasal garantisi. Cristhian'a göre küçük ve gereksiz bir mirastı ama bunun için kralı suçlayamazdı.

Zia'yla evlendiklerinde her şey yerli yerine oturacak ve o zaman her şey Cristhian'ın istediği gibi olacaktı. Herkes uygun gördüğü şekilde korundu. Yasalar ve kendi eliyle.

Ama yine de içini bir sükûnet kaplamadı.

Beaugonia ofisine girdiğinde, onunla bir kez ilgilendiğinde bunu hissedeceğinden emindi. O son gevşek ipti.

"İyi günler Cristhian," dedi neşeyle, ama Cristhian bu neşeye tam olarak inanmamıştı. "Görünüşe göre benim arkadaşlığıma çok ihtiyacınız var."

"Size sormam gereken önemli bir soru var, Majesteleri." Kapıya doğru yürüdü, kapıyı kapattı ve kendisi kilitledi. Beaugonia kapı tokmağına büyük bir şüpheyle baktı, bu yüzden Cristhian ona yaklaşmak yerine kapının yanında durdu. Amacı onu rahatsız etmek değildi.

Ama gerçeği bilmek zorundaydı.

"Bu sabah babanızla ne konuştuğunuzu ve bunun üzerinizde nasıl bir etki yarattığını bilmek istiyorum."

Beau onu bir aşağı bir yukarı süzdü, başını iki yana eğdi. "Çok kötü."

Bir an için konuşamadı. Konuştuğunda ise sesinin bir oktav yükseldiğini fark ederek telaşlandı. "Özür dilerim."

"Bilmeni istemiyorum. Yani bilmeyeceksin. En azından şimdilik." Sonra omuz silkti. Sanki hepsi bu kadarmış gibi.

Sonunda iki kız kardeş arasındaki benzerliğin bir kısmını gördüğünü sanıyordu. Hedeflerine doğrudan zıt bir inatçılık.

"Prenses-"

"Beni panik atak geçirirken gördün, Cristhian. Sanırım bana adımla hitap edebilirsin."

Bu kendi halinde kadını, bu sabahki titreyen ve nefes almakta zorlanan, ilk tanıştığında ailesinin arkasına saklanan ve konuşmayan kadınla bağdaştırmak zordu. Yine de annesini her zaman bütün, karmaşık bir kadın olarak görmüştü, değil mi?

Bazen üzgündü, bazen de her şeyi halletmişti. Tek bir şey değildi.

Belki de hiçbiri tek bir şey değildi.

"Beaugonia," dedi sonra, bakışlarını onun üzerinde tutarak. Ses tonundaki sertlikten ciddi olduğunu ve onu yıldıramayacağını anlayabiliyordu. Cevaplara ihtiyacı vardı. Cevaplarla birlikte her şey çözülecekti. "Babanızın bir O odadan çıktıktan sonra kalbinde mucizevi bir değişim oldu. Buna neyin sebep olduğunu ve Zia'yı farkında olmadığı bir şekilde etkileyip etkilemediğini bilmek istiyorum."

Beau buna hemen tepki vermedi. Kıpırdamadan ve boş bir ifadeyle durdu. Sonra ondan uzaklaştı, Ofisinde dolaşüyor, raflardaki kitapları, masasındaki kağıtları kurcalıyordu. Pencerenin önüne yerleşti ve beyaz bir dünyaya baktı.

"Yaptığım her şeyi kız kardeşim için yapıyorum," dedi sonunda. "Hayatım boyunca kendini benim önüme canlı bir kalkan gibi koydu. Çünkü ben farklıydım ve ailemin istediği gibi biri olamıyordum. Artık tüm bunlarla başa çıkabilecek kadar büyük, zeki ve bilinçliyim. Bu sefer Zia'ya kalkan olacak kadar güçlüyüm, böylece o çocukları koruyabilir." Sonra onun bakışlarıyla karşılaştı, doğrudan ve kararlı. "Ailemin başka bir nesil üzerinde herhangi bir etkisi olmasını engellemek için her şeyi yaparım."

"Kız kardeşini senin kadar iyi tanımıyor olabilirim ama seni temin ederim ki, kendini hiçbir şey için feda etmeni istemezdi."

Beaugonia gülümseyerek, "Hayır," dedi. Ama bu uzun sürmedi. Ağzı tekrar kaşlarını çattı. "Ama her zaman beni büyük bedeller ödeyerek korumasını istemedim. Yardım etmek biri her zaman isteklerle ilgili değildir. Sanırım sonuçta aşk budur."

Aşk. Cristhian bu konunun sürekli gündeme gelmesinden hoşlanmıyordu, onu olduğu yere mıhlıyor gibiydi. Bir çapa gibi.

Onu boğmak mı? Kendi iradesi dışında onu boğuyormuş gibi hissetmeliydi. Ama o anda aklına garip bir düşünce geldi. Bir çapa boğmazdı. Bağlardı. Bir tekneyi önemli bir kıyıya sabitler.

Ve eğer aşk... bir çapa olabilirse. Zia'yı sevseydi, bunu ona söyleseydi, Zia onun çok önemli kıyısına bağlı kalır mıydı?

Tekne benzetmeleriyle düşünmesinin nesi yanlıştı?

Ama sonra Beaugonia odayı geçip ona doğru geldi. Birkaç adım ötede durdu ama Zia'nın onun her yerine damga vurduğunu görebiliyordu. Ağzının yumuşak yapısı, gözlerinin ardındaki zekâ. Hepsi çok ince bir ihtiyat maskesinin arkasındaydı.

Ama yapılması gerekeni yapmak, söylenmesi gerekeni söylemek için temkinli davranmaya cesaret etmeye istekliydi. Korunması gerekenleri korumak.

Buna nasıl saygı duymaz?

"Bence sen iyi bir adam olabilirsin, Cristhian Sterling. Ve eğer değilsen, sana acı çektireceğimden emin olabilirsin. Ama şimdilik, Zia'yı koruman için seni görevlendiriyorum. Ve şu yeğenlerimi."

"Daha fazla ciddiye aldığım bir şey yok. Sizi de koruyabilirim. Şimdi ya da gelecekte ihtiyacınız olursa."

Gülümsedi. "Çok nazıksın. Zia senin bu kadar yumuşak olduğundan hiç bahsetmemiştin."

Adam bunun üzerine biraz kaşlarını çattı ve kadın ona Zia'yı hatırlatarak güldü.

"İhtiyacım olursa, bu yardımı kabul ederim. Ama şimdilik bunu bırakmanı istiyorum. Zia'nın da bunu terk etmesini sağlamak için. Bunlar kız kardeşim için yapmam gereken şeyler, hiçbir müdahale olmadan. Lütfen."

Cristhian normalde hiçbir şey bırakmazdı. Kimse için değil.

Ama içinde aşk gibi hantal bir şey dönüp dururken, sadece başını sallayabildi ve Beaugonia'nın gitmesine izin verdi.

Zia'nın düğün için hazırlanmaya başlamadan önce biraz kestirmesi gerekiyordu. Stres yüzünden dün gece iyi uyuyamamıştı ve hamileliğin ağrıları ve sancıları gerçekten bu yüzden kendilerini duyuruyorlar.

Sadece her şeyin stresiydi. Şüpheler. Hata yapma korkusu. Doğru olanı, yapılması gerekeni yapıyordu ve yine de bir şekilde her şeyin yanlış sonuçlanacağı korkusu.

Yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bildiğinizi düşünmenin çocuklarınız üzerinde sonsuz bir nesil laneti olup olmadığını merak etme döngüsü.

Ve daha da kötüsü, çok daha kötüsü, bir şekilde Cristhian'la gerçek bir evlilik kurmaya dair aptalca küçük fanteziler. Kimyası, güveni, ortaklığı ve aşkı olan bir şey.

Oh, gerçekten. Daha aptal olabilir miydi?

Yataktan kalkmak için manevralar yaptı. Ayağa kalktığında duraklamak zorunda kaldı, nefes almayı olması gerekenden daha zor hissettiren tüm endişeyle birkaç kez derin nefes aldı. Bu ve iki bebeğin ciğerlerini sıkıştırarak tam nefes almasını imkânsız hale getirmesi. Her gün bunun daha uzun süre devam etmesi biraz daha imkansız görünüyordu. haftalar.

Ve yine de alternatif için istekli değildi. Bir adım attı, keskin bir acı yan tarafına yerleşti. Bir çeşit Çok sıkı ve uzun koştuktan sonra kramp girdi. Ve kesinlikle çocuklarla ilgili bir şey olamayacak kadar uzaktaydı. O Muhtemelen uyurken ya da yataktan kalkmaya çalışırken bir kası falan çekilmişti.

Bir adım daha atınca acısı biraz hafifledi ve Beau'yu aramaya koyuldu. Ama süitlerinde oda oda dolaşırken onu hiçbir yerde bulamadı. Annesini de bulamadı, bu garipti çünkü uyandığında hazırlanmasına yardım etmek için hazır olacaklarını söylemişlerdi.

Bütün üst katı boşuna aramıştı. Yan tarafındaki ağrı, merdivenlerden inmeye başlayana kadar hemen hemen kayboldu. Sonra tekrar başladı. Kolunu başının üzerine doğru uzattı, biraz hareket etti ve Uzakta.

Aşağı indiğinde Cristhian'ı bulmaya, neler olup bittiğini bilip bilmediğini öğrenmeye karar verdi. Çalışanlar çok azdı. Alejandra çoğunun ana balo salonunda tören için hazırlandığını söylemişti. Bu yüzden Cristhian'ın tercih ettiği odalara gitti, önce ofisinden başladı.

Masasının arkasında oturmuş, bir yığın kâğıdın üzerinde kaşlarını çatıyordu. Zia girişte durmuş, sessiz bir an için onu izliyordu.

Birkaç saat içinde bu adamla evlenmeyi kabul edecekti. Kendini kontrollü bir hayata adayacaktı.

Doğru olduğunu düşündüğü her şeyi yapacaktı ve kadının hiçbir söz hakkı olmayacaktı.

Ama bunu çocuklarını sevmek ve korumak için yapıyorsa bunun bir önemi var mıydı? Kendi ebeveynleri de dahil olmak üzere pek çok insan Beau'ya karşı nazik davranmamıştı. Acaba Çocukları bir şeylerle mücadele ediyorsa, onlara da nazik davranırdı.

Daha ne isteyebilirdi ki? Aşk mı? Sadece Tanık olduğu aşk, kendini her şeyden çok feda eden türden bir aşk mıydı?

Başını iki yana salladı. Beau'yu bulmak zorundaydı. Beau'nun kaçabilmesi için bunu yapmak zorundaydı. Beau'nun kaçtığından emin olmak için bir yol bulacaktı. Cristhian'ın yardımıyla bunu yapabilirdi.

Sanki onu orada hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı. Ayağa kalktı, yüzünde endişeye benzer bir ifade belirdi. "Acaba Her şey yolunda mı?" diye sordu kız konuşmayınca.

Elindeki işe odaklanmaya çalışarak ofiste biraz daha ilerledi. "Kız kardeşimi gördünüz mü?"

Cristhian ona baktı ve kaşlarını çattı. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

"İyiyim. Sadece yorgunum. Ama annemi ya da Beau'yu bulamıyorum. Alejandra'dan onları aramasını istedim ama epey zaman geçti.

ama o da geri dönmedi." Acı tekrar yan tarafını ele geçirdi ve onu ovuşturarak yatıştırmak umuduyla ofisine doğru birkaç adım daha attı.

"Hiçbirini bulamadınız mı?"

Zia başını salladı. "Annem ve Beau'nun tören için hazırlanmama yardım etmeleri gerekiyordu. Nerede olabileceklerini bilmiyorum."

Cristhian masasının etrafından dolaştı, ama tam olarak ona doğru hareket etmeden ya da başka bir şey söylemeden önce, çalışanlarından biri odaya girdi. Adam boğazını temizledi.

"Efendim, size kral, kraliçe ve prensesin ayrıldığını bildirmek zorundayım."

"Sol mu?" Cristhian ve Zia aynı anda yankılandılar.

"Evet, efendim. Az önce. Az önce haberim oldu ve hemen iletmeye geldim."

"Planlarından neden haberdar edilmedim?" Cristhian sordu ve şaşkınlığı çok inandırıcı görünüyordu, bu yüzden Zia onun rol yaptığını düşünmedi.

"Çok üzgünüm efendim. Görünüşe göre tüm ayarlamaları kendileri yapmışlar. Hatta prenses çantalarını bekleyen araca kadar taşımış. Arabayla uzaklaşırken görüldükleri ana kadar kimsenin bundan haberi yoktu."

Zia'nın nutku tutulmuştu ama adam ona döndü. Bir zarf uzattı.

"Bu, üzerinde adınız yazılı olarak odalarına bırakılmış, hanımefendi."

Zia sinirsiz parmaklarıyla zarfı aldı. Zarfın dışı da içi de kız kardeşinin el yazısıyla yazılmıştı.

Zia,
Her şey kontrolüm altında.
Sevgiler,
B

Hiç mantıklı değildi. Beau neden anne ve babasıyla gitsin ki? Neden bütün bunlar

Her şeyi yoluna koyması gereken düğün mü? "Cristhian, biz... Onun peşinden gitmeliyiz." "Cristhian'ın Yan tarafındaki ağrı giderek artıyordu ama o bunu görmezden gelmeye çalıştı. "Neler olduğunu bilmiyorum ama ben..." Kelimeyi tamamlayamadı. Bir acı dalgası üzerine çökmüş gibiydi.

Cristhian hemen onun yanındaydı. "Ağrın var mı? Ne oldu?"

"Sadece..." Ama kelimeleri tam olarak çıkaramadı. Vücudunu ele geçiren gerilim dalgasına karşı dişlerini sıkarak zorunda kaldı.

"Git doktoru getir," dedi sert bir ses tonuyla ve adam hızla gözden kayboldu.

"Cristhian." Zia şimdi nefes nefese kalmıştı ama Nedenini anlayamadım. Belki de panik atak geçiriyordu. "Öylece gidemez."

"Seni yerleştirdikten sonra ne yapabileceğime bakacağım. Ama şimdilik sizi kontrol ettirmeliyiz. Tamam mı?" Ama ona cevap verme şansı vermiyordu, sadece onu farklı bir odaya. Kanepeli bir odaya.

Onu üzerine yatırdı. Uzanmak iyi gelmişti. Cristhian onun yanına çömeldi, o kadar nazik bir hareketle yüzündeki birkaç saç taradı ki kalbi tekledi.

"Söz veriyorum, elimden geleni yapacağım ama sanırım kız kardeşinin kendine göre bazı planları var. Sana onun için endişelenmemeni söyleyemeyeceğimi biliyorum ama bence içinde bulunduğu durumu sandığından daha iyi kontrol edebiliyor."

"Mektubu. Kontrol altında olduğunu söyledi."

Cristhian başını salladı, bakışları onunkilerden hiç ayrılmıyordu, parmakları hâlâ yüzündeydi.

"Ben ona inanıyorum. Ailenizin çok ama çok büyük hataları var Princesa, ama çok yetenekli iki kadın yetiştirmişler."

Zia bunun neden ağlama isteği uyandırdığını bilmiyordu ama gözleri yaşlarla doldu. Düşmelerine izin vermedi, çoğunlukla

Çünkü doktor elinde çantasıyla içeri girdi. Doğruca kanepeye yöneldi ve Cristhian'ı hemen yolundan çekti.

"Ne oldu, Majesteleri?"

Cristhian ağzını açtı ama doktor elini kaldırdı. "Hastanın kendi sözleriyle, teşekkür ederim."

Cristhian ağzını kapattı, ama bu konuda fırtınalı ve öfkeli görünüyordu, bu da Zia'yı neredeyse gülümseyecek kadar eğlendiriyordu.

"Yan tarafım ağrıyordu," dedi Zia doktora. "Sadece yanlış yattığımı düşündüm ama daha da kötüleşti."

Doktor ağrıyan yeri göstermesini istedi, ağrıya ilgili daha fazla soru sordu ve ardından Cristhian'dan doktorun daha derinlemesine bir muayene yapabilmesi için işleri ayarlamasına yardım etmesini istedi.

Doktor hem Zia'nın hem de bebeklerin farklı yaşamsal belirtilerini ölçerken düşünceli sesler çıkardı, sonra da sağa sola bakındı. İşi bitip de Cristhian'ın Zia'yı kanepede daha rahat bir pozisyona getirmesine izin verdiğinde, ikisine de gülümsedi.

"Her şey yolunda."

Beau için hâlâ endişeleniyor olsa da doktorun sözleri onu rahatlatmıştı. Babasının ne düşündüğü hakkında. Düşün bile oldu.

Zia fısıltıyla, "Sanırım sadece panikliyordum," dedi.

Doktor başını salladı. "Prenses, genişlemeye başladınız ve çok küçük kasılmalarınız var. Belki de panik bir rol oynamıştır, ama tüm hikâye bu değil. Önümüzdeki birkaç gün yatakta kalmak isteyeceksiniz. Her şeyin sakinleştiğinden emin olmak için seni izleyeceğiz. Sakinleşmeli ama stresten kaçınmak gerek."

Doktor Cristhian'a baktı, sonra bakışlarını Zia'ya çevirdi ve gülümsedi. "Dinlen. Rahatla. Şu anda senin için en iyisi bu. Daha fazla ağrınız olursa hemen beni arayın."

Zia doktora başını sallamayı başardı. Her şey yolundaydı. İyi. Ellerini karnının üzerine koydu, avucunun içinde küçük bir yuvarlanma hissetti. İyidiler.

Peki ya Beau?

Doktor Cristhian'a, "Ağrısı tamamen geçtiğinde onu odasına götürün," diyordu. "Burada kalmalı Orada. Tüm yemekler ona getiriliyor. Kalkması gerektiğinde gözetim. Bu durum özellikle çok çocuklu ailelerde çok yaygındır, ancak günlük yaşamda biraz daha fazla özen gösterilmesi gerekecektir

kendini fazla yormadığından emin olmak için." "Yapmadığından emin olacağım."

Doktor başıyla onayladı. "İkinizden biri, ihtiyacınız olursa beni çağırın.

hiçbir şey." Ve sonra geldiği gibi hızla gitti.

Cristhian odanın eşiğinde durdu. Hiçbir şey söylemedi ve aralarında uzun bir sessizlik uzadı.

Ta ki Zia daha fazla dayanamayana kadar.

"Sanırım o zaman düğünü ertelememiz gerekecek."

Başıyla kısa bir selam verdi. "Elbette."

"Ben..." demek istemedim.

"Zia." Sesi acı çekmiş gibiydi. "Tabii ki yapmadın. Bir numaralı önceliğimiz senin ve çocukların sağlıklı olması. Düğünler bekleyebilir."

"Ama-"

"Endişelenmenize gerek yok. Doktorun emri. Güven bana. Size söz verdim. Hepinizi koruyacağım. Beau da dahil."

Sonra onu inceledi ve onda farklı bir şeyler olduğunu fark etti. Daha önce onda tam olarak görmediği bir yumuşaklık - en azından kibir ve kontrolün arkasına saklamadan önce. Beau'nun panik atağının annesiyle ilgili bazı şeyleri fark etmesini sağladığını anlıyordu ve bu yüzden ona bu kadar destek olmayı teklif ettiğini tahmin ediyordu, ama...

"Neden, Cristhian? Çocukların senin olduğunu anlıyorum ama Beau ve ben değiliz. Bize koruma borçlu değilsin."

"Hiçbir zaman borçlu kelimesinin hayranı olmadım. Uzun yıllar boyunca bana karşı kullanıldı. Anneme borçlu olduğum şey

miras." Başını iki yana salladı. "Ama o zor yıllarda keşfettiğim şey, herkesin hayatının bir goblen olduğuydu. Annemin ailesi bir savaşa girmek yerine babamın ailesini de içine alsaydı hayat nasıl olurdu? Benim çocuklarım Onları ilk sıraya koyacak insanlardan alabilecekleri tüm parçalara sahipler. Buna anneleri ve teyzeleri de dahildir."

"Teyze," diye tekrarladı Zia. Son birkaç ayın çoğunu çocukları için bir hayat kurmaya çalışarak geçirmişti ama kuşkusuz onları dünyadaki, kendi dünyasındaki küçük insanlar olarak düşünmek için çok az zaman harcamıştı. Beau'ya teyze diyordu. Ve Cristhian'a baba.

"Aile korur ya da korumalıdır. Biz de öyle yapacağız." Sonra onun elini tuttu ve daha büyük olan iki elinin arasına sıkıştırdı. "Ama daha fazlası olduğunu keşfediyorum, Zia. Beklenmedik bir şekilde kendimi sana aşık olmuş buluyorum."

Aşk. Bir an için nefes almadı, ama kendine hatırlattığında bile hiçbir şey söylemedi.

Bu fikri ortaya attığından beri, sanki sonsuza kadar önceymiş gibi gelen ama belki de sadece bir haftadır ona aşık olmasına izin vereceğine ikna etti.

Bunun en iyisi olacağını, gerçekten. Ve o kalacaktı mükemmel bir şekilde... bağımsız. Onun sevgisini bir tür koruma olarak kullanacaktı, ancak çocukları söz konusu olduğunda seçimlerini etkileyecek kadar çok, o kadar derinden hissetmesine izin vermeyecekti.

Bu yüzden konuşmadı. Kalbi göğsünde hızla çarparken bile, içinden yükselen bu garip... sevinçle bile. Ona cevap vermedi.

Onu sevebilirdi ve bu sorun olmazdı. Hatta en iyisi. Ama onu sevmek için kendine izin vermezdi.

Hiç.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir süre sonra Cristhian Zia'nın üst kattaki odasına çıkmasına yardım etti. Onu yatağına yatırdı, ardından personele yatak istirahatindeyken nasıl ilerleyecekleri konusunda talimatlar vermeye başladı.

Bazı eşyalarını onun süitine taşımak da dahil.

Gece boyunca ve her şeyin yolunda gideceğinden emin olana kadar ihtiyaç duyduğu sürece burada kalacaktı. O Doktora güveniyordu ama beyni henüz doktorun verdiği güvenceyi kabul etmemişti.

Belki de Zia'ya ona aşık olduğunu söylediğinden beri beyni artık çalışmıyordu.

Bunu bilerek söylememişti.

Bu iyiydi, hatta belki de en iyisiydi. Bu ona doğru seçimleri yapma imkânı veriyordu. Her şeyi yerli yerine koymak için sevginin karşılıklı olması gerekmiyordu.

Onu ve çocuklarını sevecekti ve aradığı yerleşik, kontrollü duygu bu olacaktı.

Bu yüzden yemesi için bir dizi yiyecek getirilmesini, her zaman ulaşabileceği bir yerde bir içecek olmasını sağladı ve bir sandalyeye yerleşip uyuyana kadar gitmemekte ısrar ettiğinde onun itirazlarını görmezden geldi.

Sonunda yaptığında, bir süre onu izledi. Nefes alış verişinin yavaş, istikrarlı yükselişini ve düşüşünü. Her şey kontrol altındaydı, çünkü her şeyi mükemmel bir şekilde yerine koymuştu. Mülkiyetteki doktor, hızlı bir şekilde uğradı ve emin olmak için her şey yolundaydı.

Belki düşün planlandığı gibi gitmemişti, belki Zia'nın ailesiyle ilgili hiçbir şey yolunda gitmemişti ama o her yumruğa katlanmıştı.

Belki de aşk beyanlarını tam olarak düşünmemişti, ama birkaç kelimenin ne önemi vardı ki?

Telefonu yüzüncü kez çalmaya başladı. Sonunda cebinden çıkardı ve ekrana baktı. Birkaç mesaj almıştı ama büyükanne ve büyükbabasından gelen hariç hepsini görmezden geldi. Zia'nın yatak odasından çıktı ve Zia'yı uyandırmadan onları arayabileceği dış odalardan birine geçti. Düğününü görüntülemeyi bekliyorlardı, bu yüzden bir şeyleri kaçırdıklarından endişe ettiklerine şüphe yoktu.

Ekranda büyükannesinin mutfak masası belirdi ve Cristhian kendisine rağmen gülümsedi. "Merhaba, Büyükanne. Fotoğraf makinen geriye doğru."

Bir şeyler mırıldandı, sonra büyükannesi ve büyükbabasının yüzleri ekranda olacak şekilde dönmesini sağladı.

"Özür dilerim," dedi, sesinin bu kadar sert çıkmasına şaşırarak. "Tören ertelenmek zorunda kaldı. Zia'nın doğum günü

Bazı kasılmalar var. Önümüzdeki birkaç gün boyunca yatak istirahatinde olacak ve daha sonra yeniden değerlendireceğiz."

"Onun için ne kadar korkutucu," dedi Büyükanne, yüz hatlarını endişeli bir ifade kaplamıştı.

"Gerçekten."

"Ve sen."

Aynen öyle.

Solgun ve acılı görünüyordu. Kendisi için endişelenmesi gerekirken Beaugonia için çok endişeleniyordu.

"Ne yapabiliriz, Cristhian?" diye sordu büyükbabası nazikçe.

Ne yapabiliriz?

Hep bunu sormuşlardı. Aralarında bir imkânsızlık okyanusu varken bile, her zaman ne yapabileceklerini sormuşlardı. Onun ne yapabileceğini değil. Onun ne yapabileceğini değil. sunabilir.

"Hiçbir şey." İnce ince gülümsedi. "Ama teşekkür ederim. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve şu anda en önemli şey bu. İyileştiğinde düğün başlayacak ve sizin de izleyebileceğinizden emin olacağım."

"Evet, tabii ki. Ne zaman olursa izleyeceğiz. Ama canım, iyi olduğuna emin misin?"

"Stresli bir gündü."

Büyükbaba nazikçe, "Anlat bize," diye ısrar etti.

Erken yetişkinlik döneminin çoğunda oturmuş ve tam da bunu yaptı. Her şeyi büyükanne ve büyükbabasının üzerine yıktı ve sonra onların tavsiyelerini dinledi. Bazen onları dinlerdi.

Bazen de yapmamıştı. Ama her iki durumda da, onların kınamasından asla endişe etmedi ve her zaman orada oldular, bir sonraki bilmecesini dinlemeye hazır oldular, ne olursa olsun

Sonuncusunun sonucu.

Son birkaç yıldır onlara çok fazla yaslanmıyordu. O artık bir yetişkindi. Kendi hayatından sorumluydu. Onların sağlığı, stres ya da endişenin onlar üzerindeki etkisi hakkında endişeleniyordu.

Ama bu gece, onu anlatmaya teşvik ettiklerinde, oturdu ve tam da bunu yaptı. Kral Rendall. Beaugonia'nın panik atağı ve bunun ona verdiği açıklık. Zia'ya onu sevdiğini söylemeye kadar. Ve onun karşılık vermemesi.

Büyükbaba bir süre sonra, "Bu kesinlikle stresli bir gün," dedi.

Cristhian, "Yine de her şey kontrol altında," dedi. "Zia'nın benimle evlenmeyi kabul etti. Babası gitmesine izin vermeyi kabul etti. Her şey yoluna girecek."

Büyükanne ve büyükbabası bakışlarından birini paylaştı.

"Hayatı kontrol edemeyeceğini anlıyorsun, Cristhian."

Cristhian'ın bunun için hızlı bir dönüşü yoktu. Hayatı kontrol ettiğini düşünmüyordu, sadece işleri belli bir şekilde organize ederse her şeyin yolunda gideceğini düşünüyordu. Herkesin kendi yöntemini kabul etmesini sağlarsa, o zaman işler yolunda giderdi. olması gerektiği gibi.

Bu kontrol değildi. Bu sadece... kontrollü olmak, başarılı olmak, hayatın sizi alt etmesine izin vermemektir. Çünkü korunuyordunuz.

"Evlendiğimizde her şey yerli yerine oturacak. Zia beni önemsiyor," dedi Cristhian, rahatlatığından emindi

Onları... kendini değil. Çünkü Zia'yla aralarında bir şey vardı, yoksa bu çıkmazda olmazlardı.

"Cristhian, kimsenin seni sevmesini sağlayamazsın. Onların karar vermesi için tüm koşulları mükemmelleştiremezsin. Sadece kendi duygularını ve kendi ihtiyaçlarını onurlandırabilirsin. Bu arada onlarınkine saygı duyarak."

Cristhian bu sözleri reddetmeye çalıştı ama büyükanne ve büyükbabasının bilgeliğini görmezden gelme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Olabilecekleri her adımda yanında olmuşlardı. Onun hayatındaki tek sağlam nokta ailesinin anısıyla birlikte yaşamıştır.

Ve bu bile bu sabah panik ataklarla ilgili farkına vardıklarıyla sarsılmıştı. Annesiyle ilgili her şeyin ne kadar derine gittiğini. Ve şimdi, şu anda, bir gün büyükanne ve büyükbabasının bilgeliğine güvenemeyecekti.

Hayat ve zaman akmaya devam edecekti. Aynı anda hem çok kısa hem de sonsuzdu. Ailesini kaybettiği o andan beri kontrol etmeye çalıştığı her şey beyhude bir çabadan ibaretti.

"Biliyorsun," dedi büyükanne sessizlik sona erdikten sonra çok uzun sürdü. "Önce büyükbabana seni seviyorum dedim, o da bir şey demedi."

"Bu doğru değil!"

"Bu kesinlikle doğru," diye karşılık verdi büyükanne. "O lanet köpeğinle oynamakla o kadar meşguldün ki-"

"Bu da seni duymadığım anlamına geliyor, karşılık vermediğim anlamına değil."

"Sanırım beni duydun."

Birkaç dakika boyunca bu şekilde omuz omuza tartışılar, anlaşmazlığa düştüklerinde bile gülümsediler. Çoktan geçmiş olaylar hakkında. O zaman ve bu zaman boyunca birbirlerini sevmişlerdi. Sevinçlerin yanı sıra fırtınalar, trajediler ve zorluklarla da mücadele etmişlerdi.

Cristhian hayatını bu sevgi örnekleriyle geçirmişti. O kadar ki, cevabın aşk olduğundan emin olmuştu.

Ve öyle olduğunu düşündü. Ama sadece kelimeler değil. Daha büyük bir şey. Daha derin bir şey. Bir kontrol aracı olarak aşk değil, çok daha korkunç bir şey.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" Büyükbaba şaşkınlıkla gür beyaz kaşlarını birbirine yaklaştırarak sordu.

"Kendiniz olduğunuz için. Bu benim hayatımın paha biçilmez bir parçası oldu." Zia'nın sahip olmadığı bir şey. Yani hayır, Zia'nın duygularını kontrol edemezdi. Ama yapabileceği, ama yapacağı şey, ona hiç sahip olmadığı bir şeyi vermektir.

Ve hayat onları nereye götürürse götürsün, bu sevgi ve desteği çocuklarına da yaydılar.

"Seviyorum" dediler ve vedalaştılar. Cristhian bir süre karanlık odada oturdu ve sadece kendi nefes alışını dinledi.

Kimsenin seni sevmesini sağlayamazsın.

Yapabileceğini düşünmüş müydü? Hayır, durum bundan daha karmaşıktı. Belki de aşkın cevap olacağı fikrine çok fazla bel bağlamıştı. Eğer onu severse, istediğini elde edecekti.

Ayrıca duyguları hiç de basit değildi. Kızın yatak odasına döndü. Kız hâlâ uyuyordu.

Kraliyet ailesinin Lille'deki şatolarına döndüğüne dair teyit almıştı. Hâlâ ne olduğunu bilmiyordu ama Beaugonia'nın iddia ettiği gibi her şeyin kontrol altında olduğuna güvenmeye karar vermişti.

Ve ailesini kaybettiğinden beri hayatında ilk kez kontrolün çözüm olmadığına inanmak zorunda kalmıştı.

Bırakmaktı.

Zia uyandı. Odası loştu, perdeler çekiliydi ama kenarlardan sızan güneş ışığını fark etti. Kadın

saate baktı. Sabaha karşı olmuştu. Çok fazla uyumuştı.

Yatakta gerindi ve vücudunu gözden geçirdi. Dün hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Kendini ya da en azından sağlıklı hamile halini. Esnedi

ve kendini geçici bir oturma pozisyonuna itti, geri yatması gerektiğini düşündüğü herhangi bir küçük sancıya hazırdı.

Ama hiçbirisi gelmedi. Uzun bir rahatlama nefesi verdi, sonra etrafındaki loş odayı inceledi. Köşedeki küçük salonda bir ceset olduğunu fark edince biraz irkildi. Cristhian. Derin uykuda.

O kadar yakışıklıydı ki neredeyse nefesi kesilecekti. Gerçekten onu sevdiğini söylemiş miydi, yoksa bu gördüğü bir rüya mıydı? Ya da

Belki başka bir entrika. Bunu ona söyleyebilir miydi?

Onun uyumasını izledi, kalbi milyonlarca kez çarptı. küçük düğümler. Adam onu sevdiğini söylemişti ve kadın bunu nasıl bir yalan olarak kabul edeceğini bilemiyordu. Ama neden? Sonunda onunla evlenmeyi kabul etmişti; artık hikâyeler uydurmasına gerek yoktu.

Peki bunu neden söylemişti?

Telefonu cebinde titriyordu ve bu onu uyandırmış gibiydi. Kızın oturup kendisine baktığını fark etmedi. cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı kaşlarını çattı, birkaç kez karıştırdı ve sonra başını salladı.

Kafasını kaldırıp baktığında, hiç şaşırmamıştı. Orada oturmuş onu izliyordu ama yüzünde bir şey vardı. Bir tür boyun eğme. Ayağa kalktı, yatağa doğru yürüdü.

"Günaydın. Uyudun mu?" Başını salladı.

"Zia..." Kötü bir haber vermek üzereymiş gibi içini çekti. "Sana ne olduğunu söylemeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. oldu."

"Ne oldu?"

Ama onu görmezden geldi. "İstemiyorsan evlenmemize gerek yok. Burada ya da diğer mülklerimden birinde yaşayabiliriz,

ve çocukları birlikte büyütmek. Arkadaş olarak diyebiliriz sanırım. Bir yolunu bulabiliriz. Sadece evliliğin bunu başarabileceğini düşünmekle hata ettim."

Ağzı bir karış açık kaldı, sanki tüm yüz kasları şok içinde onu terk etti. Hatalı olduğunu mu kabul ediyordu? Tam da sonunda onunla evlenmeyi kabul etmişken, evlenmek zorunda olmadıklarını mı söylüyordu? Hem de onu sevdiğini söyledikten sonra? "Bunu neden söylüyorsun?"

"Açık olmak gerekirse, bence evlenmek en iyisi olur. Beni sevmeyi öğrenebileceğini düşünüyorum. Bence bir aile kurabiliriz,

Çocuklarımıza öncelik vermek. Onları korumak. Ama kız kardeşiniz bana öyle bir şey söyledi ki, aklımdan çıkmadı. O yapmadı

Korumanıza her zaman minnettarım ve yine de yaptığı şey sevgiden ve bu koruma için minnettarlıktan kaynaklanıyordu. Böylece sen de kendi hayatını yaşama şansına sahip olacaktın sanırım. Bu yüzden seçtiğin hayatta bir şansın olmasını istiyorum. Çünkü ben de seni seviyorum."

Yine o kelime vardı ve onunla ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden kız kardeşine odaklandı. "O ne yaptı?"

Telefonunu ona uzattı ve Zia ekrandaki makaleye baktı. Başlık büyük blok harflerle yazılmıştı: Lille'in Yeni Varisi Prensess Beaugonia Rendall, Divio Veliaht Prensi Lyon Traverso ile Özel Bir Törenle Evlendi!

Zia sadece bakabildi, sonunda sesini bulana kadar manşeti tekrar tekrar okudu. "Bunu yapamaz." Cristhian nazikçe, "Görünüşe göre çoktan yapmış," dedi. telefonu elinden aldı.

"Ama nasıl? Ben..." Zia başını salladı.

"Seni özgür bıraktı."

Peki neden boğuluyormuş gibi hissediyordu? Yüzüstü net olan bir gelecek yerine bilinmeyen bir gelecek. "Özgür bırakılmayı ben istemedim! Ben özgür değilim!" Zia nereye gittiğini bilmeden yatağından fırladı. "O benim kız kardeşim.

|

Onu seviyorum ve onun için endişeleniyorum."

Cristhian onun önünde durdu, sonra yavaşça yatağa geri itti. Çünkü yatak istirahatindeydi.

"Otur. Dinlen."

Kendisine söyleneni yaptı çünkü bunlar doktorun emirleriydi ve onlara uyacaktı. Ama... kız kardeşi burada yatarken o nasıl yatabilirdi? Başını iki yana salladı. Bu doğru olamazdı.

"Cristhian. Babam bu yüzden gitmeme izin verdi. O benim yerimi aldı." Gözyaşlarının eşiğinde ona baktı. Adamın yüz ifadesi de sempattikti. Ama o sadece başını salladı.

"Evet, öyle görünüyor." "Eğer... ne yapmalıyım?"

Bir noktada, kendinle yüzleşmelisin, Zia. Benimle değil. Bebeklerinle değil. Seninle.

Bunu ona Beau söylemişti. Şimdi de Zia'yı bunu yapmaya zorluyordu. Sadece onu değil, Cristhian'ı da. Bu hiç adil değildi. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Sanki suçlamayı anlamamış gibi başını eğdi. Belki o da anlamıyordu ama içinde neler olup bittiğini anlamaktansa bunu ondan talep etmek daha iyi hissettiriyordu.

"Sana bir şey yaptığımı sanmıyorum, Zia. Sana bir seçenek sunuyorum."

Böyle bir cümle karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona baktı. Tarafından

İçinden kabaran farkındalık. "Hiçbir zaman seçme şansım olmadı. Hiçbir konuda." Bunun bir abartı olduğunu düşünüyordu. Beau'yu korumayı seçmişti. Küçük haftasında isyan etmeyi, sonra da sonuçlarını öğrenince temelli kaçmayı seçmişti.

Ama hiç kimse ona bakıp sonuçlarını düşünmek zorunda olmadığını söylememişti. O sadece seçebilirdi. Ve onun seçimi ne olursa olsun her şey halledilecekti.

"Kısa bir süre önce olsa bununla alay ederdim ama bence bir bakıma haklısın. Bence yaptığın her şey bir şeye tepki olarak oldu. Birini korumak için. Yani burada

Öyleyiz. Koruyacak kimse kalmadı. Çünkü kardeşin seçimini yaptı ve ben de çocuklarımızın korunmasını sağladım. Bu yüzden zor ve rahatsız edici olabilir ama zamanı geldi Zia. Kendin için bir seçim yap."

Ona baktı, tamamen ve tamamen kaybolmuştu. Bir şey yap Onun için seçim mi? Başka kimseyi düşünmeden mi? O yapmadı... O yapamazdı.

"Zamanınız var, Princesa. Aceleye gerek yok. Her şeyin tam olarak doğru olması için nasıl olması gerektiğini bildiğimi sanıyordum. Sanırım, bir bakıma, ailemi kaybettiğimden beri tam olarak doğruyu arıyordum. Seni kontrol etmeye çalıştım, çünkü en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Doğru. Ama tam olarak doğru diye bir şey yok. Hiç yok. Bu yüzden her adımı atmak için ihtiyacımız olan zamanı kullanacağız. Belki hepsi doğru olmayabilir ama çocuklarımızı ilk sıraya koyarsak, yeterince doğru olacaklardır."

Onun elini tuttu, yıllar boyunca özenle astığı tüm korumaları yerle bir edecekmiş gibi görünen bu sözleri söylemeye devam etti. Beau onu terk ettiğinde ona kendi seçimlerini yapmasını söyledi ve şimdi geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Her şeyi elinden almıştı.

"Sen hayatıma girdiğinden beri eskisi gibi değilim Zia. Her şeyi derli toplu bir düzene sokabileceğimi, kontrol edebileceğimi, istediğim gibi olmasını sağlayabileceğimi düşündüm. Ben böyle alıştım hayatımın alt üst olmasıyla başa çıkmaya çalışıyorum." "Hayatım alt üst oldu."

"Evet. İkimiz de eylemlerimizin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kaldık. İkimizin de bunu belki de olması gerektiği kadar iyi idare ettiğinden emin değilim, ancak onarılamaz bir hasar vermedik. Elimizden gelenin en iyisini yaptık ve şimdi daha iyisini yapacağız."

"Evlenmeyerek mi?"

"Seçerek, Zia. Kendi adıma, seni seçiyorum. Sana aşık oldum. Gücüne ve koruyucu ruhuna. Senin güzelliğiniz ve zekanız. Ama duygularım ne olursa olsun,

bu çocukları çoğunlukla aynı şekilde yetiştirebileceğimizi düşünüyorum. Ve

Siz kendiniz için neyi seçerseniz seçin, ben bunu yapmaya yemin ediyorum."

"Cristhian..."

"Bu yüzden acele etmeyin. Ne yapmaya yemin ettiğinizi düşünün. Kendin için."

Bir noktada, kendinle yüzleşmelisin, Zia. Benimle değil. Bebeklerinle değil. Seninle.

Cristhian sonraki birkaç gün boyunca onu izledi, zar zor yanından ayrıldı, ama o konuyu zorlamadı. Doktor yatak istirahatinden çıkmasına izin verdi, ama o vücudunu dinlemesi ve dinlenmesi gerektiğine dair işaretlere dikkat etmesi konusunda uyarıldı.

O zaman onu rahat bıraktı. Akşam yemeğini birlikte yediler, ama kadın onun varlığını talep etmedikçe, adam uzak durdu.

Ve onu özlemesinin hiç de uzun sürmediğini fark etti. İlk başta, özlediği şeyin sadece arkadaşlık olduğuna kendini ikna etti. Yalnızdı.

Ama Beau onu her gün arıyordu. Evli bir kadın olarak yeni hayatı hakkında çok fazla bilgi vermiyordu ama üzgün ya da mutsuz görünmüyordu. Kendisi gibi görünüyordu.

Yine de Zia Cristhian'ı özlüyordu. Onun varlığında rahatlatıcı bir şey vardı. Pek çok farklı şekilde.

"Ee," diye uzattı Beau, Zia'nın konuşmaya dalmış olduğunu fark etmesini sağlayarak. "Anladığım kadarıyla Cristhian konusunda ne yapacağınıza karar vermemişsiniz."

"Hâlâ burada yaşıyorum, değil mi?"

"Bu bir karar değil, Zia. Bu, birinin gelip senin yerine karar vermesini umarak hareketsiz kalmaktır."

Bunu ummuyordu. Düşünmüyordu. "Ben nasıl Onu sevip sevmediğime ya da sevip sevemeyeceğime karar vermem mi gerekiyor? Bunlar hisler. Karar değil. Matematik gerçekleri değil."

"Çok az tanıdığım bir adamla evli olmak hakkında her türlü büyüleyici şeyi öğreniyorum. Bunlardan biri de şu. Lyon'u sevip sevmediğimi sorgulamıyorum. Sevmediğimi biliyorum."

"O kadar basit değil," diye ısrar etti Zia. Nasıl olabilirdi ki? O Cristhian ile bir ilişkisi vardı. Bu sadece görücü usulü bir evlilik değildi.

"Hmm," diye yanıtladı Beau.

"Öyle değil. Kafam karıştı çünkü. Beni sevdiğini söylüyor Beau, ama nasıl sevebilir? Neden sevsin ki? Birbirimizi çok az tanıyoruz. Ona sunacak hiçbir şeyim yok, gerçekten. Onu koruyamam, hayatında bir rol oynayamam. Ben sadece onun çocuklarının annesiyim."

"Teklif edecek bir şey yok... Zia, bu bir alışveriş değil." "Hayır, ama..."

"Zia, seni sevmesi için ona faydalı olman gerekmiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanmıyorum..." Ama bir bakıma, ortada bir aşk varken onun neden aşık olduğunu iddia ettiğini de anlamıyordu. Çocuklarını doğurmanın ötesinde ona hiçbir şey vermiyordu.

"Bunun çarpık bir düşünce olduğunu anlamak için Psikoloji 101'e gerek yok, şüphesiz ebeveynlerimizin sana mirasçı olarak nasıl davrandıklarından kaynaklanıyor. Benim için yaptıklarından bağımsız olarak seni seviyorum."

"Sen benim kız kardeşimsin."

"Evet, ben de senin zeki, komik ve istediğin zaman hoş bir şekilde kindar olduğunu düşünüyorum. Kız kardeşin kadar harika bir anne olacağını biliyorum. Tekrar soruyorum, Cristhian bunu neden sevmesin ki? Çok güzelsin ve kimyanızın tavan yaptığı ortada. Bence bunlar normal insanların aşkı belirlemek için kullandıkları şeyler."

Zia'nın buna cevap verecek kelimeleri yoktu. Çünkü Beau'nun hatalı olduğunu düşünmüyordu, sadece... bu onun için nasıl geçerli olabilirdi? Bu konuya girmek istemedi.

"Lyon sana nasıl davranıyor?"

Beau'nun konunun değişmesi üzerine gözlerini devirdiğini duyabiliyordu.

"Oldukça iyi, sonuçta. Biliyor musun, ben olduğuma sevindim, Zia. I kullanacak kadar nazik olacağınızı düşünmek isterim.

Özgürlük Mutlu olmayı başarmana yardım ettim."

Bu küçük söz biraz tokat gibi indi. "Beau."

"Gitmem gerekiyor. Akşam yemeği veliaht prensesi ve müstakbel varisleri beklemez. Seni seviyorum, Zia. Kim olduğun için. Yapabileceklerin için değil."

"Beau."

Ama hat kesildi ve Zia kız kardeşinin çok akıllıca sözleriyle yüzleşmek zorunda kaldı. Görmezden geldiği pek çok şeyle yüzleşmek zorunda kaldı. Evet, onu bir karara zorlayacak bir şeyin ortaya çıkmasını umuyordu.

Bir zamanlar kendini güçlü bir monarşiden kaçacak, kutuptaki bir adada saklanacak ve bebeklerini tek başına büyötmeyi planlayacak kadar güçlü gören bir kadın için ne kadar da gülünçtü. Hiçbir seçeneği olmadığı için sızlanan o kadın şimdi... bir kaleye mi sığınıyordu? Bekliyordu.

Onu sevdiğini söyleyen bir adamdan saklanmak mı? Onunla evlenmek ve çocuklarını büyötmek isteyen, çocuklarına öncelik veren bir adamdan. Monarşilerin söz sahibi olmasına izin vermemek.

Dürüst olmak gerekirse, bu çok aptalca bir şeydi, bu kadar düştüğüne inanamıyordu. Ne olduğundan tam olarak emin değildi.

Bu konuda ne yapacağını düşünürken, odasından çıktı ve Cristhian'ı aramaya başladı.

Onu çok uzakta değil, koridorun karşısındaki bir odada bulunca şok oldu. Odanın içinde... bebek mobilyaları vardı. İki beşik. Bir büro. Hepsini tanıdı, çünkü telefonunda yer imlerine eklemişti.

Girişte ona baktı.

"Umarım bu özgürlüğü kullanmama kızmazsınız. En azından mobilyaları almamızın iyi olacağını düşündüm. Beau bu eşyaları beğeneceğinize dair beni temin etti."

Bu işi Beau'ya bırakın. Zia boğazı düğümlenmiş olmasına rağmen, "Çok haklısın," diye mırıldandı.

"Dekor için bazı tasarım maketlerim var. Görünüşe göre Bu tür şeylerin temaları olması gerekir. Birini seçebilir ya da kendi teması bulabilirsin." Ona doğru yürüdü ve telefonunu uzattı.

Ekranda çok güzel yapılmış bir çocuk odasının resmi vardı. Futbol temalıydı. Oradaki resimler arasında gezindi. Her tasarım daha önce konuştukları şeyleri sunuyordu. Ona sevdiğini söylediğini bildiği renkler ve konular.

Çünkü o dinledi. Çünkü, ve belki de Nedenini tam olarak anlayamasa da onu seviyor olmalıydı. Bunların hiçbiri umursamayan bir adamın yapacağı şeyler değildi.

Ona karşı hisleri olduğunu biliyordu ama onları güvende tutmaya çalışıyordu. Kontrol edilebilir. Çünkü birini sevmek, birine güvenmek, ailesiyle her zaman çok... işlemsel olmuştu. Arkadaşlarıyla. Ve Cristhian'a sunacak özel bir şeyi olmadığını biliyordu.

Beau, ona gerçekmiş gibi gelen tek ilişkisiydi ve bunu ikiz olmalarına bağlamıştı. Ve belki de, kendine karşı gerçekten dürüst olacaksa, bunu bir alışverişe bile dönüştürmüştü. Beau'nun sevgisini kazanmak için onu koruyordu.

Hayır, bunun için Psikoloji 101 dersine gerek olmadığını düşünüyordu. "Sanırım evlenmek istiyorum," dedi.

Kıpırdamadan durdu, hatta onu incelerken gözleri biraz kısıldı. "Neden?"

Gülmek istedi. Bu her nasılsa mükemmel bir tepkiydi.

"Cristhian... Hayatım boyunca sadece birinin beni önemsemesini istedim... bir insan olarak. Bunu çocuklarımıza gösterme şeklin beni her zaman etkiledi, ama sadece bu değil.

Sen... Duygularımı dikkate aldınız. Sanki önemliymiş gibi."

"Tabii ki var."

"Sanki burada geçirdiğimiz zamanın ilk bölümünü ne yapmam gerektiğini sorarak geçirmemişsin gibi konuşuyorsun."

"Sanırım bu adil." İçini çekti, telefonu geri aldı ve yüzünü ona dönmeden önce cebine soktu. "Ve onlar benim için önemli, Zia. Her zaman da öyle olacak. Ben

Mükemmel. Sanırım hatalar yaptım ve yapacağım, ama onları her zaman düzelteceğim. Her zaman."

Ve onun bunu yapacağını biliyordu. Ya da en azından deneyeceğini. Ona kızdığında onu babasıyla kıyaslamıştı ama babasının emirleri hiçbir zaman şefkatli bir yerden gelmemişti. Güç isteyen bir yerden gelirdi.

Cristhian'ın tarzı hiç böyle olmamıştı. Kontrolcü olduğu zamanlarda bile, işleri yoluna koymak için yapardı. Aileleri için güvenli bir dünya. Garip bir şekilde, Beau'yu korumak için yaptıklarından pek de farklı değildi. Çünkü günün sonunda o ve Cristhian aynı şeyleri istiyordu.

Aynı şeyler. "Bugüne ne dersin?" "Evlenmek mi? Bugün mü?"

Başını salladı. "Tantana istemiyorum. Bizden başka bir şey istemiyorum. Birbirimize söz vermek. Çünkü önemli olan tek şey bu olacak. Bu çocukları birlikte büyütürken çok şey değişecek. Ama verdiğimiz sözlere inanacağız ve bence bu her şeyi yoluna koyacak."

Bir an daha onu inceledi. "Zia, ben evlenmek istiyorum. Seni seviyorum ama emin olmanı istiyorum. Emin olmanı. Eğer istediğin buysa seninle evlenirim ama ortada bir aşk olmalı. Büyükannem ve büyükbabamın tavsiyelerine her zaman güvendim. Ve her zaman sevginin temel olduğunu söylemişlerdir. Bir törenle başlamamıza gerek yok. Yapabiliriz-"

"Seni gördüğüm anda başladık ve içimde bir şeyler klikledi... Sanki biliyordum. Sanki tam olarak benim için yaratılmıştın. Hayatımda pek çok şeyden kaçtım ama kesinlik en yüzleştirici ve korkutucu şeydi. Çünkü kendimi bu konuda koruyamıyor ya da kendimi bu konuda şehit edemiyordum. Ve bu yüzden tüm bu ayları kendimi buna layık olmadığımı ikna etmeliyim." "Zia. Sen buna layık olmanın ötesindesin."

Henüz buna tam olarak inanıp inanmadığını bilmiyordu ama inanacağına dair inancı vardı. Tıpkı şu anda inandığı gibi.

Hissettiği, başından beri hissettiği şey tam olarak buydu.

"Seni seviyorum, Cristhian." Ve son birkaç gündür merak ettiğinden çok daha emin hissediyordu şimdi. Çünkü o Onun hakkında sevdiği şeyleri katalogladı ve o da aynısını kolayca yapabilirdi. "Senin... kalbin. İlgilenme şeklin. Zorba ve saçma bir şekilde eli ağır davrandığında bile, bunun tek nedeni doğru olanı yapmaya  alışmandır ve bunun ne kadar zor olabileceğini çok iyi biliyorum. şimdi birlikte doğru olanı yapmaya çalışabiliriz. Belki birbirimize yaslanmak bunu daha az zorlaştırır."

Ağzı kıvrıldı ve gülümsemesi tıpkı o gece barda olduğu gibi ydi. Büyüleyici,  zel, onun için.

"Hemen bakanı arayacağım."

EPILOG

GERÇEKTEN de o gün, sadece personelin izleyici olarak bulunduğu ve Cristhian'ın büyükanne ve büyükbabası ile Beau'nun video görüşmesi yaptığı bir ortamda evlendiler. İkizler iki hafta sonra sağlıklı ve mükemmel bir şekilde doğdu.

Oğullarına Cristhian'ın tanıdığı en iyi adamın adını verdiler. Yeni Harrison Sterling'e adası anlatılacak ama kendi en iyi hayatını yaşaması için teşvik edilecekti. Kızlarına da kendilerini özgür bırakan kadının adını verdiler. Begonia Sterling, Bee, karışıklığı önlemek için sevdiklerine.

Bee teyzesi ve adasıyla ilk kez tanıştığında, ikisinin ömür boyu arkadaş olacağı belliydi. Ve Sterling'ler de bunun içindeydi.

İkizler yeterince büyüdüğünde, hep birlikte Amerika'ya, Cristhian'ın büyükannesi ve büyükbabasının o doğduğundan beri yaşadıkları eve uçtular. Bir zamanlar kendi ailesiyle birlikte ziyaret ettiği evde, karısını ve çocuklarını ona her şeyi veren insanlarla tanıştırebildi.

Büyükanne Connie, artık ısrarla kendisine böyle hitap edilmesini istiyordu, her küçük paketi kucağına aldığı anda ağlıyordu. Babam duramıyordu.

Büyüklüklerine hayret ediyor, ziyaretleri boyunca her gece onlara kitap okuduğumdan emin oluyorum.

Büyükanne Connie, Zia'nın yemek hazırlığına yardım etmesine bile izin verdi. Gerçekten büyük bir onur.

"Çok güzel bir eviniz var," dedi Zia, büyükannesiyle küçük mutfakta yan yana çalışırken. Her zaman güzel ve zarifti, baştan aşağı bir prenses gibiydi. Ama büyükannesinin mutfağında tam olarak doğru görünüyordu.

Yapacağını biliyordu.

Büyükanne nazik bir azarlamayla, "Sen bir şatoda büyüdün canım," dedi. "Eminim bu onun yanında hiçbir şeydir."

"Bir kale, evet. Bir ev değil. Cristhian'dan önce, çocuklardan önce bir evim yoktu. Ama şimdi var ve bunun büyük bir kısmının senin sayende olduğunu söyleyebilirim."

Büyükannesi ve büyükbabası daha önce onu sevmeye istekli olmamışlarsa da şimdi kesinlikle isteklilerdi.

Hem Zia hem de büyükannesi, Cristhian'ın oturduğu yerden büyükbabasına bir bulmacada yardım ettiği yere baktılar. Ve Cristhian hayatının geri kalanında sadece Zia'nın onunla evlendiği günün ve çocuklarının doğumunun, kendisi için çok şey ifade eden bu yerde, tam da bu anın yerini tutacağını biliyordu.

Çünkü her şeyin temeli tam burada atılmıştı. Sevgiyle. Şimdi aktarması gereken bir sevgiyle.

Dani Collins'in TATİLLER İÇİN KOCA adlı kitabından bir alıntı için okumaya devam edin

MILLS & BOON

Özel indirimler, inanılmaz fırsatlar ve yarışmalar için Mills & Boon e-posta bültenine bugün kaydolun.

Romantizmin tadını çıkarmanın en iyi yolu!

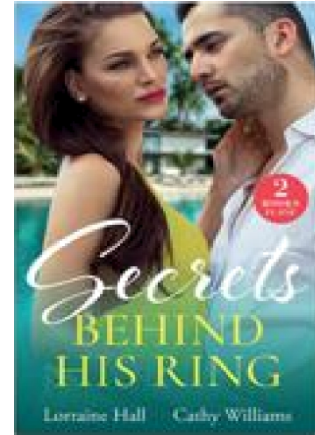
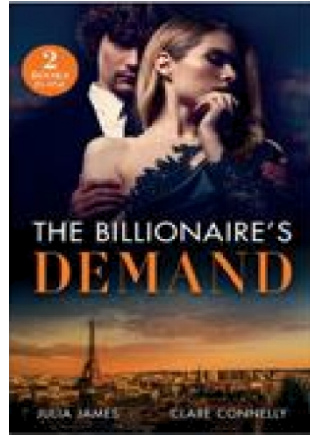
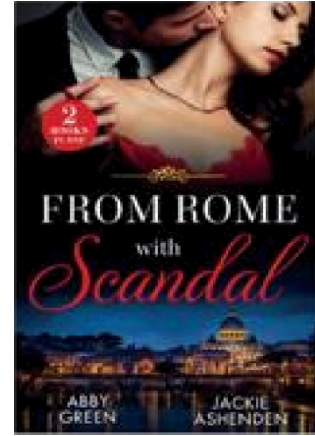
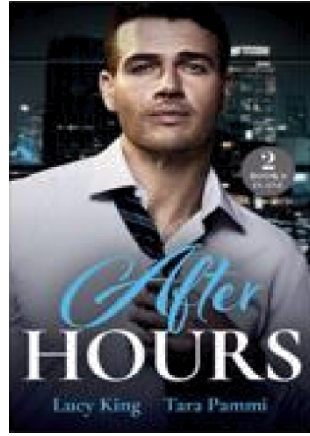
BENİ
İŞARETLE!

Mills & Boon e-postalarını almak tamamen ücretsizdir ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıyı kullanarak istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

DÖRT YEPYENİ HİKAYE FİRİMLERİ MILLS & BOON MODERN

Sevdiğiniz aynı harika hikayeler,
şık ve yeni bir görünüm!

ŞİMDİ ÇIKTI

DEĞİRMENLER " BOON

Mills & Boon®

Gelecek ay geliyor

TATİLLER İÇİN KOCA
Dani Collins

Pek çok açıdan bu onun hayallerinin gerçekleşmesiydi. Tam olarak mükemmel olmasa gerçekten şikâyet edebilir miydi? "Evet. Seninle evleneceğim, Konstantin."

"Güzel." Soğuk yüzüğü kızın parmağına geçirdi, sonra kollarını kızın arkasına doladı.

Eloise'in elleri yakasındaydı ve ona dokunma hakkına sahip olmanın verdiği zevkle titriyordu.

Ona baktı, kendisini öpmesini bekliyordu ama o sadece bükülmüş parmağıyla çenesinin kenarını okşadı.

Başını kızın boğazına doğru eğdi ve dudaklarını kızın tenine yaklaştırdı.

Nefes nefese kaldı ve titredi. Meme uçları sızladı ve dizleri güçsüzleşti.

Adamın nefesi kulağının dibinde toplanıyor, içindeki uyarılmayı körüklüyordu. Bu gerçeküstü bir şeydi. Çok mükemmeldi. Sanki bir Noel mucizesi. Böyle şeylere inandığından değil, ama belki de öyleydi?

Okumaya devam edin

TATİLLER İÇİN KOCA
Dani Collins

Gelecek ay satışı sunulacak

Telif Hakkı © 2024 yazan Dani
Collins

Afterglow Books, farklı, otantik ve ilişkilendirilebilir karakterler, geniş bir ses ve temsil yelpazesi, ayrıca gerçek dünya deneyimleri ve sıkıntıları içeren, trend odaklı ve umut dolu bir kitap listesidir. Her hikayede cömert bir baharat dozuyla birlikte, muhtemelen olmayacak perdeleri (küçük kasaba ortamlarını, sahte ilişkileri, prunpg vs Sunshine'ı, aşıklara düşmanları düşünün) içerir.

@millsandboonuk
@ @millsandboonuk
afterglowDopk5.co.uk
ttAftergiowKitaplar

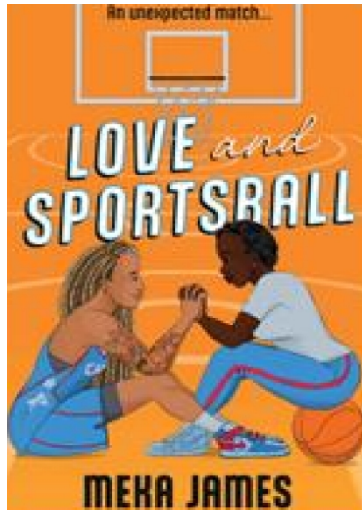
En son kitap FIRws. özel içerik ve hediyeler için Afterglow nRwsletter'a kaydolmak için aşağıdaki QR kodunu tarayın:

afte

.1*|*/."

-/'";.' O
"S

Spor romantizmi

" Spor romantizmi

İşyeri romantizmi

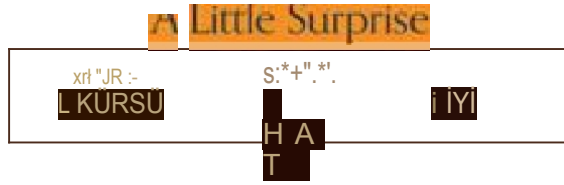
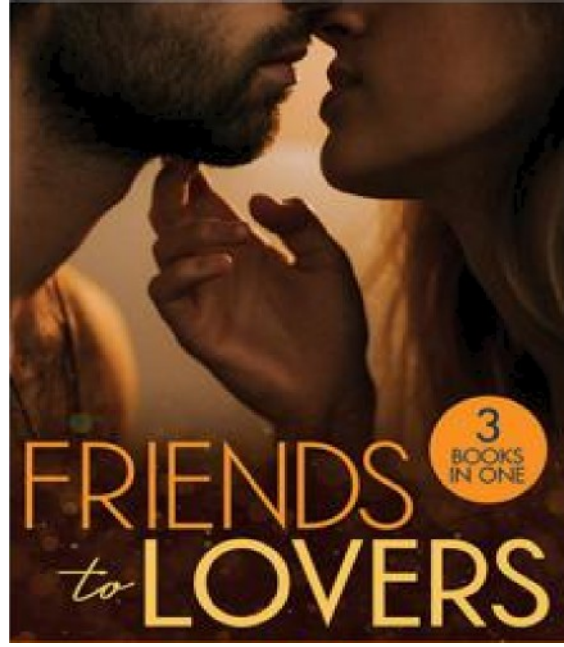
İşyeri romantizmi

Bir gece

.& stic/

O'UT H W

iki st orie.r pubii.shed ca. ay. Daha fazlasını keşfedin';
A6erglowbooks.co.uk

millsandboon.co.uk
adresinden temin
edilebilir

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, ON, M5H 4E3,
Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301,
Hindistan
<http://www.harpercollins.co.in>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
<http://www.harpercollins.com>

Dublin
HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Yukarı
Dublin 1
D01 C9W8 İrlanda
<http://www.harpercollins.co.uk>

A romantic couple in formal attire embracing against a starry night background with a golden halo.

HIS HIDDEN ROYAL HEIRS

Lorraine Hall

MILLS & BOON
MODERN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.